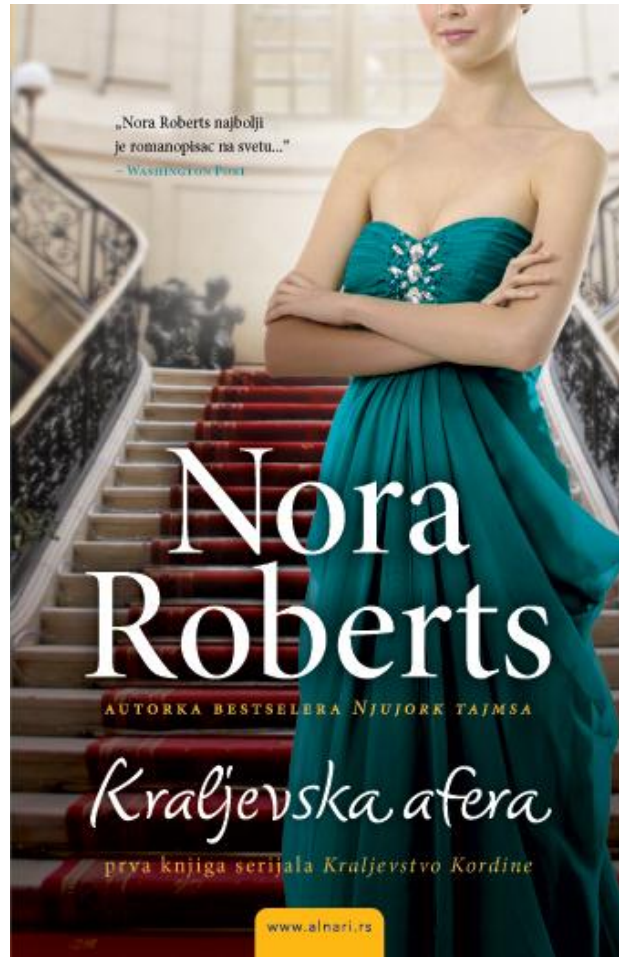

Nora Roberts

Kraljevska afera

Prolog

Zaboravila je zašto trči. Znala je samo da ne može da slane. Ako stane, izgubiće. To je trka sa samo dva mesta. Prvim i poslednjim.

Udaljenost. Svi nagoni joj govore da nastavi da trči, da ide dalje jer se povećava udaljenost između nje i... mesta gde je bila.

Mokra je jer kiša pljušti, ali više se ne prepada od udara groma. Ne trese se zbog bleska munje. Ne plaši se mraka. Odavno se ne plaši prirodnih pojava, poput tmine ili besne oluje. Više joj nije jasno čega se tačno plaši, to je strah sam po sebi. Strah, jedino osećanje koje razaznaje, uvukao se u nju, smestivši se tu kao da ni za šta drugo nije znala. Dovoljno je što je tera da posrće putem dok njeno telo vapi da legne na neko toplo i suvo mesto.

Ne zna gde se nalazi. Ne zna gde je bila. Ne seća se visokog drveća koje savijaju vetrovi. Ne znače joj ništa ni udari talasa u blizini, ni snaga mora, ni miris cveća natopljenog kišom, koje gazi dok beži uz nepoznati put.

Plače, ali nije svesna toga. Jecaji je razaraju, udružuju se sa strahom i udvostručuju ga, tako da on, u odsustvu svega drugog, raste. Um joj je toliko pomućen, noge tako nestabilne. Bilo bi lako samo se sklupčati ispod nekog stabla i odustati. Nešto je tera dalje. Ne samo strah. Ne samo zbunjenost. Snaga - iako to po njenom izgledu niko ne bi rekao, iako je ni sama ne prepoznaje - neodoljivo je vuče napred. Ne želi da se vrati gde je bila, pa nije ostalo ništa drugo nego da ide napred.

Nije važno koliko dugo je trčala. Kilometar, deset, nije znala. Kiša i suze je zaslepljuju. Svetla su već bila na njoj kad ih je ugledala.

Sledila se u panici poput zeca obasjanog farovima automobila. Pronašli su je. Došli su po nju.

Oni. Sirena odjekuje, gume škripe. Najzad se predavši, pada na put, bez svesti.

Poglavlje 1

„Ona se budi.“

„Hvala bogu.“

„Gospodine, morate se na trenutak pomeriti da je pregledam. Možda ponovo samo drema.“

Čuje glasove kroz izmaglicu kojom plovi. Duboke, daleke. Strah raste u njoj. Dah joj zastaje čak i u polusvesnom stanju. Nije pobjegla. Ali neće pokazati da se plaši. Obećala je sebi. Dok se približava površini, čvrsto steže pesnice. Stisak joj daje izvesnu samosvest i osećaj kontrole.

Polako otvara oči. Vid joj je najpre slab, zamagljen, a potom se postepeno razbistri. Sa strahom je zurila u lice iznad svoje glave.

Lik joj nije poznat. Nije jedan od njih. Znala bi, zar ne? Samopouzdanje joj se na trenutak pokolebalo, ali ostala je smirena. Lice je okruglo i prijatno, s podsećenom, kovrdžavom bradom, u suprotnosti s glatkom, ćelavom glavom. Oči su mu lukave, umorne, ali ljubazne. Nije se opirala kada je uze za ruku.

„Draga moja“, reče šarmantnim, uzdržanim glasom. Lagano joj je prelazio prstom „bilo da to uradi kada se iskreno izvinjavala. „To je zvučalo sarkastično. Nije mi bila preko zglobova šake dok se nije opustila. „Potpuno si bezbedna.“

Osetila je da joj meri puls, ali i dalje ga je gledala u oči. Bezbedna? I dalje oprezna, pustila je da joj pogled odluta. Bolnica. Iako je soba bila elegantna i prilično velika, znala je da je u bolnici. Soba je jako mirisala na cveće i antiseptike. Onda je videla čoveka koji stoji odmah pored.

Besprekorno odeven, vojničkog držanja, kose prošarane sedim vlasima, ali i dalje veoma tamne i guste. Lice mu je mršavo, aristokratsko i lepo. Strogo je, pomisli, ali blede, veoma blede u odnosu na senke ispod njegovih očiju. Bez obzira na njegov stav i odelo, izgledao je kao da nije spavao danima.

„Draga.“ Glas mu je zadrhtao kad ju je uzeo za slobodnu ruku. Pritisnuo je usne na njenu šaku, a za rečima su krenule suze. Učinilo joj se da se njegova šaka, jaka i čvrsta, blago tresu. „Sada si ponovo s nama, ljubavi. Ponovo si s nama.“ Nije izvukla ruku. Sprečilo ju je saosećanje. Držeći mu ruku u labavom stisku, na trenutak je posmatrala njegovo lice. „Ko ste vi?“

Čovek naglo podiže glavu. Pogleda je u oči suznim pogledom. „Ko...“

„Veoma si slaba“, prekinu ih blago doktor odvučavši joj pažnju. Videla je kako stavlja ruku čoveku na rame, u znak podrške, ili utehe, nije znala. „Prošla si mnogo toga. Prirodno je da budeš malo zbunjena.“

Ležeći na leđima, posmatrala je doktora kako šalje signale drugom čoveku. U stomaku je osećala čistu mučninu. Toplo joj je i suva je, shvatila je. Toplo joj je, suva je i gladna. Telo joj je umorno, a unutar tela je praznina. Glas joj je bio iznenađujuće odlučan kad je ponovo progovorila. Obojica su na to odmah reagovala.

„Ne znam gde se nalazim.“ Doktor pod rukom oseti jedan jak otkucaj, a potom joj se srce smirilo. „Ne znam ko sam.“ „Ničega se ne sećaš?“ Drugi čovek se uspravio u punoj visini dok je govorio. Tako visok i prav, gledao je u nju očima gladnim sna.

„Prošli ste mnogo toga, draga.“ Doktor je govorio umirujućim glasom, ali razmišljao je unapred. Stručnjaci, mislio je. Ako ne povрати pamćenje za dvadeset četiri sata, trebaće mu najbolji.

Zbunjeno i boreći se sa strahom, počela je da se podiže s kreveta, ali doktor je nešto progundao i ponovo je namestio da se nasloni na jastuk. Sećala se... trčanje, oluja, mrak. Svetla se pojavljuju ispred nje. Čvrsto zatvorivši oči, borila se da se pribere mada nije zna zašto je toliko važno da zadrži prisebnost. Kada je ponovo otvorila oči, glas joj je i dalje bio odlučan, ali bolno promukao. „Ne znam ko sam. Recite mi.“ „Kada se još malo odmorite“, počeo doktor. Drugi čovek ga samo preseče pogledom. Pogled mu je i arogantan i zapovednički, primetila je odmah.

„Ti si moja kćerka“, rekao je. Ponovo je uzevši za ruku, stisnu je čvrsto. Čak i treperenje svetlosti je prestalo. „Njeno visočanstvo Gabrijela od Kordine.“

Košmar ili bajka, pitala se dok je zurila pravo u njega. Njen otac? Njeno visočanstvo? Kordina... Mislila je da prepozna ime i držala se toga, ali šta znači ovo kraljevsko poreklo? Mada je počela da odbacuje tu mogućnost, posmatrala je njegovo lice. Ovom čoveku nije u prirodi da laže. Lice mu je bilo bezizražajno, ali ima toliko emocija u pogledu da su je one privlačile iako ga se nije sećala.

„Ako sam ja princeza...“, počela je, a suva uzdržanost u njenom glasu izazvala je još jedan kratak talas emocija na njegovom licu. Da li ga ovo zabavlja? - pitala se. „Da li to znači da ste vi kralj?“

Skoro se nasmejao. Možda joj se zbog povrede poremetilo pamćenje, ali ona je i dalje njegova Bri.

„Kordina je kneževina, a ja sam princ Armand. Ti si moje najstarije dete. Imaš dva brata, Aleksandra i Beneta.“ Otac i braća. Porodica, koreni. I dalje ništa. „A moja majka?“ Ovaj put je lako pročitala izraz na licu - bol. „Umrla je kad si imala dvadeset godina. Od tada si moja zvanična domaćica, obavljaš njene dužnosti zajedno sa svojim. Bri“, glas mu više nije bio zvaničan i ravnodušan, „zovemo te Bri.“

Podigao joj je ruku i okrenuo je ka njoj da bi videla svetlu- cavu narukvicu od safira i dijamantata na desnom zglobu. „Poklonio sam ti ovo za tvoj dvadeset prvi rođendan, pre četiri godine.“

Gledala je u narukvicu i u njegovu jaku, divnu ruku. Ničega se ne seća. Ali oseća... poverenje. Kada je ponovo podigla pogled, uspela je da se napola osmehne.

„Imate izvrstan ukus, vaše visočanstvo.“

Nasmejao se, ali čula je u tom smehu da je na korak od suza. Isto kao i ona. „Molim vas“, počela je i zbog njega i zbog sebe. „Vrlo sam umorna.“

„Da, zaista.“ Doktor je potapša po ruci, kao što je radio još otkako se rodila, mada ona to nije znala. „Za sada je odmor najbolji lek.“

Princ Armand je nevoljno pustio ćerkinu ruku. „Biću u blizini.“

Snaga je već počela da je izdaje. „Hvala.“ Čula je kako se vrata zatvaraju, ali osećala je da je doktor još tu. „Da li sam ja zaista ono što kaže?“

„Niko to ne zna bolje od mene.“ Dodirnuo joj je obraz, više u znak naklonosti nego da bi proverio da li ima temperaturu. „Ja sam porodio vašu majku. Pre dvadeset pet godina, u julu. Sada se odmarajte, vaše visočanstvo.“

Princ Armand je koračao niz hodnik brzim, uvežbanim korakom, a kraljevski gardista išao je dva koraka iza njega. Želi da bude sam. Bože, koliko želi da pet minuta bude sam u nekoj izolovanoj prostoriji. Tada bi donekle mogao da se oslobodi napetosti i emocija koje su ga pritisle. Zamalo da je izgubi kćerku, svoje blago. A sad ga ona gleda kao da je neznanac.

Kada sazna ko... Armand odbaci tu misao. Čuvao ju je za kasnije. Čvrsto se zakleo.

U prostranoj čekaonici okupanoj suncem bila su još tri kraljevska stražara i nekoliko pripadnika Policijske službe Kneževine Kordine. Aleksandar, njegov sin i naslednik, takođe je koračao tamo-amo i pušio. Imao je tamnoputo lice sa oštro izraženim crtama i vojničko držanje poput svog oca. Jedino nije imao očevu vojničku samokontrolu.

Poput vulkana, mislio je Armand gledajući u dvadesettrogodišnjeg princa, koji stalno vri i ključa, ali nikad ne eksplodira potpunosti.

Benet se pružio na plišanoj roze sofi. U dvadesetoj godini najavljiavao je da će postati najnoviji princ plejboja. Iako je i on bio tamnopus, imao je očaravajuću lepotu svoje majke. Mada je često bio bezobziran, prečesto i indiskretan, krasila ga je nepresušna saosećajnost i srdačnost, zbog kojih su ga podanici obožavali, a naročito novinari. Kao i veći deo ženske populacije u Evropi, mislio je Armand ironično.

Pored Beneta se nalazio Amerikanac koji je došao na Armandov zahtev. Oba princa bila su previše zaokupljena sopstvenim mislima da bi primetili očevu prisustvo. Amerikancu pak ništa nije promicalo. Zbog toga ga je Armand i pozvao da dođe.

Riv Makgi je na trenutak sedeo u tišini, gledajući kako princ posmatra sinove. Dobro se drži, mislio je Riv, mada nije ništa manje od toga ni očekivao. Sreo je vladara Kordine više puta jer je s Rivovim ocem zajedno studirao na Oksfordu, gde su se rodili prijateljstvo i poštovanje, koji su s godinama istrajavali i pobeđivali udaljenost. Armand je postao vladar šarmantne državnice priljubljene uz obalu Sredozemlja. Rivov otac je postao diplomata. Iako je odrastao uz politiku i protokole, Riv je za sebe izabrao povučeni karijeru. Iz senke.

Posle deset godina bavljenja mračnom stranom nacije, Riv je predao značku i otvorio privatnu firmu. Jednostavno se u jednom trenutku umorio od poštovanja tuđih pravila. Doduše, njegova su bila još stroža, još nenpokolebljivija, ali bila su njegova. Iskustvo koje je stekao u Odeljenju za ubistva, a potom u Specijalnim jedinicama, naučilo ga je da pre svega veruje svojim instinktima.

Rođen je u bogatoj porodici, a porodično bogatstvo dopunio je svojim veštinama. Nekada mu je zanimanje bilo izvor prihoda i uzbuđenja, ali Riv više nije radio za novac. Prihvatio je tek po nekoliko poslova godišnje, ali nekoliko pažljivo odabranih. Ako bi ga, i samo ako, nešto zaintrigiralo, prihvatio bi klijenta i odgovornost. Za spoljašnji svet, bio samo farmer početnik. Prošle godine je kupio farmu s namerom da se na njoj penzionise predaka. To je za njega bio konačni odgovor. Deset godina

svakodnevnog bavljenja dobrim i lošim, zakonom i bezakonjem, bilo je sasvim dovoljno, i previše.

Rekavši sebi da je odužio svoje, napustio je državnu službu. Kao privatni detektiv, mogao je da bira klijente, određuje tempo rada i honorare. Kad bi ga posao doveo u opasnost, s tim je mogao da se izbori na svoj način. Ipak, od prošle godine prihvatao je sve manje slučajeva. Polako je izlazio iz posla. Ako su ga i mučili neki strahovi, samo on je za njih znao. Farma je bila šansa za nov način života. Jednog dana, obećao je sebi, to će biti sav njegov život. Međutim, odložio je svoju prvu prolećnu setvu da bi odgovorio na Armandov poziv.

I izgledom je odavao pravog vojnika, nikako farmera. Ustajući pri Armandovom ulasku, njegovo dugačko, mršavo telo kretalo se lagano, mišić po mišić. Preko jednostavne majice i urednih pantalona nosio je prikladnu lanenu jaknu, koja je mogla da posluži i za formalne i za neobavezne susrete, odnosno za svaku priliku. Pre svega u oko upadao kao čovek, odvlačeći pažnju sa svoje odeće ma koliko ona bila upadljiva.

Pogled je najpre privlačilo njegovo lice, možda zbog glatke kože i lepote koju je nasledio od škotskih i irskih predaka. Koža bi mu bila vrlo bleđa da nije proveo mnogo vremena napolju. Tamna kosa uredno podšišana, ali je neposlušno padala preko čela. Usta široka, mada se nije mnogo smejao.

Struktura kostiju bila je pravilno simetrična, a oči divne, izraženo plave kakve se često sreću kod tamnokosih Iraca. Kada mu je to odgovaralo, koristio bi ih da šarmira, ali i da zaplaši.

Nije imao tako krut stav kao prinčev, ali bio je podjednako oprezan. „Vaše visočanstvo.“

Na Rivove reči, i Aleksandar i Benet skočili su u vojnički stav. „Bri?“, pitali su istovremeno; međutim, dok je Benet već bio pored oca, Aleksandar se nije ni pomerio s mesta. Ugasio je cigaretu u pepeljari. Riv je gledao kako se raspada na dva dela.

„Osvestila se“, reče Armand kratko. „Pričao sam s njom.“ „Kako je?“ Benet je gledao oca tamnim, zabrinutim i H ima. „Kad ćemo moći da je vidimo?“

„Veoma je umorna“, reče Armand i blago dodirnu sina po ruci. „Možda sutra.“

Aleksandar je i dalje stajao pored prozora; u njemu je tinjao bes. „Zna li ko...“

„I to ćemo kasnije“, prekinu ga otac.

Aleksandar bi možda rekao još nešto, ali njegovo vaspitanje bilo je veoma formalno. Znao je pravila i ograničenja koja su išla uz njegovu titulu. „Uskoro ćemo je odvesti kući“, reče tiho, čime je zamalo isprovocirao svog oca. Bacio je pogled na čuvare i policajce. Gabrijela je ovde možda bezbedna, ali on želi da ona ide kući.

„Što pre.“

„Možda je sad umorna“, počeo Benet, „ali kasnije će sigurno hteti da vidi poznata lica. Aleks i ja možemo da sačekamo.“

Poznata lica. Armand je gledao preko svog sina prema prozoru. Nema poznatih lica za njegovu Bri. Objasniće im ali kasnije, kad budu nasamo. Za sada mora da bude samo princ. „Možete da idete.“ Njegove reči su se odnosile na oba sina. „Sutra će biti odmornija. Sada moram da porazgovaram s Rivom.“ Sinovi su ga bezizražajno posmatrali. Kada je video da ga neće poslušati, podigao je obrvu. Ipak, ni to nije uradio odsečno, kao što je samo on umeo.

„Da li ima bolove?“, izlete Aleksandru.

Armandov pogled se raznežio. To je mogao da primeti samo neko ko ga dobro poznaje. „Ne. Časna reč. Uskoro ćete je“, dodao je pošto je Aleksandar i dalje bio nezadovoljan odgovorom, „i sami videti. Gabrijele je oduvek bila veoma jaka“, reče jednostavno i ponosno.

Klimnuvši glavom, Aleksandar se složio. Ono što želi da kaže moraće da sačeka dok ne ostanu nasamo. Izašao je s bratom u pratnji stražara.

Armand je posmatrao svoje sinove, a potom se okrenuo Rivu. „Molim vas“, počeo uz elegantnu gestikulaciju, „nakratko ćemo okupirati ordinaciju doktora Franka.“ Kretao se hodnikom kao da ne primećuje stražare. Riv ih je i te kako primećivao. Osećao je njihovu blizinu i napetost. Kidnapovanje člana kraljevske porodice, razmišljao je, obično ljude učini vrlo nervoznim. Armand je otvorio vrata, sačekao da Riv uđe i pažljivo ih zatvorio.

„Molim te, sedi“, ponudi ga. „Ja ne mogu.“ Iz džepa izvuče tamnobraon cigaretu, jednu od deset koje je sebi dozvoljavao u toku dana. Pre nego što je stigao da se maši za upaljač, Riv mu upali. „Hvala ti što si došao, Rive. Nisam imao priliku da ti kažem koliko mi to znači.“

„Nema potrebe da mi se zahvaljujete, vaše visočanstvo. Još ništa nisam uradio.“

Armand izduva dim cigarete. Mogao je malo da se opusti pred sinom svog dobrog prijatelja. „Misliš li da sam previše strog prema sinovima?“

„Mislim da svoje sinove poznajete mnogo bolje nego ja.“ Armand se nasmešio i seo.

„Pričaš jezikom diplomata, kao i tvoj otac.“

„Ponekad.“

„Ako dobro primećujem, nasledio si i njegov bistar um.“ Riv se zapita da li bi njegov otac ovo shvatio kao kompliment, pa se nasmeja. „Hvala vam, vaše visočanstvo.“

„Molim te, kada smo nasamo, neka bude samo Armand.“ Po prvi put je pokazao emocije otkako mu se kćerka probudila. Rukom je masirao slepoočnice. Samo tako je mogao da umiri napetost koju je osećao. „Mislim da ću morati da zloupotrebim prijateljstvo s tvojim ocem i zatražim nešto od tebe, Rive. Zbog velike ljubavi prema svojoj kćerki, nemam drugog izbora.“

Riv je sad mogao da odmeri čoveka koji je sedeo naspram njega. Više nije video člana kraljevske porodice; samo očajnog oca koji se grčevito drži naučene samokontrole. Riv je u tišini izvukao cigaretu, upalio je i dao Armandu još nekoliko minuta. „Recite mi.“

„Ona se ničega ne seća.“

„Ne seća se ko ju je kidnapovao?“ Lažno se namrštivši, posmatrao je vrh svoje cipele.

„Da li ih je uopšte videla?“ „Ne, ona se baš ničega se ne seća“, ponovi Armand i podiže glavu. „Čak ni svog imena.“

Riv je razmotrio sve implikacije i njihove posledice. Samo je klimnuo glavom, ne iznoseći nijednu od misli koje su mu se vrzmale po glavi. „Pretpostavljam da je privremena amnezija donekle normalna pojava posle onoga što je živela. Šta kaže doktor?“

„Uskoro ću razgovarati s njim.“ Napetost, koja je trajala šest dana, potpuno ga je iscrplila, ali on nije dozvoljavao da se to primeti u njegovom glasu. „Rive, došao si jer sam zamolio, a nisi me ni pitao zašto.“

„Nisam.“

„Pošto si državljanin Amerike, znaš da prema meni nemaš nikakve zakonske obaveze.“

Riv izduva tanak dim virdžinijskog duvana koji se po meša s dimom Armandovih francuskih cigareta.

„Znam.“

Armandove usne iskriviše se u osmeh. Isti je otac, pomisli princ. A Rivu Makgiju se može verovati, kao i njegovom ocu. Poveriće mu nešto najvrednije što ima. „S mojim položajem uvek ide i izvesna doza opasnosti. To znaš.“

„Svaki čovek na čelu bilo koje države mora da živi s tim.“ „Da. A po rođenju, zbog bliske porodične veze, i njihovn deca.“ Na trenutak je spustio pogled na svoje šake i ukrašen zlatni vladarski prsten. Po rođenju je princ. Takođe je i otac. Ipak, za razliku od običnih političara, on nikada nije imao pravo da bira šta mu je preče. Rođen je, obrazovan da vlada i živeo je da bi vladao. Armandu je njegov narod oduvek bio glavna obaveza.

„Naravno, sva moja deca imaju lično obezbeđenje.“ Ugasio je cigaretu uzdržavajući se da ne bude grub. „Činilo joj se da to nije adekvatno. Bri - Gabrijela - često je bila netrpeljiva prema svojim čuvarima i veoma tvrdoglava kad je reč o njenoj privatnosti. Možda sam je ja razmazio. Mi smo mirna država, Rive. Naši građani vole vladarsku dinastiju Kordine. Moja ćerka je povremeno bežala od stražara, a ja na to nisam obraćao mnogo pažnje.“

„Da li se to desilo i sad?“

„Htela je da se provoza po unutrašnjosti. Voli tako povremeno da ode na izlet. Gabrijela nosi mnoge odgovornosti titule, pa joj je povremeno potreban izduvni ventil. Do pre šest dana, to se činilo potpuno bezbednim i bezazlenim, pa sam to i odobrio.“

Armandov ton govorio je Rivu da i porodicu vodi kao i državu: pravično ali pribrano. Apsorbovao je to osećanje sa istom lakoćom kao i informacije. „Do pre šest dana“, ponovi Riv. „Je li vaša kćerka tada oteta?“

Armand je mirno klimnuo glavom. Treba se baviti činjenicama, a emocije ih samo pomućuju. „Naravno, dok ne budemo sigurni ko ju je oteo i zašto, više joj se ne sme dozvoliti nešto tako opasno. Kraljevskim gardistima bih uvek i bez razmišljanja poverio svoj život, međutim, ne mogu da im poverim život svoje kćerke.“

Riv je polako otesao cigaretu. Vrhunac zapleta približavao se jasno i glasno. „Više nisam aktivan, Armande. Uostalom, vama ne treba policajac.“

„Imaš privatnu firmu. Čujem da je, između ostalog, specijalizovana i za terorizam.“

„Da, ali za terorizam u mojoj državi“, istaknu Riv. „Nemam nikakve preporuke u Kordini.“ Ipak, postajao je sve radoznaliji. Bio je nestrpljiv i namrštio se pogledavši u Armanda. „Tokom godina sam upoznao mnoge kolege u poslu. Mogao bih da vam preporučim prvoklasne profesio- nalice. Ako tražite kraljevskog telohranitelja...“

„Ja tražim čoveka kome mogu da poverim život svoje kćerke“, prekinu ga Armand. To je rekao tiho, ali pokazujući autoritet. „Čoveka u kog mogu biti siguran da će ostati objektivan, kakav i ja moram da ostanem. Čoveka koji je imao iskustva u potencijalno opasnim situacijama u... visokom stilu. Pratio sam tvoju karijeru.“ Ponovo se brzo nasmeši na Rivov učtiv, upitni pogled. „Imam poznanstva u Vašingtonu. Dosije ti je za primer svakome. Tvoj otac može biti ponosan na tebe.“

Riv se na pomen oca nelagodno premesti s noge na nogu. Veza je prokleta previše lična, pomislio je. To će mu otežati da prihvati i bude objektivan, ili da glatko odbije bez osećaja krivice. „Zahvalan sam vam na tome. Međutim, više nisam policajac i nikada nisam bio telohranitelj. A sada sam samo farmer.“

Armandov izraz lica ostao je ozbiljan, ali je Riv primetio dašak raspoloženja u njegovom pogledu. „Da, i to su mi rekli. Ako ti to odgovara, može na tome da ostane. U nevolji sam. U velikoj nevolji, ali ne želim da te pritiskam protiv tvoje volje.“ Armand je znao kako da navali, a kako da se povuče. „Ipak, razmisli o onome što sam ti rekao. Možda ćemo sutra moći ponovo da popričamo, a možda ćeš moći da razgovaraš i s Gabrijelom. U međuvremenu, bićeš naš gost.“ Ustao je u znak završetka razgovora. „Odvešće te mojim kolima nazad u palatu. Ja ću još malo ostati ovde.“

Kasni jutarnji sunčevi zraci prodrli su u prostoriju. S blagom potrebom za cigaretom, Riv je posmatrao svetlosne šare na podu. Ponovo je tokom doručka razgovarao s Armandom u prinčevom apartmanu. Ako je Riva nešto pogađalo, to su tiha odlučnost i hladna moć. Odrastao je s njima.

Blago opsovavši, pogledao je kroz prozor u prelepe planine koje su okruživale Kordinu.

Šta će on, dovraga, ovde? Njegova zemlja je kilometrima daleko i čeka da je obrađuje, a on je u ovoj bajkovitoj državici, gde je vazduh zavodljivo mek, a more plavo i blisko. Uopšte nije trebalo da dolazi, prebaci sebi strogo. Kad ga je Armand pozvao, trebalo je samo da izmisli neki izgovor. Kad ga je otac pozvao kako bi istakao važnost prinčevog

poziva, trebalo je da mu hladno kaže da mora da ore njive i sadi biljke.

Ali nije. Riv sa uzdahom priznade i zašto. Njegov otac je loliko malo tražio od njega, a dao mu je tako mnogo. Pritom, prijateljstvo ambasadora Fransisa Makgija i njegovog kraljevskog visočanstva Armanda od Kordine bilo je veliko i pravo. Armand je doleteo čak u Ameriku na sahranu Rivove majke.

Nije moguće zaboraviti koliko je ta podrška značila njegovom ocu. A nije zaboravio ni princezu. Nastavio je da gleda kroz prozor. Gabrijela je ležala u bolničkom krevetu iza njegovih leđa, bleđa, ranjiva i krhka. Riv je se sećao od pre deset godina, kada je s roditeljima posetio Kordinu.

Bio je njen šesnaesti rođendan, sećao se Riv. On je tad već ušao u dvadesete i gradio karijeru u policiji. Nikada nije gajio iluzije, a nije verovao ni u bajke. Njeno visočanstvo Gabrijela bila je upravo to.

Njena haljina - i dalje je se seća - bila je bleđa svila boje nane, s neverovatno uskim strukom, a nabirala se poput oblaka. Koža joj je naspram haljine sijala životom i mladošću. Na glavi je nosila tanku dijamantu sa svetlucavim dijamantima, koji su treptali i belasali se na zagasito tamnoj, gustoj kestenjastoj kosi. Kroz takvu kosu bi svako poželeo da provuče prste. Lice joj je bilo rumeno, slatko i prefinjeno, a usne pune i primamljive. A oči... Riv se njih najbolje sećao: ispod tamnih zasvođenih obrva, naglašene veoma gustim trepavicama, bile su poput topaza.

Skoro nevoljno se okrenuo da je pogleda.

Lice joj je i dalje prefinjeno, možda i više pošto je devojka prerasla u ženu. Široke jagodične kosti davale su joj dostojanstven izgled. Koža je pak bleđa, kao da u njoj uopšte nema života i mladosti. Kosa je i dalje gusta, ali začušljana tako da joj otkriva lice. Ostala je lepa, ali toliko krhka da bi se svako uplašio da je dodirne.

Prebacila je jednu ruku preko prekrivača pa je mogao da vidi sjaj dijamanta i safira. Ipak, nokti su kratki i neravni, kao da su odgrizeni ili slomljeni. I dalje je bila priključena na infuziju. Setio se da je, kad je imala šesnaest godina, nosila bisernu narukvicu. To sećanje u njemu izazva lavinu besa. Prošlo je sedam dana od njene otmice, dva otkad ju je mladi par pronašao onesvešćenu kraj puta, a niko još ne zna šta

joj se desilo. On se sećao mirisa njenog parfema od pre deset godina, a ona ne može da se seti ni svog imena.

Neke zagonetke mogu se ostaviti po strani i lako ignorisati; o nekima se malo porazmisli pa se prepuste drugima. Međutim, postoje i one koje izazivaju i mame. Takve su ga zavodile pitanjima, tajnama i obećanjem uzbuđenja tokom njihovog rešavanja, obraćajući se direktno delu njegovog karaktera za koji je sebe ubedio da ga je odavno prerastao.

Armand je bio veoma mudar, razmišljao je Riv, veoma mudar što insistira da se samo on stara o princezi Gabrijeli. Šta da radim s njom? - pitao se. Šta, dovraga, da radi? Želeo je da počne svoj život, novi život koji je izabrao za sebe. Čovek koji pokušava da počne iz početka nema vremena da se meša u probleme drugih ljudi. Zar nije upravo od ovoga i hteo da pobegne?

Čelo mu se namrštilo od razmišljanja; takvog ga je videla kada je otvorila oči. Bri je ugledala namrgođeno, ljutito lice, vatrene plave oči i stisnute usne i sledila se. Šta je san, a šta java? - zapita se dok se pridizala. Bolnica. Skrenula je pogled s njega tek toliko da se uveri da je još tamo. Prstima je stezala čaršav, toliko da su pobeledi, ali progovori mirno:

„Ko ste vi?“

Šta god da se s godinama, ili tokom protekle sedmice, kod nje promenilo, oči su ostale iste. Žućkasto-braonkaste, tamne. Fascinantne. Riv je držao ruke u džepovima. „Zovem se Riv Makgi, prijatelj sam vašeg oca.“

Bri se malo opustila. Setila se čoveka umornih očiju i vojničkog držanja, koji joj je rekao da je njen otac. Niko ne zna kakvu je nemirnu i mučnu noć provela pokušavajući da pronađe tračak sećanja. „Da li me poznajete?“

„Upoznali smo se pre nekoliko godina, vaše visočanstvo.“ Činilo se da ga gutaju te oči koje su ga opčinile kod te devojke iz prošlosti, a sada kod žene. Treba joj nešto, pomislio je. Ona žudi za stiskom ruke. „Bio je vaš šesnaesti rođendan. Sjajno ste izgledali!“

„Vi ste Amerikanac, Rive Makgi?“

Zastao je na trenutak začkiljivši očima. „Da. Kako znate?“ „Vaš glas.“ Na mahove bi se zbunila. Skoro da je mogao da je vidi kako se hvata za tu slamku. „Čujem po vašem glasu. Bila sam tamo... Jesam li bila u Americi?“

„Da, vaše visočanstvo.“

On zna, pomislila je. On zna, a ona samo nagađa. „Ništa.“ Suze su joj navrle na oči, ali ih je savladala. Previše je ličila na svog oca. „Možete li da zamislite“, počela je, „kako je to probuditi se bez ičega? Moj život su prazne stranice. Moram da sačekam da mi ih drugi ispune. Šta mi se dogodilo?“ „Vaše visočanstvo...“

„Morate li tako da me zovete?“, pitala je.

Nalet nestrpljenja naveo ga je da se izmakne korak unazad. Pokušao je da se ne nasmeje. Pokušao je da se tome ne divi.

„Ne“, rekao je jednostavno i udobno se smestio na ivicu kreveta. „Kako biste želeli da vas zovem?“

„Po imenu.“ Bri je ljutito spustila pogled na zavoj oko zgloba. Ovo će uskoro morati da sklone, odlučila je, a potom nekako uspela da se uspravi. „Rekli su mi da se zovem Gabrijela.“

„Mnogo češće vas zovu Bri.“

Na trenutak je začutala pokušavajući da se priseti. Prazne stranice su i dalje prazne.

„Vrlo dobro, dakle. Sada mi kažete šta mi se desilo.“

„Ne znamo detalje.“

„Morate“, ispravila ga je posmatrajući ga. „Ako nemate sve detalje, nešto sigurno imate. Želim da čujem sve.“

Posmatrao ju je. Krhka - da; ali ispod krhkosti je veliki izvor snage. Samo treba ponovo da ga izgradi. „U subotu po podne, krenuli ste u vožnju po unutrašnjosti. Vaš automobil su sledećeg dana pronašli prazan. Bilo je i telefonskih poziva. Poziva u kojima je neko tražio otkup. Navodno, kidnapovali su vas i držali u zatočeništvu.“ Prećutao je pretnje i šta bi joj uradili ako ne donesu otkup. Nije pomenuo ni da su cifre za otkup išle do kosmičkih razmera i nekih nemogućih zahteva, poput oslobađanja osuđenika iz zatvora.

„Kidnapovana?“ Bri ga je zgrabila za ruku. Videla je slike, senke. Malu, mračnu prostoriju. Miris... kerozina ili ustajalog vina. Setila se mučnine, glavobolje. Strah se vratio, ali ništa više od toga. „Ne sećam se jasno“, promrmljala je. »Nekako znam da je to istina, ali u glavi imam film koji ne mogu da pustim.“

„Nisam doktor“, reče Riv brzo jer ga je njena borba da pronađe sebe previše uznemiravala, „ali bih se usudio da kažem kako sad ne treba ništa siliti. Setićete se kada budete spremni.“

„To je lako reći.“ Pustila mu je ruku. „Neko mi je ukrao život, gospodine Makgi... A koje je vaše mesto u njemu?“ Upita iznenada. „Da li smo mi ljubavnici?“

Podigao je obrve. Ne okoliša, razmišljao je. Niti, mislio je, nestrpljivo očekuje odgovor; jedva da je zainteresovana. »Ne. Kao što sam rekao, imali ste šesnaest godina kada smo se sreli, i to samo jednom. Vaš i moj otac su stari prijatelji. Oni bi bili pomalo ljuti da sam vas zaveo.“

„Shvatam. Zašto ste onda sad ovde?“

„Pozvao me je vaš otac. Brine se za vašu bezbednost.“ Bacila je pogled na prsten na ruci. Izvrsno, pomislila je. Tada je primetila nokte i namrštila se. To nije u redu, zar ne? - pitala se. Zašto bi neko ko nosi takav prsten ovoliko zapustio ruke? Podsmevao joj se još jedan ugašeni plamičak sećanja. Dok je lebdeo u njenim mislima, Bri stisnu pesnicu, ali on odmah izblede „Ako se moj otac brine za moju bezbednost“, nastavila je, nesvesna da je Riv posmatrao svaki njen izraz lica, „kakve to veze ima s vama?“

„Ranije sam se bavio obezbeđenjem. Princ Armand me je zamolio da sad pazim na vas.“

Ponovo se namrštila, mirno i zamišljeno, ne znajući da joj je to navika.

„Telohranitelj?“ Rekla je to nestrpljivo, kao što bi i on sam reagovao. „Mislim da mi se to neće svideti.“

Ovo mlako odbijanje izazvalo je u njemu izvesno nezadovoljstvo. Odrekao se svog slobodnog vremena, prešao hiljade kilometara, a ona misli da joj se to neće svideti.

„Videćete, vaše visočanstvo, da čak i princeza mora da radi stvari koje joj se ne sviđaju. Moraćete na to da se naviknete.“ Posmatrala ga je hladno, onako kako bi to činila kada bi njena narav zapretila da nadvlada razum. „Mislim da neću, gospodine Makgi. Sigurna sam da ne bih trpela da me neko prati u stopu. Kad se vratim kući...“ Zastala je. Ni kuće se nije sećala. „Kad se vratim kući“, ponovila je, „naći ću drugi način da se s tim izborim. Možete reći mom ocu da sam odbila vašu ljubaznu ponudu.“

„Ponuda nije za vas, već za vašeg oca.“ Riv je ustao. Bri je bila pomalo impresionirana njegovom visinom. Nije bilo važno što je veoma mršav, niti što nosi vrlo skupu svakodnevnu garderobu. Ako poželi da stane na put nekome, staće mu. U to je bila sigurna.

Zbog njega joj je bilo neprijatno. Nije znala zašto ni da li bi trebalo da zna, što ju je ljutilo. Ipak, zaista joj je bilo neugodno i zato nije nameravala da s njim bude neprekidno svaki dan. Život joj je trenutno bio dovoljno komplikovan i bez tog Riva Makgija.

Pitala je da li su bili ljubavnici jer ju je ta pomisao i uzbuđivala i plašila. Kada je rekao da nisu, nije osetila olakšanje, već ravnodušnost s kojom se borila već dva dana. Možda sam neka hladna žena, bez emocija, razmišljala je Bri. Možda mi to život čini lakšim.

„Rekli su mi da imam skoro dvadeset pet godina, gospodine Makgi.“

„Morate li tako da me zovete?“, rekao je izazivački. Namerno je imitirao njenu malopredašnju intonaciju. Video je kako se brzo osmehnula. Svetlo se upalilo, i ugasilo.

„Ja sam odrasla osoba“, nastavila je. „Sama donosim odluke o svom životu.“

„Pošto ste član vladarske porodice Kordine, neke odluke ne donosite samo vi.“ Otišao je do vrata, otvorio ih i zastao stavivši ruku na bravu. „I ja imam pametnija posla, Gabrijela, nego da čuvam princeze.“ I on se nakratko nasmejao, ali zajedljivo. „Međutim, čak ni obični smrtnici ponekad nemaju izbora.“

Sačekala je dok se vrata nisu ponovo zatvorila, a potom se uspravila. Osetila je vrtoglavicu. Na trenutak, samo na trenutak, želela je da ponovo zaspi dok neko ne dođe da joj pomogne i da je čuva. Ali više nije htela da trpi da bude sputana i bespomoćna. Iskočivši iz kreveta, sačekala je da slabost nestane. To je nešto što je zasad morala da istrpi. Tada je pažljivo i polako otišla do ogledala na daljem zidu.

To je dosad izbegavala. Pošto se uopšte nije sećala svog izgleda, u glavi joj se vrtelo hiljadu mogućnosti. Ko je ona? Kako može i da počne da se seća kada ne zna ni boju svojih očiju. Udahnula je da se pribere, stala ispred ogledala i pogledala se.

Previše mršava, pomislila je odmah. Previše bleđa. Ali ne i ružna, dodala je s budalastim olakšanjem. Možda su njene oči bile čudne boje, ali nisu bile ni razroke ni zlobne. Podigla je ruku i prešla njome preko lica. Mršava, pomislila je opet. Slabašna. I uplašena. U odrazu nije bilo ničega što podseća na čoveka koji se predstavio kao njen otac. Na njegovom licu je videla snagu. Na svom licu samo krhkost, i to u prevelikoj meri.

Ko si ti? - pitala se Bri priljubljujući dlan uz staklo. Šta si ti?

Tada se, prezirući sebe, predala očaju i zaplakala.

Poglavlje 2

To više neće raditi, obeća Bri sebi kada je izašla ispod toplog, umirujućeg tuša. Neće više nikad kriti lice u šake i plakati jer stvari nisu onakve kakve ona želi da budu. Ono što će da uradi, što će početi odmah da radi, jeste da ih rešava, jednu po jednu. Ako treba da pronađe odgovore, tako će ih i pronaći.

Najpre najvažnije. Bri obuče kućnu haljinu koju je pronašla u ormanu: od debelog pliša smaragdnozelene boje. Bila je pomalo iskrzana na manžetnama. Stara i verovatno omiljena, zaključila je, prigrlivši udobnost koju je osećala u njoj. Međutim,

u ormanu više nije bilo ničega. Bri je od- lučno pritisla dugme i sačekala medicinsku sestru.

„Želim svoju odeću“, odmah reče Bri.

„Vaše visočanstvo, ne bi trebalo...“

„Pričaću s doktorom ako je neophodno. Treba mi i četka za kosu, kozmetika i prikladna odeća.“

Prekrstila je ruke da izgleda zapovednički, a zapravo je bila nervozna. „Ovog prepodneva idem kući.“

Nema prepirke s članom kraljevske porodice. Poklonivši se u znak pozdrava, sestra je izašla iz sobe i otišla pravo kod doktora.

„Čemu sada sve ovo?“ Doktor je užurbano ušao u sobu, pun topline, dobro raspoložen i strpljiv.

Zamislila ga je kao niski, čvrsti zid, mudro skriven iza bršljana i mahovine.

„Vaše veličanstvo, zašto ste ustali?“

„Doktore Franko.“ Vreme je, odlučila je Bri, da oprobam sebe. „Hvala vam na vašem znanju i ljubaznosti. Da- nas idem kući.“

„Kući?“ Namrštio se i koraknuo napred. „Draga moja Gabrijela...“

„Ne.“ Odmahnula je glavom, odbijajući da odgovori na neizrečeno pitanje. „Ne sećam se.“

Franko je klimnuo glavom. „Razgovarao sam s doktorom Kižinskim, vaše visočanstvo. On je specijalista za ovakve probleme. Po podne...“

„Otići ću do Kižinskog, doktore Franko, ali ne danas.“ Stavila je ruke u duboke džepove haljine i dodirnula nešto malo i tanko. Izvukla je ruku i videla da drži ukosnicu. Čvrsto ju je stegla, kao da to može da joj pomogne da se nečega priseti.

„Moram da pokušam ovo da rešim na svoj način. Možda ću se lakše setiti kad odem kući, gde mi je sve poznato. Uveravali ste me juče, kad je moj... otac otišao, da je ovaj gubitak pamćenja privremen i da, osim umora i šoka, nemam ozbiljnijih povreda. Ako je tako, mogu podjednako dobro da se odmaram i oporavljam i kod kuće.“

„Vaš odmor i oporavak ovde se efikasnije mogu pratiti.“ Nasmejala mu se tiho i veoma tvrdoglavo. „Ne želim da me non-stop prate, doktore Franko. Radije ću ići kući.“ „Verovatno se niko od vas ne seća da je Gabrijela potpuno iste reči izrekla samo nekoliko sati posle operacije krajnika.“ Armand je stajao na vratima posmatrajući kako se njegova krhka kćerka suočava s grmaljem od čoveka, kakav je dr Franko. Ušavši u sobu, pružio joj je ruku. Iako ga je pogodilo zato što je oklevala da je prihvati, nežno je obgrlio njenu šaku. „Njeno visočanstvo ići će danas kući“, rekao je ne gledajući u doktora. Pre nego što je Bri mogla da se nasmeje, nastavio je: „Daćete mi spisak uputstava za njenu negu. Ako ih se ne bude pridržavala, odmah ću je vratiti u bolnicu.“

Potreba za negodovanjem je došla i brzo prošla. Ugušilo ju je nešto jače od nje. Umesto toga, samo je oborila glavu. Izraz poniznosti zamenilo je arogantno mrštenje. Videvši poznat gest, Armand jače steže njene prste. Tako ga je pogledala nebrojeno puta kada se pripremala da se cenjka i ilobije ono što hoće.

„Poslaću po tvoje stvari.“

„Hvala.“

Ali nije dodala oče. Oboje su to primetili.

Već sledećeg sata, izašla je iz bolnice. Svidela joj se vesela, prolećna haljina pastelnih boja, koju je dobila da obuče. Osetila je i olakšanje i zadovoljstvo kada je otkrila da ima smisla za šminkanje.

Kada je Bri izašla na sunčevu svetlost, obrazi su joj blago porumeneli, a senke ispod očiju nestale. Kosu je raspustila pa je slobodno padala milujući joj ramena. Parfem koji je izabrala bio je nepogrešivo francuski i provokativan; veoma prijatan, kao i odeća.

Ugledala je limuzinu i znala da će unutrašnjost biti prostrana i odisati luksuzom. Nije mogla da se seti da li se u njoj već vozila, niti lica vozača koji joj se uz osmeh poklonio dok je otvarao vrata. Čutila je kad se njen otac smestio u sedišta naspram nje.

„Izgledaš bolje, Bri.“

Toliko toga je bilo da se kaže, a ona je imala tako malo. Detalji su joj izmicali. Umesto njih, tu su bila intenzivna osećanja. Nije joj bilo čudno u raskoši i tišini limuzine. Težak, blistavi prsten na ruci nije joj bio neudoban. Znala je da su cipele italijanske, ali su samo blago izguljeni đonovi ukazivali na to da su već nošene. A bila je sigurna da ih je ona nosila jer su joj savršeno odgovarale.

Parfem njenog oca bio je umirujući. Ponovo ga je pogledala tražeći odgovore. „Znam da govorim francuski jednako dobro kao i engleski jer mi neke misli dolaze i na tom jeziku“, počela je. „Znam kako mirišu ruže. Znam u kom pravcu treba da pogledam da bih videla izlazak sunca iznad vode i kako ono izgleda u zoru. Ipak, ne znam da li sam ljubazna ili sebična. Ne znam koje su boje zidovi u mojoj sobi. Ne znam da li sam učinila nešto korisno u životu ili sam ga protraćila.“

Srce mu se cepalo dok ju je posmatrao kako mirno sedi preko puta njega, pokušavajući da mu objasni zašto mu ne pruža ljubav na koju ima pravo. „Mogao bih ja da ti dam odgovore.“

Klimnula je glavom, uzdržana kao i on. „Ali nećete.“ „Mislim da ćeš saznati više ako ih sama otkriješ.“ „Možda.“ Spustivši glavu, prešla je prstima preko torbe od zmijske kože. „Već sam otkrila da sam nestrpljiva.“

Nasmejao se brzo i iz dubine duše. Bri oseti bliskost s njim i uzvratila mu osmehom. „Eto, već ti dobro ide.“

„A sad moram da se zadovoljim početkom.“

„Draga moja Gabrijela, ne zavaravam se da ćeš time dugo biti zadovoljna.“

Dok su lagano išli uzbrdo dugim, krivudavim putem, Bri je kroz prozor posmatrala krajolik. Bilo je mnogo drveća, među njima i palmi čije je lišće plesalo na vetru. Okruživale su ih stene, beskrajne, sive, izbrazdane stene, ali divlje cveće se svuda probijalo kroz pukotine. Ispod se prostiralo more, tamnoplavo i mirno, kao naslikano. Kad bi bacila pogled uz put, mogla je da vidi delove grada s roze i belim građevinama naslaganim poput igračaka na neravnom, isturenom rtu.

Bajkovito, pomislila je, ali tu misao nisu pratila i osećanja. Dok su se približavali, Bri je ponovo osetila mirnoću i sigurnost. Grad nije izgubio ništa od svog šarma kada su stigli do njega. Kuće i građevine izgledale su zadovoljne što mi iznikle iz stene, sve u ravni jedna s drugom i panoramom. Sve je bilo apsolutno uredno i kao iščupano iz nekog davno prošlog doba.

Nema oblakodera, nema mahnite jurnjave. Nešto u njoj je to odmah prepoznalo, kao i da je bila i u velikim gradovima gde se živelo brzo, a zgrade paralelne oblake. Ipak, ovo je njen dom. Nije osećala nagon da se raspravlja. Ovo je dom.

„Pošto nećete da pričate o meni“, reče strogim tonom gledajući pravo u Armanda, „pričajte mi o Kordini.“

Razveselila ga je. Bri je to odmah primetila iako su mu se usne samo blago izvile u osmeh. „Mi smo stari“, rekao je ponosno. „Porodica Biset - to je naše prezime - živi i vlada ovde od sedamnaestog veka. Pre toga je Kordina bila pod upravom mnogih vlada: španske, mavarske, ponovo španske, a potom francuske. Vidiš, mi smo luka i naš položaj na Mediteranu je dragocen. Godine 1657, našem pretku Armandu Bisetu dodeljena je Kneževina Kordina. Ostala je u Armandovim rukama i ostaće tu sve dok postoje muški naslednici. Titula ne može da pređe na kćerku.“

„Shvatam.“ Na trenutak razmislivši, Bri je nagla glavu. „Ja sam lično zahvalna zbog toga, ali to je arhaični politički sistem.“

„To si već rekla“, promrmljao je.

„Shvatam.“ Videla je decu kako se igraju u zelenom, olistalom parku kraj fontane. Videla je izloge radnji sa svetlu- cavim haljinama i pekare ispunjene roze i belim poslasticama. Tu je bila i jedna kuća s travnjakom u kojem su se razbuktale azaleje.

„A da li porodica Biset dobro vlada?“

I liči na nju da postavlja pitanja, mislio je. Iako se ne seća, i dalje je radoznala i saosećajna. „Kordina je veoma mirno mesto“, rekao je jednostavno. „Član je Ujedinjenih nacija. Ja vladam, a pomaže mi Lube, državni sekretar. Imamo Krunski savet koji se sastaje tri puta godišnje. Njih moram da konsultujem za svaki međunarodni sporazum, a sve zakone mora da odobri Državni savet, koji se bira na izborima.“ „A ima li žena u vladi?“

Podigao je prst i blago protrljao bradu. „Nisi izgubila smisao za politiku. Da, naravno, ima žena“, reče joj, „ali ti nikad nisi bila zadovoljna procentima. Ipak, Kordina je napredna država.“

„Možda je *napredan* relativan pojam.“

„Možda.“ Nasmejao se jer su ovu istu raspravu već vodili. „Brodarstvo je, naravno, najrazvijenija grana naše privrede, ali ni turizam ne zaostaje. Imamo lepotu, kulturu i klimu na kojoj nam se može samo pozavideti. Mi smo pravični“, jednostavno je rekao. „Naša država jeste mala, ali nije beznačajna. Dobri smo vladari.“

Ovo je prihvatila bez ikakvih pitanja, a i da ih je imala, verovatno bi ih odmah zaboravila videvši palatu.

Nalazila se, kao što i priliči, na najvišoj stenovitoj izbočini Kordine. Gledala je na more, a ogromne stene i okomite litice strmoglavo su se spuštale ka vodi.

Bilo je to mesto koje bi kralj Artur mogao da poseti i da pomisli da je njegovo vreme ponovo došlo. Bri je ovo mesto prepoznala kao i sve dotad - nejasno, kao da gleda nešto u snu.

Palata je bila sagrađena od belog kamena, spolja mešavina puškarnica, ograda i kula - istovremeno i prebivalište kraljevske porodice i odbrambena utvrda. Lebdela je nad glavnim gradom poput zaštitnika i blagoslova.

Na kapiji su stajali čuvari, ali kapije nisu bile zatvorene. U strogo zategnutim crvenim uniformama izgledali su nekako poslovno, ali ipak nestvarno. Bri je pomislila na Riva Makgija.

„Vaš prijatelj je razgovarao sa mnom, onaj gospodin Mekgi.“ Bri je odvojila pogled od palate. Posao na prvom mestu, setila se. Izgleda da je to njen moto. „Rekao mi je da ste ga zamolili za pomoć. Iako cenim vašu brigu za mene, smatram vrlo neprijatnim ideju da me neki neznamac prati po ceo dan.“

„On nije neznanac. Riv je sin mog najstarijeg i najboljeg prijatelja." A ni ja nisam neznanac, pomislio je i odlučio da bude strpljiv.

„Za mene jeste. Rekao mi je i da smo se sreli samo jednom, pre skoro deset godina. Čak i da mogu da ga se setim, bio bi neznanac."

Oduvek se divio kako lepo koristi logiku, samo što je to oduvek činila samo onda kad joj odgovara. A kada joj logika ne odgovara, upotrebila bi tvrdoglavost. Međutim, divljenje nije moglo da baci u senku nužnost. „Radio je u policiji u Americi, uglavnom na bezbednosnim operacijama kakve sada nama trebaju."

Razmišljala je o urednim crvenim uniformama na kapiji i ljudima koji su sedeli u automobilu koji je pratio limuzinu. „Zar nemamo već dovoljno čuvara?"

Armand je sačekao dok vozač nije zaustavio kola ispred ulaza. „Da ima, ništa od ovoga ne bi bilo neophodno.“ Prvi je izašao iz automobila i okrenuo se da lično pomogne svojoj kćerki.

„Dobro došla kući, Gabrijele!“

Nije mu pustila ruku. Milovao ih je blag povetarac. Nije bila spremna da uđe, a Armand je to osetio i sačekao.

Osetila je miris cveća, jasmína, vanile, mirođije i ruža koje su rasle u dvorištu. Trava je bila izrazito zelena, kamen blistavo beo, skoro zaslepljujući. Izgleda da je tu nekada bio i pokretni most, bila je sigurna u to. Sada su na vrhu krivudavog kamenog stepeništa stajala zasvođena vrata od mahagonija. Staklo, negde providno, a negde zatamnjeno, presijavalo se na svetlosti, kao što i treba da bude u palatama.

Na najvišoj kuli, na vetru se vijorila snežnobela zastava s drskom crvenom kosom crtom po dijagonalni.

Pažljivo je razgledala građevinu. Nadvijala se nad njom želeći joj dobrodošlicu. Nije umišljala da oseća mir. Osećaj je bio toliko realan kao i strah koji je nedavno osećala. Ipak, nije znala koji od ovih blistavih prozora pripadaju njenoj sobi. Saznaće, podsetila se Bri i zakoračila napred.

Široka vrata su se odmah otvorila. Izjurio je mladić tamne i guste kose, građen kao plesač. „Bri!“ Pojuri ka njoj i zagrlji je svom mladalačkom snagom i entuzijazmom. Prijatno je mirisao na konje. „Baš sam izlazio iz staje kada mi je Aleks rekao da dolaziš."

Bri oseti kako je zapljuskuje talasima ljubavi, pa bespomoćno pogleda u oca preko mladićevih ramena.

„Tvoja sestra mora da se odmara, Benete.“

„Naravno. Ovde će se bolje odmoriti.“ Izmakao se cereći se i čvrsto držeći njene ruke. Izgledao je tako mlado, mislila je, tako lepo, tako srećno. Kada su im se pogledi sreli, oči su mu se odmah uozbiljile. „Ne sećaš se, zar ne?“

Želela je da mu pomogne. Činilo joj se da mu treba pomoć. Međutim, sve što je mogla da uradi bilo je da mu uzvratí stisak ruke. „Žao mi je.“

Otvorio je usta, a potom ih ponovo zatvorio uhvativši je oko struka. „Glupost!“ Glas mu je bio veseo, ali i on i otac su je pažljivo držali na oku. „Sad si kod kuće i setićeš se vrlo brzo. Aleks i ja smo već mislili da ćemo morati da čekamo do podneva da bismo te posetili u bolnici. Ovo je mnogo bolje.“

Njegov brz govor ju je smirivao i malo odvuкао pažnju dok su ulazili na glavna vrata, što je radio namerno da bi im bilo lakše, bila je sigurna. Videla je hodnik, širok i veličanstven, s tavanicom prekrivenom freskama, uglačanim podom i gracioznim strmim stepeništem za koje nije znala kuda vodi. Srce joj je lupalo pa se usredsredila

na mirise koji su je smirivali. Sveže cveće i mirišljave sveće od limuna. Slušala je poznati odjek svojih štikli o drvo.

Na postolju je stajala visoka, blistava vaza. Odmah je znala da je iz perioda Minga, kao i da je postolje iz doba Luja XIV. Stvari, pomisli Bri. Mogla je da ih prepozna, klasifikuje, ali sebe nije umela da dovede u vezu s njima. Sunčeva svetlost dopirala je kroz dva zasvođena prozora, ali je nije grejala.

Bekstvo. Osećala je potrebu za bekstvom. Želela je da se okrene i ode, da se vrati u bezličnu i bezbednu bolničku sobu. Tamo nije bilo toliko pritisaka, toliko pitanja bez odgovora u vazduhu. Tamo ne bi bila zasipana tolikom ljubavlju, niti potrebom ukućana da im tu toplinu uzvratu. A da li je to ikada radila? - zapita se. Kada se seti ko je, hoće li otkriti hladnu, bezosećajnu ženu?

Benet je osetio njenu napetost i stegao je čvršće. „Sad će sve biti u redu, Bri.“ Nekako je skupila snagu da se osmehne. „Da, naravno.“

Vrata su se otvorila nekoliko koraka niz hodnik. Bri je znala da je mladić njen brat samo po sličnosti s Benetom. Pokušala je da u sebi napravi malo mesta za još novih osećanja, kojom su je bukvalno potopili.

Nije bio prijatno lep kao Benet. Njegova pojava bila je grublja i manje prijatna nego bratovljeva. Iako mlad, u njemu je osećala istu nepopustljivu uzvišenost kao i kod oca. Ali, naravno, podsetila se, on je naslednik. Takve stvari su i dar i teret.

„Gabrijela.“ Aleks nije jurnuo prema njoj kao Benet, već se lagano približavao posmatrajući je. Zastavši ispred nje, podigao je ruke i obuhvatio joj lice. Taj gest je izgledao prirodno, kao da ga je u prošlosti koristio nebrojeno puta. Prošlost koje nema, pomislila je osećajući jasno njegove tople prste na koži. „Nedostajala si nam. Čitavu nedelju niko nije vikao na mene.“

„Ja...“ Oklevala je ne rekavši ništa. Šta treba da kaže? Kako treba da se oseća? Zna samo da je ovo previše i da nije bila ni izbliza spremna kao što je mislila. Tada je preko Aleksandrovog ramena ugledala Riva.

Očigledno je došao s njenim bratom, ali je stajao po strani, skriven, i iz potaje posmatrao njihov susret. Neki drugi put bi se možda naljutila zbog toga, ali shvatila je da joj je hitno potrebna njegova tiha i bezosećajna nepristrasnost. Oprezno je dodirnula bratovljevu ruku. „Žao mi je. Veoma sam umorna.“

Videla je da je nešto zaigralo u Aleksandrovom pogledu, a onda se izmakao. „Naravno da si umorna. Trebalo bi da se odmoriš. Odvešću te gore.“

„Ne.“ Bri je pokušala da odbijanje ne zvuči tako direktno kao što je bilo. „Oprosti mi, treba mi vremena. Možda gospodinu Makgiju neće smetati da me otprati do sobe.“

„Bri...“

Armand je odmah ugušio Benetovo negodovanje. „Rive, znaš li gde su Gabrijeline odaje?“

„Naravno.“ Zakoračio je i uzeo je za ruku. Dodir je bio potpuno bezličan. Učinilo mu se da je čuo uzdah olakšanja. „Vaše visočanstvo?“

Odveo ju je uz krivudavo stepenište, gde je ona samo jednom zastala da bi ponovo pogledala tri čoveka koja su je nemo posmatrala. Činilo joj se da je miljama daleko, čitavim okeanom odvojena od njih. Osećanja su joj navirala i odlazila, pa je ostatak stepeništa prešla u tišini.

Nije prepoznala ništa u širokim, svetlim hodnicima, ništa na predivno dekorisanom zidu, niti bogatim zavesama. Naišli su na sluškinju, čije oči su se napunile suzama kad je zastala i poklonila se.

„Kako to da sam ovoliko voljena?“, promrmlja Bri. Riv je nastavio da hoda, a njegova ruka kao da ju je jedva dodirivala dok ju je vodio. „Svi ljudi, u principu, žele da budu voljeni.“

„Zar se ljudi, u principu, ne pitaju da li to zaslužuju?“ Nastavila je nestrpljivo odmahnuvši glavom. „Kao da sam ušla u tuđe telo. Telo ima prošlost, ali ja je nemam. U telu ove žene posmatram i vidim reakcije drugih na nju.“ „Mogli biste to da iskoristite.“

Pogledala ga je brzo i sa iskrenim zanimanjem. „Kako?“ „Imate prednost da objektivno posmatrate ljude a da ih pritom ne bojite svojim emocijama. Posmatranje bez pristrasnosti. To bi mogao da bude zanimljiv način da shvatite sebe.“

Nije se opustila, ali je prihvatila. „Onda shvatate zašto sam tražila da me vi dovedete gore.“

Zastao je ispred bogato izrezbarenih vrata. „Zaista?“ „Pre samo nekoliko trenutaka, pomislila sam da u sebi nemam više mesta ni za jednog neznanca u svom životu. Ipak... Vi nemate jaka osećanja prema meni, niti očekujete da vam ih uzvratim. Vama je lako da me posmatrate i budete praktični.“

Posmatrao ju je na slabom svetlu u hodniku. Nije mu bilo baš lako da je posmatra i praktično razmišlja, ali nije vreme da to pominje. „Bili ste uplašeni dole.“

Spustila je bradu i pogledala ga u oči. „Da.“

„Pa ste odlučili da mi verujete.“

„Ne.“ Tada se predivno osmehnula. Pojavilo se nešto od devojke s dijamantima u kosi, koju je upoznao jednom davno. S njom se prišunjala i neodoljiva privlačnost. „U ovim okolnostima, ne mogu tako brzo da poklonim poverenje.“ Možda i više od osmeha, privukla ga je snaga. „Dobro, šta ste odlučili?“

Možda i više od izgleda, privuklo ju je njegovo samopouzdanje. „Ne želim vaše usluge kao policajca, Rive, ali mislim da bi vaše usluge kao autentičnog neznanca mogle biti neprocenjive. Moj otac je očigledno odlučio da vi ostanete ovde, pa bismo možda mogli da se dogovorimo.“

„Šta?“

„Ne želim da me neko stalno nadgleda. Mislim da... ne, sigurna sam da je to oduvek bilo tako. Više bih volela da budete moj posrednik između mene i...“

„Vaše porodice?“, dovršio je.

Oborila je pogled i stegla torbu prstima. „Nemojte da to zvuči tako hladno.“

Bilo bi pogrešno dodirnuti je. Morao je stalno da se podseća na to. „Imate pravo na vreme i samoću koji su vam potrebni, Gabrijela.“

„I oni imaju potrebe. Svesna sam toga.“ Ponovo je podigla glavu, ali gledala je negde preko njegovog ramena, prema vratima. „Da li je ovo moja soba?“

Na trenutak je izgledala tako izgubljeno, potpuno izgubljeno. Želeo je da je uteši, ali je znao da je to poslednje što ona želi. „Da.“

„Da li biste mislili da sam kukavica ako bih rekla da ne želim da uđem unutra sama?“

Umesto odgovora, otvorio je vrata i ušao ispred nje. Dakle, voli pastelne boje. Razgledajući malu, šarmantnu dnevnu sobu primetila je blede, suncem okupane boje. Nema ukrasa, primetila je prilično zadovoljna. Čak i bez njih, soba je u biti bila ženska. Osetila je olakšanje što prihvata svoju ženstvenost bez potrebe za komplikovanim ukrasima koji bi na to ukazivali. Otkrila je da joj se zbog loga Gabrijela sviđa.

Soba nije bila ni pretrpana ni prazna. U vazii, na stolu iz perioda kraljice Ane, bilo je svežeg cveća. Na toaletnom sločiću nalazila se kolekcija malenih boca prelepih oblika i boja, koje verovatno nisu imale nikakvu praktičnu svrhu. I njima je bila zadovoljna. Stala je na zagasitoružičastu prostirku i dodirnula zaobljeni naslon stolice.

„Obavestili su me da ste preuredili sobu pre otprilike tri godine“, rekao je Riv neusiljenim tonom. „Izgleda kao da vam je laknulo zato što znate da imate dobar ukus.“

Da li je sama izabrala materijal mekanog dvoseda i jastučice? Bri je prstima prešla preko tkanine kao da će joj dodir dati neki nagoveštaj. Bilo šta. S prozora se pružao pogled na Kordinu, u kojem je verovatno uživala već bezbroj puta.

Smenjivale su se bašte, okrugao travnjak, isturene stene, more. U daljini se video grad, kuće, brda i zelenilo. Mada nije mogla da ih vidi, bila je sigurna da se deca i dalje igraju u parku kraj fontane.

„Zašto imam blokadu?“, iznenada upita Bri. Kada se okrenula, Riv je video da se ona mirna i uzdržana žena, koju je poveo gore, pretvorila u strastvenu i očajnu. „Zašto imam blokadu, a zaista očajnički želim da se setim?“ „Možda postoje i neke stvari kojih ne želite da se setite.“ „Ne verujem.“ Bacila je tašnicu na dvosedi i ushodala se po sobi trljajući ruke. „Ne mogu da podnesem ovaj zid koji me deli od mene same.“

Ako zanemarimo krhkost, pomislio je, ona je vrlo vatrena. Teško je ne obazirati se na tu kombinaciju i gledati svoja posla. „Moraćete da budete strpljivi.“ Izgovorivši te reči, zapitao se da li to savetuje nju ili sebe.

„Strpljiva?“ Uz osmeh, provukla je ruku kroz kosu. „Nešto mi govori da je to osobina koju ne posedujem? Osećam da bi se, kad bih izvukla jednu, samo jednu jedinu ciglu iz zida, ostatak srušio. Ali kako?“ Nastavila je brzo da se kreće s urođenom gracioznošću. „Vi biste mogli da mi pomognete.“

„Zato je tu vaša porodica.“

„Ne.“ Zabacila je glavu kraljevski, a glas joj je, iako mek, odjeknuo zapovednički. „Oni me poznaju, naravno, ali njihova osećanja - i moja - zadržaće zid duže nego što mogu da podnesem. Oni me gledaju i boli ih jer ih ne prepoznajem.“

„A ja vas ne znam.“

„Upravo tako.“ Sklonila je kosu s lica pokretom koji je više ličio na izraz nestrpljenja nego uobičajeni pokret stečen navikom. „Vi ćete biti objektivniji. Pošto nećete stalno pokušavati da zaštitite moja osećanja, nećete ih ni izazivati. Već ste se složili sa zahtevom moga oca, zar ne?“

Riv je pomislio na svoju farmu. Namrštio se stavivši ruke u džepove. „Da.“

„Dakle, prihvatili ste da mi stalno dišete za vratom“, lagano je nastavila, „a pošto ćete stalno biti tu, možete mi biti i od neke koristi.“

Napola se nasmejao. „Zadovoljstvo mi je, vaše visočanstvo.“ „Sad sam vas naljutila?“ Sleže ramenima i priđe mu. „Pa dobro, pretpostavljam da ćemo često ljutiti jedno drugo dok se sve ovo ne završi. Biću iskrena prema vama, ali ne zato što želim vaše sažaljenje, samo želim s nekim normalno da razgovaram. Osećam se veoma usamljeno.“ Glas joj blago zadrhta. Sunce je nagnulo kroz prozor i izdalo je otkrivajući njeno bledilo. „Ne postoji ništa što mogu da vidim ili dodirnem i da znam da je moje. Ne mogu da se vratim godinu dana unazad i setim se nečega smešnog, tužnog ili simpatičnog. Čak ne znam ni svoje puno ime.“

Dodirnuo ju je. Možda nije trebalo, ali nije mogao da se obuda. Podigao je prste do njenog lica i blago je pomilovao po obrazu. „Njeno visočanstvo Gabrijela Madlin Džastin Biset od Kordine.“

„Toliko dugačko!“ Uspela je da se nasmeje, ali ga je uhvalila za ruku i čvrsto stegla. Dodir im se oboma učinio pre- vlše prislan, ali ni ona ni on ga nisu prekinuli. „Bri se čini jednostavnije. Mogu da se opustim kada me zovete Bri. Recite mi, da li vam je stalo do moje porodice?“

»Da.“

„Onda mi pomozite da vratim ženu koja im je potrebna. Pomozite mi da je pronađem. Za nedelju dana izgubila sam dvadeset pet godina. Moram da saznam zašto. Razumete li?“

„Razumem.“ Podsetio se da ne bi trebalo da je dodiruje. „Ipak, to ne znači da ću moći da pomognem.“

„Ali naprotiv, možete. Možete jer ćete mi mnogo pomoći tako što mi nećete pomagati. Ne budite strpljivi prema meni, budite grubi i otvoreni. Nemojte biti ljubazni, već strogi i oštri.“ I dalje ju je držao ruku. „Američkom bivšem policajcu možda neće biti prijatno da zagorčava život jednoj princezi.“

Nasmejala se. To je bio prvi put da posle deset godina čuje njen osmeh, ali ipak ga se jasno setio. I setio se onoga što ona verovatno nije pamtila i pre nezgode: valcera koji su odigrali, magije mesečine. Uopšte nije pametno da ostane, znao je, ali ne može ni da ode. Još ne.

Ruka joj se opustila u njegovoj. „Da li u Kordini i dalje osuđujemo ljude na giljotinu? Sigurno imamo civilizovanije metode suočavanja sa ološem. Imunitet.“ Iznenada je izgledala mlada i bezbrižna. „Daću vam imunitet, Rive Makgi. Dakle, imate moju dozvolu da vičete, postavljate nezgodna pitanja, pritiskate i, uopšte, da budete neprijatni koliko god hoćete, bez bilo kakvog straha od kazne.“

„Da li ste voljni da na to stavite i vaš kraljevski pečat?“

„Da, samo kad bi mi neko rekao gde se on nalazi.“

Žestina je nestala. Možda je bleđa i umorna, ali osmeh joj je divan. Osetio je da nešto drugo izvire iz nje: nada i odlučnost. Pomoći će joj, pomislio je Riv. Kasnije će se verovatno pitati zašto. „Vaša reč je dovoljna.“

„I vaša. Hvala vam.“

Prineo je usnama njenu ruku, koju je još uvek držao. Znao je da je to gest na koji bi ona trebalo da je navikla, kao na disanje. Ipak, čim je usnama dodirnuo njene prste, video je da joj je u očima nešto zaigralo. Princeza ili ne, ona je ipak žena. Riv je umeo da prepozna uzbuđenje kad ga vidi. Takođe je znao i kada ga sam oseća. Oprezan, pustio joj je ruku. Pomerio se korak unazad, zbog oboje.

„Ostaviću vas da se odmarate. Ime vaše sluškinje je Bernadet. Osim ako je ranije ne pozovete, ona po rasporedu dolazi jedan sat pre večere.“

Bri pusti da joj ruka padnepored tela kao da nije njena. „Zahvalna sam vam na tome što radite.“

„Nećete uvek biti.“ Kada je došao do vrata, procenio je da je na dovoljnoj udaljenosti. Tada se osvrnuo. Ona je i dalje bila kraj prozora. Svetlost joj je prolazila kroz kosu, belasajući se na koži. „Odmoritese danas, Bri“, tiho joj reče. „Sutra ćemo početi da lupamopo vašim ciglama.“

Nije planirala da spava, već da razmisli. Ipak, osećala je da sanjari budna, iznemogla i dezorijentisana kao i kad se prvi put probudila u bolnici.

Gabrijela, rekla je sebi. Zove se Gabrijela i leži u svojoj sobi, na svojoj mekanoj plavo-roze posteljini, na svom velikom krevetu od rezbarene hrastovine. Osećala je dašak hrastovine. Dok je istraživala svoju spavaću sobu, otvorila je prozore i posle ih nije zatvorila.

Zove se Gabrijela i nema razloga da se probudi uplašena. Bezbedna je, iznova je ponavljala, sve dok joj mišići nisu »overovali i dok se nije opustila.

„Tako znaći.“

Čuvši ozlojeđen glas, Bri je naglo ustala, u panici. Neka starija žena je mirno sedela u stolici s visokim naslonom naspram njenog kreveta. Kosa joj je bila čvrsto vezana u punđu, toliko zategnuta da nijedan pramen nije virio; siva poput kamena, bez tragova belih. Lice poput pergamenta, koža tanka, pomalo žuta i s dosta bora. Dva sitna, tamna oka virila su ispod obrva, a usne, svenule od starosti, izgledale su snažno. Nosila je veličanstvenu, praktičnu crnu haljinu, krute crne cipele i oko vrata staromodan broš na somotnoj traci.

Pošto Bri nije mogla da se osloni na svoje pamćenje, poslužila se instinktima. Riv joj je rekao da posmatra bez predrasuda. U tom savetu je videla mudrost. Nije osećala strah dok je posmatrala staricu. Ponovo se opustivši, pridigla se u sedeći položaj. „Zdravo.“

„Baš lepo“, rekla je starica akcentom koji je Bri podsetio na meki izgovor nekog slovenskog jezika. „Ostavila si me da se jedem od brige nedelju dana, a onda si došla kući i nisi se setila ni da me pozdraviš.“

„Žao mi je.“ Izvinjenje je bilo toliko spontano da se starica nasmejala.

„Rekli su mi nekakvu glupost da si izgubila pamćenje. Ha!“ Podigla je ruku i udarila dlanom o naslon za ruku. „Moja Gabrijela da se ne seća svoje dadilje!“

Bri je ljubopitljivo posmatrala ženu, ali znala je da ništa neće moći da poveže. Jednostavno, još nije bilo vreme. „Ne sećam se“, tiho je rekla. „Ničega se ne sećam.“ Dadilja će uskoro napuniti sedamdeset tri godine, a odgajila je gomilu dece i jedno svoje sahranila, pa više nije bila podložna nikakvim životnim šokovima. Ustala je posle nekoliko trenutaka ćutanja. Možda joj je lice bilo izborano i ruke pomalo iskrivljene od artritisa, ali ustala je s mladalačkom gracioznošću i lakoćom. Kada je stala iznad princezinog kreveta, Bri je mogla da vidi malu ženu nalik na pticu, odevenu u crno, ozbiljnog lica i s brojanicama koje su joj visile na kaišu.

„Ja sam Karlota Barisbnova, dadilja ledi Honorije Brubek, tvoje tetke, i ledi Elizabete Brubek, tvoje majke. Kada je ona postala princeza Elizabeta od Kordine, pošla sam s njom da budem dadilja njenoj deci. Tebe sam povijala, brisala ti kolena i duvala nos. Kada se budeš udala, radiću isto i tvojoj deci.“

„Shvatam.“ Pošto je dadilja pre izgledala ljuta nego uznemirena, Bri se ponovo osmehnula. Palo joj je na pamet da pogleda kako izgleda dok se smeje. Približila se ogledalu. „Jesam li bila dobro dete?“

„Hm.“ Taj zvuk je mogao da znači bilo šta, ali Bri je osetila trunčicu ponosa u njemu. „Ponekad si bila gora, a ponekad bolja od svoje braće. A oni su mi uvek zadavali pa-Idene muke.“ Približivši joj se, zurila je u Bri onako kako to rade kratkovide osobe. „Nisi dobro spavala“, žustro je rekla. „Nije ni čudo. Večeras ću ti doneti toplo mleko.“ Bri je nagla glavu. „Da li volim toplo mleko?“

„Ne, ali sad ćeš ga konačno popiti. Pripremiću ti kupku. Previše uzbuđenja i previše doktora, to je tvoj problem. Rekla sam onoj blesavoj Bernadet da ću se večeras ja brinuti o tebi. Šta si uradila s rukama?“ naglo je upitala i dograbila je za jednu šaku. Počela je da kvoca poput stare kvočke nad piletom koje zaostaje. „Nema te nedelju dana i već si uspela da upropastiš nokte. Gori su nego u kuhinjske služavke. Zar da ti nokti budu iskrzani i ispucali posle onoliko novca bačenog na manikir.“

Bri je mirno sedela dok je dadilja galamila i žalila se. Bilo je nečega veoma prijatnog u dodiru njenih suvih, toplih ruku i prekornom glasu. Iako je pokušala da zadrži taj osećaj, on brzo izblede. „Često sam išla na manikir?“ „Jednom nedeljno.“ Dadilja je šmrknula ne ispuštajući njenu ruku.

„Izgleda da mi je ponovo potreban.“

„Ona tvoja sekretarica s motkom umesto kičme može da ti zakaže. I kod frizera“, dodade dadilja mršteći se. „Pa ne može princeza da šeta sa iskrzanim noktima i neurednom kosom. Ne može to tako“, nastavila je ulazeći u susednu sobu. „Zaista, baš neprikladno.“

Bri je ustala i skinula odeću. Nije osećala da će joj privatnost biti narušena ako se starica bude motala oko nje dok se kupava. Kada je svukla čarape, dadilja je već bila kraj nje i umotala je u kratku, svilenu kućnu haljinu.

„Skupi kosu“, progundala dadilja. „Uradiću s njom šta budem mogla posle kupanja.“ Kad je videla da Bri okleva, sama je otišla do toaletnog stočića i otvorila malu emajliranu kutiju. Unutra su bile natrpane ukosnice. „Evo.“ Glas joj je postao nežniji. „Kosa ti je gusta kao i u tvoje majke. Uvek ti treba mnogo ukosnica.“ Pridikujući bez prestanka, gurala ju je prema prostoriji u kojoj je tekla voda. Zastavši na tren, Bri je samo gledala. Na plafonu se nalazio prozor, strateški postavljen da bi se iz kade mogli gledati nebo, oblaci ili zvezde. Prostorija je bila puna pare i cveća, a pod i zidovi skroz pokriveni belim pločicama. Bez obzira na to, velika kada je odmah privlačila pogled zbog jake tamnozeleno boje. Razmišljala je kako zbog oblika deteline u nju može da stane troje ljudi i pitala se da li se to ikada desilo. Zbunjena, posmatrala je vodu kako izlazi iz blistave slavine i pretvara se u male slapove.

Pomislila je kako je sve i prečisto nevino i veoma strastveno, pa se zapitala da li je i ona takva. Iz kade se s parom širio isti miris koji je stigao s njenim stvarima po koje je princ poslao tog jutra. Miris Gabrijele, priseti se Bri.

Pustila je kućnu haljinu da sklizne i ušla u kadu. Bilo je lako prepustiti se jer je dadilja nestala, gundajući da nije složila garderobu. Topla voda je zagrlila. To je baš ono što joj treba, otkri Bri, da bi izgurala veče koje je pred njom. Ovde se sigurno stalno opuštala, gledajući u nebo i razmišljajući.

Predstoji večera. Već je mogla da zamisli komplikovan i formalan izgled trpezarije. Srebro, lan, kristal i kineski porcelan. Nije joj bilo teško da predvidi meni i koja vina idu s kojim jelom. Sve joj se to činilo kao neko osnovno znanje, kao i koje delove odeće treba prvo obući. Ali ne zna kakve su šare na kineskom porcelanu, niti šta će pronaći iza vrata ormana u svojoj spavaćoj sobi. Boreći se sa nestrpljenjem, skliznula je dublje u vodu. Otkrila je da je to nestrpljenje njena vrlo izražena karakteristika. Pamćenje će se vratiti, uveravala se Bri. A ako se ne vrati uskoro, pronaći će neki drugi način.

Riv Makgi. Bri uze sapun i veliki mekani sunđer. On može da obezbedi pristup tom drugom načinu. Ko je on uopšte? Bilo joj je lakše da razmišlja o njemu nego o sebi.

Bivši policajac, nabrajala je, i porodični prijatelj. Iako ne i blizak prijatelj, poznaje je dobro. On ima svoj život u Americi. Da li je ona nekad bila tamo? Rekao joj je da jeste.

Ležala je u kadi trudeći se da otključa um. Dolazili su joj samo utisci. Svečane mermerne građevine i duge formalne večere. I reka. Reka s obalama obraslim gustom zelenom travom i mnoštvo brodova. Otkrila je da je zamara kad se primorava da se seti čak i nečega toliko nevažnog. Ipak, izgleda da je bila u Rivovoj domovini.

Usredsredi se na njega, reče Bri sebi. Da bi joj bio od neke pomoći, mora da ga shvati. Dobro izgleda, pomisli, i veoma je uglađen, barem spolja. Nije bila sigurna da je takav i iznutra. Izgledao joj je kao nemilosrdan i usamljen čovek, koji sve radi na svoj način. Dobro, pomisli. Baš to joj je i potrebno.

On nije imao razloga da želi da je zaštiti, kao njena porodica. Niti je imao razloga da joj pruži pomoć koja joj je potrebna, shvatila je namrštivši se. Možda je pristao samo kako bi ostao u njenoj blizini i lakše obavljao zadatak koji mu je njen otac poverio. Telohranitelj, pomisli ljutito. Nije želela ničiju senku preko svoje.

Ipak, nastavila je Bri zaronivši sunder u vodu, zar nije baš to tražila kada je razgovarala s njim? Jer kad ga je videla u hodniku, osetila je... Šta? Olakšanje? Stidela se da to prizna. Tu su bili članovi njene porodice, brižni i puni ljubavi, a ona je osetila pravo olakšanje tek kad je iza njih ugledala potpunog neznanca.

Možda je bolje što se ne seća sebe. Bri baci sunder tako jako da je voda pljusnula i poprskala porcelan. Kako da zna da li će joj se svideti osoba kao što je ona? Lako može ispasti da je ona hladna, bezosećajna i sebična žena. Sve što je otkrila jeste da voli lepu odeću i manikir. Možda upravo i jeste takva - površna.

Međutim, oni je vole. Bri ponovo uze sunder i pritisnu ga uz lice. Voda je bila topla i mirisala na ženu sa skupocenim parfemom, Ljubav koju je videla u očima članova svoje porodice bila je prava. Da li bi je oni voleli da ona to ne zaslužuje? Koliko će joj trebati da spozna dubinu svoje ličnosti?

Strasti. Sećala se uzbuđenja koje je osetila kad joj je Riv poljubio ruku. Bilo je žestoko, čisto i veličanstveno. Zar to nije značilo da ima potrebe kao i sve normalne žene? Da li je ikada uradila nešto da ih zadovolji? Napola se osmehnuvši, Bri zabaci glavu i sklopi oči. Koliko žena iskreno može da kaže da ne zna da li su nevine ili ne? Da li bi on znao? Da li bi čovek poput Riva osetio takve stvari kod žena? Ponekad, kad je pogleda, Bri oseća da dopire do nje i otkriva tajne koje nijedan neznanac nema pravo da zna. Razmišljajući o njemu, zapitala se kako bi bilo da je dodirne i - da je stvarno dodirne. Njegovi prsti na njenoj koži, njegovi dlanovi uz njeno telo. Duboko u sebi osetila je uzbuđenje i prepustila se.

Da li je ovo novo iskustvo? Bri se preispitivala pritisnuvši stomak rukom. Da li su drugi muškarci u njoj budili istu ovakvu... glad? Da li postoje drugi muškarci zbog kojih su njene misli lutale, maštale, sanjale? Možda je od onih bezobzirnih žena koje žele muškarca samo radi zadovoljenja. Da li je ona žena za kojom muškarci žude? Ustavši iz kade, pustila je da joj se voda sliva niz telo. Riv je bio u pravu što se tiče prednosti njene situacije. Može objektivno da posmatra i zapaža reakcije koje izaziva kod drugih. Večeras će to uraditi.

Držeći svog oca ispod ruke, Bri je sišla niz dugo stepenište. Rekao je da će kokteli biti posluženi u malom salonu, ali ne i da je došao po nju jer ona ne bi znala sama da nađe put. U podnožju stepeništa je zastao da joj poljubi ruku. Bio je to gest koji je mnogo podsećao na Riva, ali je, umesto uzbuđenja, doneo osmeh na njeno lice.

„Divno izgledaš, Bri.“

„Hvala. Teško bi bilo ne izgledati lepo uz onu kolekciju odeće u mojoj sobi.“

Nasmejao se. Izgledao je mlađe dok se smeje. „Oduvek si govorila da je odeća tvoj jedini porok.“

„Da li je?“

Iza tog jednostavnog pitanja, osetio je njenu duboku duševnu potrebu, pa ju je ponovo poljubio u ruku. „Uvek sam bio veoma ponosan na tebe.“ Ponovo ušuškavši njenu ruku u svojoj, povede je niz hodnik.

Riv je primetio izvesnu napetost između Aleksandra i Lubea, Armandovog državnog sekretara. Ispoljavala se u vidu krute ljubavnosti. Kad Aleksandar preuzme krunu, Lube više neće stajati uz presto, mirno je pomislio Riv.

Aleksandar je zaintrigirao Riva. Mladi princ je bio veoma zatvoren. Vladanje mu nije bila urođena osobina kao njegovom ocu; on je stalno radio na tome. Šta god da se krčkalo ispod, tu je i ostajalo, bez dozvole da ikad provri - bar ne u javnosti. Za razliku od Beneta, pomisli Riv promatrajući drugog princa.

Benet je sedeo opušteno, samo napola slušajući razgovor oko sebe. On nije morao da analizira reči i skrivena značenja poput svog brata. Njegova sposobnost da uživa u životu takođe je zainteresovala Riva.

Takva je nekad bila i Gabrijela. Nije bilo načina da sazna da li je devojka, koju je samo jednom sreo, postala ozbiljna poput njenog prvog brata ili razdragana poput drugog. Možda nije bila ni jedno ni drugo. Posle dva kratka razgovora, bio je radoznao koliko i sama Bri da sazna kakva je zaista.

Ko je ona? Postavio je isto pitanje kao i Bri o njemu. Lepa, da. Klasična lepota i elegancija nisu nestali s njenim pamćenjem. Ispod njih je osetio čeličnu volju. Trebaće joj, zaključio je, ako hoće da otkrije sebe.

Privlačna? Svakako da oseća privlačnost prema njoj, ali nije ni nalik zaslepljenosti od pre deset godina. Sada je vidi kao ženu koja se svakog trenutka bori da ne izgubi kontrolu nad situacijom koju ne razume. Budući da se dobro drži iako se njen svet okrenuo naopačke, ne treba je potcenjivati.

Želja? I to oseća svaki put kad je vidi. Gleda ga tim očima poput topaza. Da li oduvek tako gleda sve muškarce? - pitao se. Ili samo sada, dok je u fazi ispitivanja?

Čovek mora biti oprezan. Možda izgleda kao žena koju može dodirnuti, zvesti i odvesti u krevet, ali ona je princeza i uvek će to biti. Ne nestvarna, kao iz bajke, već princeza od krvi i mesa.

Kada se okrenuo i ugledao je, činilo se da je i jedno i drugo.

Glava joj je bila podignuta kao da ulazi u arenu a ne u salon. Biseri su svetlucali na ušima, oko vrata i u kosi, držeći joj pramenove dalje od lica. Haljina je bila boje grožđa zrelog za berbu. Svila i biseri odgovarali su koži. Držanje je odgovaralo tituli. Nije se držala za oca iako je Riv pomislio da bi baš sad trebalo u nekome da potraži oslonac. Bila je odmorna i spremna. I posmatra, pomisli s odobravanjem.

„Vaše visočanstvo.“

Bri je strpljivo sačekala da Lube pređe čitav salon i pokloni joj se. Bio je stariji od Riva, ali mlađi od njenog oca.

Tek poneka seda vlas šarala je plavu kosu, a na licu je imao tek pokoju boru. Otmeno miriše, pomislila je, a potom se nasmejala zbog načina svog razmišljanja. Hodao je s blago ukočenom levom stranom, ali naklon mu je bio veoma elegantan, a osmeh šarmantan.

„Lepo je videti vas kod kuće.“

Nije osetila ništa kada su im se ruke dodirnule, niti kad su im se pogledi sreli. „Hvala...“

„Gospodin Lube i ja imali smo neke obaveze večeras.“ Otac joj brzo priskoči u pomoć. „Nažalost, neće moći da nam se pridruži za večerom.“

„Posao pre zadovoljstva, gospodine Lube?“, reče Bri mirno. „Pravo je zadovoljstvo videti da ste se bezbedno vratili, vaše visočanstvo.“

Bri je primetila da su sekretar i njen otac razmenili brze poglede. „Pošto su se vaše obaveze odnose na mene, možda možete da ih razradite uz piće.“

Dok je prelazila prostoriju, primeti da je Riv brzo klimnuo glavom u znak odobravanja. Deo napetosti u njenom stomaku nestade. „Gospodo, molim vas, osećajte se kao kod svoje kuće.“ Svima je dala znak da sednu. Svima, primetila je sa osmehom, osim Benetu, koji se već opustio. „Da li imam neko omiljeno piće?“, pitala ga je pokazujući prema baru.

„Izvorsku vodu sa zelenim limunom“, reče Benet cereći se. „Oduvek si govorila da se za večerom već služi dovoljno vina da bi se i pre toga mutio mozak.“

„Vrlo razumno s moje strane.“

Dok je Bri zauzimala mesto na sofi, Riv je otišao do bara da se postara za njeno piće. Oko nje su sedeli ljudi.

Da li u mom životu toliko preovlađuju muškarci? - nakratko se zapita, a potom podiže čašu koju joj je Riv doneo i otpi gutljaj. „Dobro, da li da vam kažem šta vidim?“ Ne čekajući odgovor, spustila je čašu i počela: „Vidim da je Aleksandar ljut i da otac oprezno korača, kao po minskom polju, a ja sam usred njega.“

„Trebalo bi da je ostavite na miru“, iznenada glasno izjavi Aleksandar. „To je porodična stvar.“

„Vaše porodične stvari tiču se i Kordine, vaše visočanstvo.“ Lube govori blago, ali bez ikakve prave naklonosti, pomisli Bri. „Stanje princeze Gabrijele jeste porodično, ali je i državno pitanje. Zaista se plašim da će svetska štampa zloupotrebiti privremenu amneziju ako vesti o tome procure. Upravo smirujemo uznemirenost nakon otmice. Samo želim da njima i njenom veličanstvu pružim priliku da se odmore.“ „Lube je potpuno u pravu, Aleksandre“, Armandov glas nije bio blag, ali je Bri u njemu osetila pravu naklonost.

„U teoriji.“ Uzimajući gutljaj, Aleksandar je Rivu uputio miran, ali ozlojeđen pogled. „Medutim, već smo umešali neznance. Gabrijele mora da se odmori i da se leči. Ko god da je ovo uradio...“ Prstima je stegao čašu. „Ko god da je ovo uradio, skupo će platiti.“

„Aleksandre.“ Bri ga uhvati nežno za ruku - gest koji je on odmah prepoznao, ali ne i ona. „Pre nego što iko bude bilo šta platio, najpre moram da se setim šta se desilo.“

„Kada budeš spremna, setićeš se. U međuvremenu...“

„U međuvremenu“, prekinu ga otac, „moramo da zaštitimo Bri na svaki mogući način. Razmislivši o tome, Lube i ja smo se saglasili da bi deo te zaštite trebalo da

predstavlja i skrivanje amnezije od javnosti. Kad bi otmičari saznali da nisi mogla ništa da nam kažeš, možda bi pomislili da je dobra ideja da te učutkaju pre nego što ti se vrati pamćenje.“

Bri je ponovo podigla čašu. Iako je mirno ispijala piće, Riv je u njenim očima video da uopšte nije mirna.

„Kako to da sakrijemo?“

„Dozvolite, vaše visočanstvo“, počeo Lube, nakratko pogledavši Armanda pre nego što se okrenuo ka Bri. „Dok se ne budete dobro osećali, vaše visočanstvo, mislimo da je najbolje da ostanete kod kuće, među ljudima od poverenja. To radimo samo da bismo odložili i opravdali vaš izostanak s obavezom van kuće. Dovoljni su nam i sama otmica, stres i šok. Doktor koji se brinuo o vama predstavlja čoveka od poverenja. Nema bojazni da će on reći bilo šta o vašem stanju, osim onoga što mi dozvolimo da kaže.“

Bri spusti čašu. „Ne.“

„Opros...“

„Ne“, ponovila je veoma odmereno Lubeu, mada je gledala u oca. „Neću da čučim ovde kao zarobljenik. Mislim da sam dovoljno dugo bila zarobljena. Ako imam neke dužnosti, nameravam da ih ispunim.“ Videla je da se Benet nasmejavao i podigao čašu u znak podrške.

„Vaše visočanstvo, sigurno shvatate koliko bi to bilo komplikovano i opasno. Ako ni zbog čega drugog, policija tek treba da pronađe i uhapsi kidnapere.“

„Znači, rešenje je da ostanem izolovana u zatvoru?“ Kategorički je odmahнула glavom. „Ne, ne pristajem.“

„Gabrijela, naše dužnosti nisu uvek prijatne.“ Njen otac je otresao cigaretu koju je zapalio tokom razgovora.

„Možda i nisu. Trenutno ne mogu da se oslonim na svoje iskustvo.“ Spustila je pogled na svoje ruke, na prsten koji joj bio poznat. „Ko god da me je oteo, još je na slobodi. Nameravam da se postaram da to ne ostane tako. Gospodine Lube, vi me poznajete?“

„Vaše visočanstvo, otkad ste se rodili.“

„Da li biste rekli da sam prosečno inteligentna žena?“ Oči su mu se oraspoločile.

„Daleko više nego prosečno, vaše visočanstvo.“

„Onda mislim da bih uz malu pomoć mogla da pronađem svoj put, a vi svoj. Amneziju možemo držati u tajnosti ako mislite da je tako najbolje, ali neću se skrivati u odaji na vrhu kule.“

Armand zausti da nešto kaže, ali onda se zavalio u stolici. Na usnama mu zaigrao blag osmeh. Ništa se nije promenilo, pomisli zadovoljno.

„Vaše visočanstvo, lično bi mi bilo zadovoljstvo da vam pružim pomoć u svakom slučaju, ali...“

„Hvala, Lube, ali gospodin Makgi je već pristao na to.“ Govorila je graciozno i odlučno. „Šta god budem morala da znam da bih bila princeza Gabrijela, on će me unapred obavestiti.“ Aleksandar mu je uputio još jedan brz, ozlojeđen pogled, Armand je razmišljao, a Lube je jedva suzdržavao bes. Riv je sve to osetio. „Princeza i ja imamo jednu vrstu dogovora.“ Sedeo je nonšalantno i posmatrao reakcije prisutnih.

„Ona oseća da bi prisustvo neznanca u njenom društvu moglo da joj donese izvesne prednosti.“

„O tome ćemo porazgovarati kasnije.“ Armand je ustao i, mada nije govorio odsečno, bio je odlučan poput svoje ćerke. „Žao mi je što vam planovi ne dozvoljavaju da ostanete na večeri, Lube. Završićemo posao sutra ujutru.“

„Da, vaše visočanstvo.“

Ljubazno se pozdravio i elegantno izašao. Bri je zamišljeno gledala za njim. „Izgleda vrlo iskreno i posvećeno. Da li mi se dopada?“

Njen otac se nasmeja i uhvati je za ruku. „Nikada to nisi konkretno i glasno izjavila. On dobro obavlja posao.“

„I dosadan je kao smrt“, izjavi Benet grubo dok je ustajao. „Hajde da jedemo.“ Privukao je Bri uhvativši je ispod ruke. „Na večerašnjoj proslavi imaćemo specijalitet nad specijalite- tima. Ako želiš, večeraš smeš da pojedeš tonu sirovih ostriga.“

„Sirovih? Da li mi se sviđaju?“

„Obožavaš ih“, rekao je veselo i poveo je za sto.

* * *

„Bilo je... dobro je znati da Benet uživa u šali“, rekla je Bri dva sata kasnije, kada je s Rivom izašla na terasu.

„Da li je bilo prijatno saznati da umeš da prihvatiš šalu?“ Zastao je da bi uzeo upaljač. Dim se povio pod povetarcem i zatalasao u mraku.

„Zaista jeste. Saznala sam i da prezirem ostrige, kao i da imam karakter koji žudi za osvetom. Vraćiću mu višestruko za to što me je prevario da progutam onu grozotu. U međuvremenu...“ Okrenuvši se, naslonila se na kamenu ogradu. „Vidim da sam vas stavila u pomalo neprijatan položaj, Rive. Nije mi to bila namera, ali tako je ispalo. Plašim se da sad nemam nameru da vas pustim.“

„Mogu s tim da se izborim, kada i ako odlučim.“

„Da.“ Ponovo se osmehnula. Potom je smešak postao smeh od koga je zbacila glavu. Strah se činio tako dalekim, a napetost je bilo mnogo lakše savladati. „Mogli biste. Možda se zato osećam opušteno u vašem društvu. Večeras sam poslušala vaš savet.“

„Koji?“

„Da posmatram. Imam dobrog oca. Položaj ga opterećuje, kao i napetost koju je donela protekla nedelja. Vidim da ga sluge zaista poštuju, ali ga se ne plaše, pa mislim da ne grešim ako sam stekla utisak da je pre svega pravedan. Da li biste se složili s tim?“

Mesečina se igrala njenom kosom i činila da biseri izgledaju kao suze. „Bih.“

„Aleksandar je... Ne mogu da nađem reč.“ Odmahnuvši glavom, pogledala je u nebo. Ugledao je njenu dugačku, bledu liniju vrata. „Motivisan, pretpostavljam. Ima duhovnu snagu mnogo starijeg čoveka. Pretpostavljam da mu je i potrebna. Odlučio je da mu se ne sviđate.“ Kada je ponovo spustila pogled, uhvatio je sebe da joj gleda u usne.

„Da.“

„To vam ne smeta?“

„Nikad mi nije bio posao da se svima sviđam.“

„Volela bih da imam vaše samopouzdanje“, promrmljala je. „U svakom slučaju, ja sam dodatno doprinela ogorčenosti koju oseća prema vama. Malopre, kad sam rekla da želim da se prošetam i zamolila vas da pođete sa mnom, mnogo se naljutio. Njegov osećaj za porodicu je izuzetno jak i vrlo isključiv.“

„Po njegovom mišljenju, on je odgovoran za vas“, reče Riv kad je počela previše da negoduje.

„Njegovo mišljenje moraće da se promeni. Benet je drugačiji. Izgleda tako bezbrižno. Možda zbog svojih godina, ili zato što je najmlađe dete. Ipak, posmatra me kao da bih svakog trenutka mogla da se spotaknem i pazi da me uhvati. Šta mislite o Lubeu?“

„Ne poznajem ga.“

„Ni ja“, reče zajedljivo. „Tražim mišljenje?“

„I njega opterećuje položaj.“

Bri je pomislila da je to i izbegavanje pravog odgovora i pravi odgovor. „Vrlo ste jednostavna osoba, zar ne? Da li je to osobina svih Amerikanaca?“

„Tako se lakše uklanjaju prepreke koje se nađu na putu. I vi izgledate kao jednostavna osoba.“

„Zaista?“ Zamišljeno je napućila usne. „To bi moglo da bude tačno ili bi to moglo da bude samo trenutno tačno, odnosno po potrebi. Ja ne mogu da dozvolim da mi nešto stoji na putu, zar ne?“

Napetost je te večeri bila jača nego što je ona htela da prizna, primetio je Riv kada se ponovo okrenula i oslonila rukama na kamen. Bila je umorna, ali razumeo je njeno oklevanje da se vrati u društvo gde može samo da postavlja pitanja.

„Bri, da li ste razmišljali da na nekoliko dana negde odete?“ Podigla je glavu. Osetivši da je ljuta, stavio je ruku na njeno rame. „Ne da pobegnute, već da odete. To je ljudski.“ „Ne mogu sebi da priuštim da se ponašam ljudski dok ne saznam ko sam.“

„Doktor je rekao da je vaša amnezija privremena.“

„A koliko je vremena to *privremeno*?“, pitala je. „Nedelja, mesec, godina? Nije dovoljno dobro, Rive. Neću samo da sedim i čekam da mi se stvari dese. U bolnici sam imala snove.“ Na trenutak je zatvorila oči, duboko udahнула i nastavila. „U snovima sam bila budna, ali ne sasvim budna. Nisam mogla da se pomeram. Bio je mrak i nisam mogla da se pomeram. Pa onda glasovi. Mogla sam da čujem glasove i dugo sam se borila da ih razumem i prepoznam, ali se plašim. Prestravljena sam i u snu i na javi.“

Jako je povukao dim cigarete. To je izgovorila bez ikakvih emocija, a nedostatak emocija je dosta govorio. „Bili ste drogirani.“

Ponovo se okrenula prema njemu, vrlo lagano. Pogled joj je u senci svetla bio veoma bistar. „Kako znate?“

„Doktori su morali da vam isperu želudac. Na osnovu stanja u kojem su vas našli, odmah su zaključili da su vas drogirali. Čak i da vam se pamćenje vrati, Bri, možda i dalje nećete moći da se setite bilo čega što se dešavalo dok su vas držali u zatočeništvu. Bolje je da vam to odmah kažem.“ „Dobro.“ Stiskala je usne dok nije bila sigurna da joj glas neće drhtati. „A šta još znate?“

„Ne mnogo.“

„Recite već jednom.“

Bacio je cigaretu preko ograde u mrak. „U redu, onda. Oteli su vas u neko doba u nedelju. Niko ne zna tačno vreme pošto ste se vozili sami. U nedelju uveče, Aleksandar je primio poziv.“

„Aleks?“

„Da, on je obično nedeljom uveče u svojoj kancelariji. Tamo ima zasebnu liniju, kao i svi članovi kraljevske porodice u svojim kancelarijama. Poziv je bio kratak. Rečeno mu je samo da ste oteti i da će vas držati dok se ne ispune zah- tevi otkupa. Međutim, tada nisu postavili nijedan zahtev.“ A gde su nju držali? U mraku. Sigurna je samo u to da je bila u mraku. „Šta je Aleks uradio?“

„Otišao je pravo kod vašeg oca. Odmah su počeli da vas traže. U ponedjeljak ujutru, pronašli su vaš automobil četrdesetak kilometara od grada, na seoskom putu. Tamo posedujete parče zemlje, koje je lično vaše. Izgleda da imate naviku da se tamo odvezete da biste bili sami i šetali prirodom. U ponedjeljak po podne postavili su zahtev za otkup. Tražili su novac. Naravno da niko nije ni pomislio da ne plati, ali već u sledećem pozivu, umesto da ih obaveste o uslovima primopredaje, izneli su novi zahtev: da u zamenu za vas oslobode četiri zatvorenika.”

„A to je iskomplikovalo stvari.“

„Dvojica su osuđena na smrtnu kaznu. Zbog ubistava“, dodao je kada je ona začutala. „To je već bilo van domašaja vašeg oca. Novac je jedno, oslobađanje zatvorenika nešto sasvim drugo. Pregovori su se iskomplikovali i bili u punom jeku kada su vas pronašli kraj puta.“

„Vratiću se tamo“, razmišljala je Bri. „Tamo gde su pronašli moj automobil i mene.“

„Ne odmah. Pristao sam da vam pomognem, Bri, ali na svoj način.“

Bri je blago začkiljila očima. „A to je?“

„Moj način“, ponovio je. „Kada se budem uverio da ste dovoljno jaki, odvešću vas. Do tada idemo polako.“

„A ako ne pristajem?“

„Vaš otac bi mogao ozbiljnije da preispita Lubeov plan.“ „I ne bih išla nikuda.“

„Tako je.“

„Znala sam da s vama neće biti lako, Rive.“ Udaljila se nekoliko koraka, obasjana mesečinom. „Nemam nikakav izbor. To mi se ne sviđa. Pravo izbora čini mi se ključna osoba slobode. I dalje se pitam da li će mi se sloboda vratiti. Sutra, kada se sastanem sa svojom sekretaricom...“ „Smiters“, dopuni je Riv. „Dženet Smiters.“

„Kakvo uštogljeno ime“, primeti Bri. „Ujutru ću pregledati svoj raspored s Dženet Smiters. Tada bih volela da ga pređem i s vama. Koje god da su moje obaveze, želim da ih ispunim, makar to bili kupovina ili sedenje u kozmetičkom salonu satima.“

„Da li mislite da tako provodite vreme?“

„Moguće je. Bogata sam, zar ne?“

„Da.“

„Onda...“ Slegla je ramenima i nastavila tišim glasom. „Večeras, pre večere, ležala sam u kadi i razmišljala. Zapravo, razmišljala sam o vama.“

Vrlo lagano stavio je ruke u džepove. „Zaista?“

„Pokušavala sam da vas analiziram. U nekim aspektima sam mogla, u nekim ne. Vidite, ako sam i imala nekog iskustva s muškarcima, i to sam zaboravila kao i sve ostalo.“ Nije se stidela kada je ponovo krenula ka njemu. „Pitala sam se, kad bih vas poljubila, kad bih se našla u vašem zagrljaju, da li bih opet spoznala taj deo sebe.“

Ljuljajući se na petama, hladno ju je posmatrao. „Da li je to samo deo mog posla, vaše visočanstvo?“

U očima joj je zasjao bes. „Ne zanima me kako to posmatrate.“ „Možda posmatram upravo tako.“

„Jesam li neprivlačna?“

Primetio je kako je blago napućila usne postavivši pitanje. Učinilo mu se da je ona žena naviknuta na laskave, lažne komplimente. Od njega ih neće dobiti. „Ne neprivlačna.“

Pitala se zašto to zvuči skoro kao uvreda. „Dobro, imate li ženu kojoj ste verni? Da li biste se osećali nepošteno ako biste me poljubili?“

Nije se pomerio s mesta, a na usnama mu je i dalje igrao bezizražajni osmeh. „Nikome se nisam zakleo na vernost, vaše visočanstvo.“

„Zašto me sada tako zovete?“, pitala je. „Da biste me naljutili?“

„Da.“

Zaista je počela da se ljuti, ali onda se nasmejala. „Uspeva vam.“

„Kasno je.“ Uzeo ju je prijateljski za ruku. „Odvešću vas gore.“

„Ne mislite da sam neprivlačna.“ Koračala je pored njega, ali svojim tempom. „Nikome se niste zakleli na vernost. Zašto onda nećete da me poljubite i da mi pomognete? A pristali ste da mi pomognete.“

Zastao je i pogledao je. Teme joj je bilo u visini njegove brade. Zabacivši glavu, pogledala ga je u oči. „Obećao sam vašem ocu da ću vas čuvati od svih nedaća.“

„Meni ste obećali da ćete mi pomoći da otkrijem ko sam. Možda vaša reč ništa ne znači“, tiho je izgovorila. „Ili ste možda čovek koji ne uživa u poljupcima žene?“

Napravila je dva koraka kada ju je uhvatio za ruku. „Uopšte ne igraš prljavo, zar ne?“

Nasmejala se. „Očigledno.“

Klimnuo je glavom i privukao je čvrsto u zagrljaj. „Ni ja.“ Dodirnuo joj je usne sa svakom namerom da poljubac bude bez strasti, neutralan. Iako je razumeo njene razloge i potrebe, razumeo je i da ga je navela da uradi nešto što bi bilo bolje izbeći. Zar se nije pitao kakvog bi ukusa bile te meke, okrugle usne? Zar nije razmišljao kako bi bilo držati u naručju to vitko, krhko telo? Ali pristao je da obavi posao. Nikada nije ovako olako prihvatio nijedan posao.

Zato je tek ovlaš dodirnuo njene usne, trudeći se da poljubac bude neutralan. Neutralnost je trajala tek jedan tren.

Bila je nežna, krhka i slatka. Morao je da je zaštiti. Bila je topla, privlačna i uzbuđivala ga je. Morao je da je uzme. Oči su joj bile jedva otvorene. Kada je podigao ruku i položio šaku na njen vrat, kroz guste trepavice video je zlatni sjaj. A kada se poljubac neplanirano produbio, mogao je da oseti i njen odgovor, bez oklevanja i bez kajanja.

Jezici su im se sreli, ovlaš dodirnuli, a potom se zadržali jedan na drugom, izmamljujući ukuse. Strastveno ga je zagrlila, pa joj se celo telo tesno pribilo uz njega. Njen parfem je bio tamniji od noći, jači od pomešanog mirisa noćnih pupoljaka iz bašte ispod njih. Mesečina se prosula po njima. Zamalo da je ponovo poverovao u bajke.

Mislila je da je zna šta da očekuje. Negde u njoj bilo je i sećanje šta predstavlja poljubac, baš kao što je znala čemu služe hrana ili piće. Ipak, osetivši njegove usne, njene misli i osećanja bila su poput prazne školske table, a on je na njoj pisao šta god mu se prohtelo.

Ako joj je krv ikada uzavrela, toga se nije sećala. Ako joj se ikada mutilo u glavi, ni to nije zapamtila. Sve je sveže, novo, uzbuđljivo. Ipak... postoji dubina, primitivna potreba koja se neočekivano pojavljuje.

Čežnja, sanjarenje, žudnja... Možda je to i ranije osećala. Bol, potreba, želja. Možda se ne seća, ali razume. On, koji je čvrsto drži u zagrljaju; on, koji joj lice obasipa poljupcima; on, koji joj šapće ime tik uz njene usne - on ponovo budi ta osećanja.

Ali da li je bilo i drugih? Ko su oni? I koliko ih je bilo? Da li je i pre stajala na mesečini obgrljena nečijim snažnim rukama? Da li se i ranije bez oklevanja predavala strasti? Da li joj to nije ništa značilo ili joj je bilo sve? Ustuknula je uznemirivši se.

Kakve to žene predaju nekom svoju dušu pre nego što ga upoznaju? Pa čak i pre nego što upoznaju sebe?

„Rive.“ Pažljivo se izmakla. U nju se uvukla sumnja. „Nisam sigurna da mi je jasnije.“

Osetio je sve to kod njene. Potpunu, neograničenu strast. Iako je hteo da je ponovo poljubi, obuzele su ga iste misli. Koliko je bilo drugih? Neizmerno je želeo da ta žudnja bude samo njegova. Pruži joj ruku, ali ostade na distanci. To nije bilo osećanje koje je rado prihvatao.

„Bolje je za oboje da ovo ostavimo da prenoći.“

Poglavlje 4

Osećala se kao varalica. Bri se nalazila u svojoj urednoj, jednostavnoj i sasvim elegantnoj kancelariji samo zato što ju je Riv tamo odveo. Bila je zahvalna kad je u osam sati pokucao na vrata njene sobe i samo rekao: „Da li si spremna?“ I ništa više. Nije joj se svidela ideja da mora da pita nekoga od osoblja u palati da joj pokaže put. Nije htela da prvi dan posle povratka počne okružena pažljivim pogledima i radoznalošću. S njim ne mora da se izvinjava kako ne zna, da se muči da shvati i objašnjava.

Riv je tu, reče Bri sebi, da radi baš ono čime se i bavi: da joj diskretno pokazuje put. Biće dobro sve dok tako misli, a ne o prethodnoj noći na terasi. Osećala bi se bolje da se nije probudila razmišljajući baš o tome.

Posle kratkog prolaska kroz hodnike, skoro bez reči, dok je ona osećala veliku napetost, kojoj nije bilo ni traga kod Riva, uveo ju je u prostoriju na uglu trećeg sprata istočnog krila.

Ušavši unutra, najpre je polako obišla celu prostoriju. Nije bila velika, ali je sva bila u poslovnom stilu. Dobro osvetljenje, praktičan raspored, privatnost. Nameštaj jeste luksuzan, ali ne bez ukusa. To ju je smirilo.

Prikladan sto od mahagonija na sredini kancelarije izgledao je uredno. Boje su bile prigušene. Opet pastelne, primetila je prošavši pored dve stolice od ebanovine, s raskošnim presvlakama u orijentalnom stilu. I ova prostorija bila je puna svežeg cveća - roze ruže rascvetale su se u vazi sa Sevrovim žigom, a nežni beli karanfili s Vedžvudovim. Izvukla je pupoljak i uvrnula stabljiku okrenuvši se ka Rivu.

„Dakle, ovde radim.“ Ugledala je veliku knjigu s kožnim koricama na stolu, ali samo ju je dodirnula. Kada je otvori, hoće li videti da su joj dani ispunjeni ručkovima, čaj- kama, modnim revijama i kupovinom? Ako jesu, da li može da se suoči s tim? „Čime se ja bavim?“

Bio je to izazov. I molba. I jedno i drugo uputila je njemu.

On je detaljno obavio svoj zadatak. Dok je Bri prethodno po podne spavala, Riv je pregledao njene fascikle, rokovnik, čak i njen dnevnik. Skoro sve je saznao o njenom veličanstvu Gabrijeti od Kordine, ali gotovo ništa o Bri Biset.

Proveo je jedan sat s njenom sekretaricom i još sat s upravnikom palate. Imao je kratak, oprezan i naporan razgovor s njenom bivšom dadiljom, jer je morao postepeno da uklanja njen zaštitnički instinkt. Ono što je saznao učinilo je princezu Gabrijetu vrlo komplikovanom osobom, a Bri Biset pravom misterijom.

Odlučio je da joj pomogne jer joj je trebala pomoć, ali ništa nije bilo tako jednostavno. Nepoznanice o njenoj otmici su ga progonile, podbadale i rugale mu se.

Izgledalo je kao da princ Armand prepušta istragu policiji i da se bavi nekim svojim poslovima. Međutim, Riv nikad nije verovao onome što je na površini. Ako Armand igra partiju šaha, s njim u ulozi daminog lovca, on će prihvatiti igru i napraviti neke svoje poteze. Rivu nije bilo potrebno mnogo da otkrije kako su svi članovi kraljevske porodice usamljeni, rezervisani i da drže čute kao zaliveni. To je izazov činilo još većim. Hteo je da shvati prave razloge za otmicu, a da bi to uradio, prvo je morao da sazna sve o Gabrijeli.

Na osnovu njenog objektivnog opisa porodice prethodnog dana, Riv je zaključio da ona ima veoma oštru moć opažanja. Međutim, njen utisak o sebi bio je daleko od tačnog.

Ili je to posledica njenog straha od sebe, razmišljao je Riv. Na trenutak je pomislio kako bi to bilo probuditi se jednog jutra bez prošlosti, bez veza, bez osećaja postojanja u vremenu. Parališuće. Onda je brzo odbacio tu misao. Što je bio saosećajni prema njoj, to mu je posao bivao teži.

„Uključena si u veliki broj projekata“, rekao je jedno- stavno i krenuo ka stolu. „Neke klasifikuješ kao svakodnevnih dužnosti, a neke kao zvanične.“

Tad je ponovo preplavi jak osećaj od prethodne noći. Dirnuta, podstaknuta? Da li se nekada tako osećala zbog nekog drugog muškarca? Nije mu se prepustila, već se pribrala. Osećanja, kakva god da su, ne smeju se mešati s onim što se mora uraditi.

„Projekti?“, mirno je ponovila. „Osim lakiranja noktiju, ima li nekih ozbiljnih?“

„Malo si stroga prema Gabrijeli, zar ne?“, promrmljao je Riv. Spustio je dlan na njene ruke koje je držala na rokovniku u kožnom povezu. Stajali su tako pet prijatnih sekundi.

„Možda. Ali moram da je upoznam da bih je razumela. Trenutno je ona za mene veći neznanac nego ti.“

Saosećanje se ponovo javilo. Šta god da on želi, ne može to u potpunosti da porekne. Ruka pod njegovom bila je čvrsta, glas odlučan, ali u njenim očima video je nesigurnost, zbunjenost i potrebu. „Sedi, Bri.“

Oklevala je zbog nežnosti u njegovom glasu. Kada neko može tako da mazi glasom, postoji li žena koja ne bi došla u iskušenje? Polako je izvukla ruku iz njegove i izabrala jednu od udobnih, postavljenih stolica.

„Vrlo dobro. Da li će ovo biti prva lekcija?“

„Ako želiš.“ Seo je na ivicu stola da bi udaljenost među njima bila bezbedna, ali i da bi lepo mogao da joj vidi lice. „Reci mi šta ti prvo pada na pamet kada pomisliš na princezu.“

„Da li ti to glumiš psihoanalitičara?“

Prekrstio je ruke. „To je jednostavno pitanje. Možeš da daš koliko god želiš jednostavan odgovor.“

Nasmejala se i izgledala opušteno. „Princ na belom konju, vile, čarobnice, staklene cipelice.“ Lenjo je mazila obraz laticama ruže i gledala preko njega u zrak sunca koji je padao na pod. „Sluge u raskošnim uniformama, kočije s belim satenskim sedištima, divne srebrne krune, lepršave haljine. Gomile ljudi... Gomile ljudi“, ponovila je usredsredivši pogled na snop sunčeve svetlosti, „koji kliču pod prozorom. Sunce mi bije u oči pa otežano gledam, ali čujem. Mašem. Jak miris ruža. More ljudi čiji me glasovi preplavljaju. Divno je, slatko i zahtevno.“ Učuta i ispusti ružu u krilo.

Ruka joj se tresla; to je primetio pre nego što je ispustila cvet. „Da li je to tvoja mašta ili sećanje?“

„Ja...“ Kako da objasni? I dalje može da oseti miris ruža i čuje uzvike, ali ne i da se seti nečega konkretnog. Može da oseti kako joj sunce pecka oči, ali ne može da dođe do prozora. „Samo slike“, rekla mu je trenutak kasnije. „Dolaze i odlaze. Nikada ne ostaju.“

„Nemoj sebe siliti ni na šta.“

Odmahivala je glavom. „Želim...“

„Znam šta želiš.“ Glas mu je bio miran, čak nemaran. U očima joj je zasjao bes. Bilo je to nešto s čim je znao da se izbori. Uzeo je rokovnik, ali ga nije otvorio.

„Opisaću ti prosečan dan u životu njenog visočanstva Gabrijele od Kordine.“

„A kako ti to znaš?“

Riv je procenjivao težinu knjige dok ju je posmatrao. „Posao mi je da znam. Ustaješ u pola osam i doručuješ u svojoj sobi. Od pola devet do devet imaš sastanak sa upravnikom palate.“

„*Regisseur!*“ Trepnula je, a potom se namrštila. „To je francuski naziv. Zovemo ga režiser, ne upravnik.“

Riv ništa nije prokomentarisao dok se ona i dalje mrštila, pokušavajući da se seti zašto joj je termin toliko poznat. „Ti odlučuješ o dnevnom meniju. Ako nema zvanične večere, obično planiraš glavni meni za sredinu dana. To je dužnost koju si preuzela kada ti je umrla majka.“

„Shvatam.“ Sačekala je da bi osetila tugu. Čeznula je da oseti tugu. Nije osetila ništa.

„Nastavi.“

„Od devet do pola jedanaest dolaziš u kancelariji gde se, zajedno sa sekretaricom, baviš formalnom korespondencijom. Obično joj diktiraš šta da odgovori, a onda pročitaš i potpišeš pisma ako su u redu.“

„Koliko dugo radi sa mnom?“, naglo upita Bri. „Mislim na Dženet Smiters.“

„Malo manje od godinu dana. Tvoja bivša sekretarica dobila je dete i dala otkaz.“

„Da li sam...“ Mrdala je prstima tražeći pravu reč. „Da li imam zadovoljavajući odnos s njom?“

Riv je nagnuo glavu. „Niko mi nije rekao da si se žalila.“ Bri je nervozno odmahnila glavom. Kako muškarcu da objasni da želi da zna kako se ona i njena sekretarica slažu kao žene? Kako da objasni da se pita da li ima bliskih prijateljica, bilo koju žensku osobu koja bi malo razbila besko- načni krug muškaraca oko nje? Možda je to još nešto što će sama morati da proceni. „Molim te, nastavi.“

„Ako ti pre podne ostane malo vremena, baviš se i ličnom korespondencijom. U suprotnom, to radiš uveče.“

Sve to izgleda veoma dosadno, pomislila je, a onda se setila da su sve obaveze uvek dosadne. „Šta je formalna korespondencija?“

„Ti si predsednik Udruženja za pomoć hendikepiranoj deci. To je najveća dobrotvorna ustanova u Kordini. Takođe si i portparol Crvenog krsta i veoma aktivno angažovana u Centru za likovne umetnosti, koji je podignut kao zadužbina tvoje majke. U tvoju odgovornost spada i korespondencija sa suprugama predsednika država; da predsedavaš ili budeš domaćin raznim odborima, da prihvataš ili odbijaš pozive, kao i da dočekuješ goste tokom državnih svečanosti. Politika i vlada su uglavnom odgovornosti tvog oca, a delom i Aleksandrove.“

„Da bih ja mogla da se posvetim dužnostima koje su više... ženske?“

Ugledala je njegov osmeh: brz, privlačan, jednostavan. „Nakon što sam pregledao tvoj plana rada, Bri, ne bih tako olako zalepio tu etiketu.“

„A plan rada mi se sastoji od odgovaranja na pisma“, rekla je sumorno.

„Tri dana u nedelji odlaziš u sedište PHD-a, tako skraćeno zovete Udruženje za pomoć hendikepiranoj deci. Ja lično ne bih voleo da se bavim gomilom papira. Borila si se osamnaest meseci u Državnom savetu da se poveća budžet Centra za likovne umetnosti. Prošle godine si kao ambasador Crvenog krsta obišla petnaest zemalja i provela deset dana u Etiopiji. O tome je u časopisu *World* izašla reportaža na čitavih deset strana. Postaraću se da ti nađem primerak.“ Ponovo je podigla ružu prelazeći prstima preko latica, a onda je ustala i ushodala se. „Ali kako to radim?“, pitala je. „Da li znam šta radim ili sam samo figura?“

Riv je izvadio cigaretu. „I jedno i drugo. Lepa mlada princeza privlači pažnju, novinare, novac i zanimanje javnosti. Pametna mlada žena koristi to i svoj mozak da bi ostvarila ciljeve. Kao što kažeš u svom dnevniku...“

„Čitao si moj dnevnik?“

Podigao je obrvu posmatrajući mešavinu besa i stida na njenom licu. Nije imala predstavu, razmišljao je, da uopšte nema razloga da se stidi. „Zamolila si me da ti pomognem“, podsetio ju je. „Ne mogu da ti pomognem ako te ne upoznam. Ali, opusti se...“, Riv je nemarno kresnuo upaljač i zapalio cigaretu, „veoma si diskretna, Gabrijela, čak i u onome što pišeš u svojim navodno ličnim papirima.“

Nema svrhe da se stidi, rekla je sebi. On bi verovatno u tome uživao. „O čemu si pričao?“

„Kao što kažeš u svom dnevniku, putovanja su zamorna. Nikada nisi mnogo volela da putuješ, ali to radiš sve češće jer je neophodno. Sredstva se moraju prikupiti, dužnosti obaviti. Ti radiš, i to naporno, Gabrijela, časna reč.“

„Moraću da ti verujem na reč.“ Vratila je ružu u vazuu. „Želim da počnem. Kao prvo, ako hoću da sakrijem da sam izgubila pamćenje, moraš da mi daš imena ljudi koje poznajem.“ Obišla je oko stola, sela i uzela penkalo. „Reći ćeš mi ona koja znaš. Onda ću pozvati Dženet Smiters. Imam li sastanaka danas?“

„U jedan sat u PHD-u.“

„Vrlo dobro. Treba dosta toga da naučim do jedan.“

Pre nego što ju je Riv ostavio s njenom sekretaricom, dao joj je više od pedeset imena, sa opisima i objašnjenjima. Ako uspe da zapamti bar pola, i to će biti pravo malo čudo.

Da ima izbora, Riv bi seo u kola i otišao. Prema moru, planinama - nije važno. Bez obzira na to koliko su strane, lepe i istorijski fascinantne, palate su ipak zidovi, podovi i tavanice, a on je želeo da bude pod otvorenim nebom.

Samo je nakratko zastao da pogleda kroz prozor pre nego što se popeo na četvrti sprat, u kancelariju princa Armanda. Posao policajca, pomislio je pomalo nestrpljivo. Trčkanje i papirologija. Neće skoro od toga pobeći.

Odmah je primljen. Zatekao je princa kako pije kafu. Prostorija je bila dvaput veća od Gabrijeline kancelarije i nakićenija, ali izrazito muška. Lukovi na izdignutoj tavanici

bili su bogato izrezbareni i pozlaćeni, stolice široke, a sto čvrst, od hrastovine. Armand je otvorio prozore pa se svetlost prosula po ogromnom crvenom tepihu.

„Lube je upravo otišao“, reče Armand bez uvoda. „Jesi li pročitao novine?“

„Da.“ Riv je uzeo kafu, ali nije seo pošto je princ i dalje stajao. Znao je kada treba zanemariti protokol, a kada ga se striktno pridržavati. „Izgleda da je svima laknulo što

se njeno visočanstvo bezbedno vratilo, ali ima mnogo spekulisanja o samoj otmici. Doduše, to je i očekivano.“

„I mnogo kritika na račun kordinske policije“, dodao je Armand i slegao ramenima. „Doduše, i to je očekivano. I sam sam malo kivan na njih, ali takođe znam i da nemaju nikakav trag na koji bi mogli da se oslone.“

Riv je ravnodušno nagnuo glavu. „Zaista?“

Zadržali su poglede odmeravajući se. „Policija ima svoje dužnosti, ja svoje, a ti svoje. Da li si jutros bio s Gabrijelom?“

„Da.“

„Sedi.“ Nestrpljivo je otišao do stolice. Dodavola s protokolom, on lično nije spreman da sedne. „Kako je ona?“ Riv je seo i posmatrao princa kako šeta kroz prostoriju nervozno i graciozno kao i njegova ćerka. „Fizički, rekao bih da se brzo oporavlja. Emotivno, drži se jer je odlučna. Njena sekretarica je trenutno ukratko upoznaje sa imenima i licima. Planira da ponovo preuzme svoje obaveze, počev od danas.“

Armand je otpio pola šoljice kafe, a potom je spustio. Već je popio previše kafe za to jutro.

„A ti ćeš ići s njom?“

Riv je takođe uzeo gutljaj kafe. Bila je tamna i jaka. „Hoću.“ „Teško je...“, Armand zastade boreći se sa emocijama. Ljutnja, tuga, razočaranje? Riv nije mogao da bude sasvim siguran. „Teško je“, ponovi je, ali savršeno mirno, „stajati po strani i ništa ne raditi, ništa ne davati. Došao si na moj zahtev. Ostao si na moj zahtev. A sad sam ljubomoran na tebe jer uživaš poverenje moje kćerke.“

„Poverenje je možda prejaka reč. Trenutno me smatra korisnim.“ Osetio je ljutnju u svom glasu i pažljivo se izvu- kao. „Mogu da joj dam informacije o njoj a da ne izazivam nikakve emocije.“

„Kao i njena majka, vrlo je osećajna. Kada voli, voli u potpunosti. To je samo po sebi pravo blago.“

Armand je čekao da mu se kafa ohladi. Prošetao je kroz prostoriju i seo za sto. Riv je bio siguran da je to formalan gest. Neprimetno je zauzeo vojnički stav. „Sinoć mi je Benet napomenuo da sam te možda doveo u neprijatan položaj.“ Riv je ispio još gutljaj kafe. princ je spolja opušten, a iznutra napet. „Na koji način?“

„Bićeš pored Gabrijele, i privatno i u javnosti. Pošto je princeza, Bri često fotografišu. Njen život mediji stalno prate.“ Princ je podigao beli, glatki kamen sa stola. Tačno mu je pristajao u dlan; bio je to oblutak koji je njegova supruga pre nekoliko godina pronašla na plaži. „Pošto sam bio usredsređen na Gabrijelinu bezbednost i njen oporavak, nisam uzeo u obzir posledice tvog prisustva.“

„Mislite na moje mesto u Gabrijelinom životu?“ Armand je iskrivio usne u osmeh. „Olakšavaš mi mnogo što ne moram sve u detalje da ti objašnjavam. Benet je mlad i njegove afere su tako divno i detaljno opisane u međunarodnoj štampi.“ Činilo se da mu je u glasu i ponos i ljutnja. Sudbina svakog roditelja, pomisli Riv blago zainteresovan. Nagledao se toga i previše kod svog oca. „Možda je baš zato to njemu prvo i palo na pamet.“

„Ja sam ovde zbog bezbednosti njenog visočanstva“, pro- komentarisao je Riv. „Zar to nije dovoljno za novinare.“

„Za vladara Kordine, koji je zamolio bivšeg policajca, i to američkog, da mu čuva kćerku, to uopšte nije jednostavno. To će javnost smatrati uvredom, a verovatno s pravom. Mi smo mala država, Rive, ali ponos nije mala stvar.“

Riv je na trenutak začutao, vagajući i razmišljajući. „Želite da odem?“
„Ne.“

Olakšanje. Ne bi trebalo to da oseća, bar ne toliko jako, ali ruka mu se na šoljici prijatno opustila. „Ne mogu da promenim svoje državljanstvo, Armande.“
„Ne“, rekao je i prebacio kamen u drugu ruku. „Međutim, bilo bi moguće da promeniš svoj položaj, tako da možeš da ostaneš u Gabrijelinoj blizini a da ne izazivaš neželjene spekulacije.“

Riv se nasmeja. „Zar kao udvarač?“
„Ponovo mi olakšavaš.“ Armand se zavalio u stolici posmatrajući sina svog starog prijatelja. U manje komplikovanim okolnostima, možda bi se i složio da su Riv i njegova kćerka lep par. Ne može da poretne da se nadao da će se Bri već udati i da ju je zbog toga namerno dovodio u društvo članova britanske kraljevske porodice i plemstva, kao i uzvišene gospode iz francuske aristokratije. Međutim, iako ne plemenitu, i Makgijevi su imali impresivnu lozu i besprekornu reputaciju. Ne bi bio nezadovoljan da se ono što hipotetički predlaže premetne u činjenicu.

„Međutim, ja bih otišao i korak dalje od udvarača. Ako nemaš ništa protiv, objavio bih tvoju veridbu s Gabrijelom.“ Čekao je neki znak, gest ili izraz lica. Riv je, činilo se, samo ljubazno pokazao interesovanje. Armand je palcem trljao kamen. Izuzetno je poštovao ljude koji su kadri da svoje misli zadrže samo za sebe.

„Kao njen verenik“, nastavio je, „možeš da budeš stalno pored nje a da ne pokrećeš nikakva škakljiva pitanja.“

„Moglo bi da se postavi škakljivo pitanje kako sam uopšte postao verenik njenog visočanstva posle samo nekoliko dana u Kordini.“

Armand je klimnuo glavom. Sviđalo mu se jasno rezonovanje bez emocija. „Moje dugo prijateljstvo s tvojim ocem čini ovo i više nego prirodnim. Bri je prošle godine bila u tvojoj državi. Mogli bismo da kažemo da ste vezu započeli tada.“

Riv je izvukao cigaretu. Zaključio je da mu je potrebna. „Veridbe obično vode ka braku.“

„One prave, da.“ Armand je vratio kamen na sto i pre-krstio ruke. „Ova je, naravno, samo fiktivna. Kada potreba prestane, objavićemo da ste se ti i Gabrijela posvađali. Veridba će biti prekinuta i svako će otići svojim putem. Novinari će bar mesec dana uživati u melodrami, ali nećemo povrediti ničija osećanja.“

Princeza i farmer, pomisli Riv i naceri se. To bi mogla biti veoma zanimljiva igra. Pre nego što se završi, možda će biti i nekih trenutaka za pamćenje. „Čak i da pristanem, mislim da se tu još neko pita.“

„Gabrijela će uraditi ono što je najbolje za nju i za njenu državu.“ Govorio je s lakoćom, kao čovek koji je svestan svoje moći. „Izbor je tvoj, ne njen.“

Nedostatak izbora. Zar nije rekla da to najviše mrzi? Biti član kraljevske porodice podrazumeva više od divne srebrne krune i staklenih cipelica. Riv je izdahnuo kolot dima. Mogao bi da bude saosećajan, ali to ga neće sprečiti da ovu odluku donese za nju. „Razumem vaše razloge. Igraćemo po vašim pravilima, Armande.“

Princ je ustao. „Ja ću popričati s Gabrijelom.“

Riv je mislio da ona neće biti zadovoljna. U principu, on to i ne želi. Lakše mu je kada je pomalo razdražljiva i ledena. Izgubljen i ranjiv pogled ga je pogađao.

Kada je Bri istrčala iz palate nekoliko minuta pre jedan po podne, nije bio razočaran. Nabacila je na sebe suknju i jaknu od tamne, skupe, meke kože. Kosa joj je slobodno padala niz leđa i poprimala sve boje sunca. Kada ga je prostrelila pogledom, oči su joj blistale, sjajne i vodnjikave. Biće vatrometa, pomislio je dok je koračao oko automobila. Nije joj mesto među zidinama zamka, već pod nebom.

Riv joj se blago pokloni dok joj je otvarao vrata. Bri mu je uputila pogled pun tinjajućeg besa. „Zabio si mi nož u leđa!“ Sela je na prednje sedišta i ljutito zurila ispred sebe.

Riv je zvecnuo ključevima i seo za volan. Može da se bori sa ovim na lep... ili na svoj način. „Nešto nije u redu, draga?“, reče kad je seo pored nje.

„Sprdaš se sa mnom?“ Ponovo ga je pogledala ljutito i strogo. „Usuđuješ se da se sprdaš?“

Uzeo ju je za ruku i nije je puštao iako je ona žučno pokušavala da je izvuče. „Gabrijela, neke stvari je najbolje shvatiti površno.“

„Ovu farsu! Ovu prevaru!“ Nastavila je da odsečno, vešto, veoma brzo i ogorčeno sipa bujicu reči na francuskom, što je on samo delimično mogao da razume. Međutim, ton je bio kristalno jasan. „Prvo moram da te prihvatim kao telohranitelja“, nastavila je vrativši se na engleski jezik bez pauze, „tako da ćeš, gde god da se okrenem, ti biti tu i obilaziti oko mene. Sad moram da se pretvaram i da smo se verili. A zašto?“, pitala je. „Samo da se ne bi saznalo da je moj otac angažovao telohranitelja koji nije iz Kordine ili Francuske. Da bi ljudi mogli da me viđaju s nekim čovekom a da to ne naruši moju reputaciju. Ha!“ Odmahnula je rukom razdražljivo i neporecivo u kraljevskom stilu. „To je moja reputacija!“

„Uvek postoji *moje*“ hladno je odgovorio.

Tada se okrenula prema njemu i nadmeno ga odmerila. „Verujem da si ti svoju već stekao. A to nema veze sa mnom“, dodala je pre nego što je mogao da progovori.

„Pošto si moja verenica, morala bi da ima veze i s tobom.“ Riv je upalio motor i počeo lagano da vozi.

„To je besmislena šarada!“

„Slažem se.“

To ju je zaustavilo. Htela je da nastavi da besni, zaustila nešto da kaže, ali je potom zatvorila usta uz skoro čujan zvuk usana. „Besmisleno ti je da budeš moj verenik?“

„Apsolutno.“

Otkrila je još nešto o sebi. Imala je i zdravu dozu sujete. „Zašto?“

„U principu se ne verim sa ženama koje jedva poznajem. Zatim, dvaput bih razmislio pre nego što se obavežem nekoj koja je samovoljna, sebična i razdražljiva.“

Podigla je glavu. Iz torbe je zgrabila naočare za sunce i ljutito ih natakla na nos.

„Onda si srećan što je to samo pretvaranje, zar ne?“

„Da.“

Čvršće je uhvatila torbu. „I to kratkotrajna.“

Nije se nasmejao. Imao je princip da u toku jednog dana rizikuje samo jednom. „Što kraće, to bolje.“

„Daću sve od sebe da ti udovoljim.“ Ostatak puta provela je nemo kipteći.

Put je bio kratak, ali ona nije bila zadovoljna zbog toga. Pošto je imala nekog konkretnog da na njega usmeri sav svoj bes, malo je ublažila strah od suočavanja s ljudima koji su za nju bili samo imena. Volela bi da je imala više vremena da se pripremi.

Zgrada u kojoj se nalazilo sedište Udruženja za pomoć hendikepiranoj deci bila je stara i otmena. Tu je nekada živela njena prababa, kako joj je rekla mršava i poslovna Dženet Smiters.

Bri je izašla iz automobila s uvežbanom lakoćom. Međutim, želudac joj je igrao. Dok je išla ka ulazu, u mislima je preletala plan zgrade. Nikada ne bi posegla za Rivovom rukom, ali kad je on uhvatio njenu, nije se protivila. Ponekad je potrebno, čak i preporučljivo, ići podruku s đavolom.

Ušla je u hladan, beli hodnik. Žena za stolom kraj ulaza ustala je odmah i poklonila se. „Vaše visočanstvo. Drago mi je što ste sad bezbedni.”

„Hvala, Klaudija.” Toliko je kratko oklevala kod imena da je i Riv to jedva primetio.

„Nismo vas očekivali, vaše visočanstvo. Posle onoga... što se desilo.“ Glas joj je zadrhta, a oči napunile suzama.

Pre bilo kakvog instinkta ili misli, Bri je dirnulo njeno saosećanje. Ispružila je obe ruke. „Dobro sam, Klaudija. Jedva čekam da prionem na posao.“ Osetila je toplinu, povezanost koju nije imala sa svojom sekretaricom. Ipak, nije mogla da insistira na tome dok ne bude razumela. „Ovo je gospodin Makgi. On je... trenutno kod nas. Klaudija radi ovde skoro deset godina, Rive.“ Bri mu je rekla informaciju koju je dobila od njega istog tog jutra. „Mislim da ovu organizaciju može da vodi jednom rukom. Recite mi, Klaudija, jeste li ostavili i meni nešto da uradim?“

„Imaćemo bal, vaše visočanstvo. Kao i obično, ima komplikacija.”

Godišnji dobrotvorni bal, podseti se Bri. Tradicionalni bal u Kordini kada se prikuplja najviše sredstava u humanitarne svrhe. Kao predsednik, ona je zadužena za organizaciju. Kao princeza, biće domaćin. Svakog proleća, Bal je okupljao bogate, poznate i važne ličnosti u Kordini. „Biće to bal bez komplikacija. Dobro, prionuću na posao. Dođi, Rive, videćemo koliko mi možeš biti od koristi.”

Prošavši prvu prepreku, popela se uz stepenice i niz hodnik sama krenula u drugu prostoriju s desne strane.

„Dobro odrađeno“, reče joj je Riv kada je zatvorila vrata.

„I dalje se nadam...“ Slegnuvši ramenima, pustila je misao da pobegne. I dalje se nadala da će je neko, ili nešto, pokrenuti, otključati prvu bravu u njenom pamćenju i otvoriti vrata izgubljenom životu. Hitro se pomerila i navukla zavese.

Prostorija nije bila toliko otmena kao njena kancelarija. Duž zida je stajao red metalnih, administracijskih ormara za registratore. Sto je bio od divnog, izrezbarenog višnjinog drveta, ali potpuno zatrpan ispod fascikli, beležaka i papira. Pogledavši ih, sela je i uzela jedan. Bila je to potvrda o donaciji bolničkoj službi pedijatrije, ispisana njenim rukopisom.

Čudno je videti ovo, pomislila je. Prethodno je testirala sebe tako što je jednostavno uzela penkalo i potpisala se, samo da bi videla svoj potpis. Rukopis je bio krupan i veoma specifičan, sa izraženim kukicama koje su na završetku postajale nepravilne. Bri je spustila belešku i zapitala se odakle da počne.

„Zatražiću da nam donesu kafu“, predložio je Riv.

„I neki keks ili čajne kolačiće“, reče Bri odsutno i poče da sortira papire na svom stolu. „Nisam ručala.“ Namrštila se, podigavši pogled. „Bila sam previše ljuta da bih jela, ali izgleda da ću morati nešto da pojedem jer će ovo dugo trajati.“

„Hamburger?“

„Čizburger, bez luka.“ Onda se nasmejala, jer je to rekla vrlo spontano. „Volim kada su dobro pečeni.“ Skoro da je mogla da naslika sebe kako sedi za tim stolom i na

brzinu jede improvizovani ručak dok se javlja na telefon i potpisuje dokumente. U naletu entuzijazma, počela je da sortira predmete.

To je dobro radila. Bilo joj je zanimljivo da otkrije da ima talenat za razvrstavanje. Za dva sata je već imala kompletnu sliku gomile u svojoj kancelariji i počela polako i sistematično da se bavi detaljima, problemima i odlukama. I to je bilo prirodno, poput oblačenja, jela i hodanja. Morala je samo da razmišlja o različitim stanovištima, razmatra ih i savladava prepreke. Po isteku predviđena dva sata, samopouzdanje joj je bilo na visokom nivou, a raspoloženje veoma dobro. Kada je otišla iz kancelarije, sto joj je i dalje bio u neredu, ali to je bio njen nered koji je odlično razumela.

„Bilo mi je lepo“, rekla je Rivu kad su ponovo seli u automobil. „Baš lepo. Sigurno misliš da sam luda.“

„Naprotiv.“ Seo je pored nje, ali nije startovao motor. „Uradila si baš mnogo stvari za dva sata, Bri. Pošto sam policajac, odlično znam koliko papirologija može biti frustrirajuća i dosadna.“

„Međutim, kad ima neku svrhu, vredna je glavobolje, zar ne? PHD je izuzetno dobra organizacija. Ne idemo okolo samo da držimo predavanja, već stvarno pomažemo. Sva ta oprema za novo krilo pedijatrije. Invalidska kolica, hodalice, slušni aparati, stručni tutori... Sve to košta, a mi nalazimo novac.“ Bacila je pogled na svoj sjajni prsten od dijamanata i safira. „Zbog toga osećam da je moje prisustvo opravdano.“

„Da li ti je neophodno opravdanje?“

„Da. Samo zato što sam rođena za nešto, ne znači da ne moram da zaslužim pravo na to. Posebno sad kad...“

„Ne možeš da se setiš da si rođena za to.“

„Ne znam kako sam se ranije osećala“, promrmljala je gledajući u elegantnu kožnu tašnicu koju je nosila. „Samo znam kako se sada osećam. Dobila sam titulu rođenjem, ali i ona ima svoju cenu, to sad znam.“

Upalio je motor. „Brzo učiš.“

„Moram.“ Bila je umorna, ali se nije opuštalala, nije mogla. „Rive, još ne želim da se vratim. Možemo li da se provozamo? Bilo gde, nije važno. Samo želim da budem malo napolju.“

„U redu.“ Razumeo je potrebu da bude daleko od zidova i ograničenja. I on je s njima odrastao. I bunio se protiv njih. Bez razmišljanja je krenuo ka obali.

Tik izvan glavnog grada, put se protezao i savijao oko nasipa. Pre Lebara, kordinske luke, predeo je bio divlj, slobodan i otvoren. Riv je zaustavio automobil pored gomile udubljenih stena, gde je drveće raslo pod nagibom i njihalo se na vetru.

Bri je izašla iz kola i upijala prizor. Poznavala je miris i ukus mora. Nije mogla da bude sigurna da je već bila na ovom mestu, ali smirivalo ju je. Zaboravivši na želju da se što pre seti, otišla je do starog, čvrstog nasipa.

Maleni i savitljivi ljubičasti cvetovi probijali su se kroz pukotine, odlučni da nađu svoje sunce. Dohvatila je jedan cvet, ali nije ga ubrala. Prebrzo bi uvenuo. Ne vodeći računa o suknji, sela je na nasip i pogledala dole.

More je bilo izrazito plavo. Da nije bilo sputano, preplavilo bi zemljište. Zid ga je zaustavio, ali ga nije ukrotio. U daljini je mogla da vidi brodove: velike teretnjake koji su uplovljavali ili isplovljavali, vitke jedrenjake sa zategnutim belim jedrima. Mislila je da njene ruke prepoznaju dodir konopca, a njeno telo disanje mora. Možda će ga uskoro isprobati.

„Neke stvari mi odmah postanu prijatne. Hoću reći poznate. Ovo je jedna od njih.“

„Ne može se živeti u blizini mora, a da se ne pronađu ovakva mesta.“ Vetar joj je zabacivao kosu, dižući je i sklanjajući je sa lica. Na ovakvom svetlu bila je skoro zlatna s mestimičnim plamičcima. Seo je pored nje, ali ne preblizu.

„Mislim da sam dolazila na neko mesto poput ovoga samo da udahnem vazduh, kada bi protokol postao previše dosadan i nepodnošljiv.“ Uzdahnula je i sklopila oči okrenuvši lice prema vetru. „Pitam se da li sam se oduvek tako osećala.“

„Mogla bi da pitaš svog oca.“

Spustila je glavu. Kada su im se pogledi sreli, primetio je iscrpljenost koju se toliko trudila da sakrije. Još nije u punoj snazi, pomislio je. A on nije imun na ranjivost.

„Teško je.“ Kada je ponovo osetila da je privlačni, zabravila je bes i ljutnju, pritisak i napetost. Mogla je da priča s njim, da bez posledica kaže sve što joj padne na pamet.

„Ne želim da ga povredim. Osećam da me ometa toliko jaka ljubav, toliko žestoka zaštita. Znam da on čeka da se svega setim.“

„Zar ne želiš da se setiš?“

Ponovo je pogledala u more i začutala.

„Bri, zar ne želiš da se setiš?“

Umesto u njega, i dalje je gledala u more. „Deo mene to očajnički želi. A onda prevlada onaj drugi deo, kao da je sve to previše. Ako se setim dobrog, zar se neću setiti i lošeg?“

„Ti nisi kukavica.“

„Pitam se jesam li. Rive, sećam se trčanja. Kiše, vetra. Sećam se da sam trčala dok nisam pomislila da ću umreti od toga. Najviše od svega se sećam straha, straha koji je bio toliko jak da bih pre umrla nego stala. Nisam sigurna da li će taj deo mene dozvoliti sećanju da se vrati.“

Razumeo je šta je opisala. To saznanje ga je izjedalo, što nije mogao da dozvoli. Što nije mogao ni da spreči. „Kada budeš dovoljno jaka, više sebi nećeš davati mogućnost izbora.“

„Nešto u meni se i toga plaši. U situacijama kao što je ova“, zabacila je kosu i sa uživanjem je podigla s vrata, „bilo bi toliko lako opustiti se i ne razmišljati, samo pustiti stvari da se dešavaju. Da nisam princeza, mogla bih tako. Nikoga ne bi bilo briga.“

„Ti ipak jesi princeza.“

„Zar ti ne sanjariš?“, upita ga s poluosmehom. „Nikada se ne pitaš *šta bi bilo kad bi bilo*? Ja bih sad mogla da sedim ovde i pretvaram se da imam kućicu s baštom u brdima. Moj suprug može da bude farmer, a ja da nosim naše prvo dete. Život je tako jednostavan i sladak.“

„A žena u kućici mogla bi da se pretvara da je princeza i da živi u palati.“ Dodirnuo je pramen njene kose koji je plesao na vetru. „Život je pun snova, Bri. Nikada nije jednostavan, ali može biti veoma sladak.“

„O čemu ti sanjariš?“

Uvio je pramen njene kose oko prsta, a potom ga pustio. „Kako obrađujem svoju zemlju i posmatram kako moji usevi rastu. Da sam daleko od vreve.“

„Imaš imanje u Americi? Kako ga vi ono zovete? Farma?“ „Aha.“ Razmišljao je kako ga zemlja čeka. Sledeće godine, obećao je sebi. Dugo je na to čekao.

„Mislila sam da si ti policajac, odnosno da si bivši policajac koji je sad privatni detektiv. Nešto kao avanturista.“ Od srca se nasmejao zbog tog termina, jednostavno

mu je bilo zabavno. „Ljudi koji se nikada nisu bavili tim poslom obično razmišljaju o mračnim uličicama i pištolju za pojasom, a zaboravljaju papirologiju.“

„Ali ti jesi viđao mračne uličice.“

Pogledao ju je dovoljno strogo i mirno da je zastraši. „Viđao sam, verovatno i previše.“

Mislila je da razume. Znala je, mada nije bila svesna toga, da je i ona prošla mračnom uličicom.

Na trenutak je pogledala u more i u nebo. Nije vreme da se razmišlja o mraku. „Šta ćeš uzgajati na svojoj farmi?“ On je mnogo razmišljao o tome. U trenucima poput ovih, bio je uveren da će se to i desiti. „Kukuruz, pšenicu, jabuke.“

„A imaš li kuću?“ Uplevši se u priču, okrenula se da ga bolje pogledala. „Farmersku kuću?“

„Hm, potrebni su joj neki radovi.“

„Ima li trem? Veliki trem?“

Nasmejao se, što joj je prijalo. „Dovoljno je veliki. Kada zamenim nekoliko dasaka, biće bezbedan.“

„U toplim noćima možeš da sediš na stolici za ljuljanje i osluškuješ vetar.“

Povukao ju je za kosu. „Tuđe je uvek slade.“

„Tako se kaže. Ipak, mislim da bih mogla da se izborim s pedeset nedelja zahteva i stalne izloženosti očima javnosti kada bih imala samo dve nedelje za sedenje u stolici za ljuljanje i osluškivanje vetra. Dakle, imaš zemlju i farmersku kuću, a nemaš ženu. Zašto?“

„Čudno pitanje za verenicu.“

„Kažeš to samo da bi me naljutio i izbegao odgovor.“ „Imaš dobru moć opažanja, Bri.“ Sišao je sa zida i pružio joj ruku. „Trebalo bi da se vratimo.“

„Samo mi se čini pošteno da saznam više o tvom životu pošto ti znaš toliko o mom.“ Prihvatila je ruku. „Da li si ikada bio zaljubljen?“

„Ne.“

„Ponekad se pitam da li sam ja nekada bila zaljubljena.“ Glas joj je bio čežnjiv i ponovo je pogledala u more. „Zato sam te i naterala da me poljubiš sinoć. Mislila sam da ću se tako setiti.“

Primetio je da se šali, ali mu nije bilo smešno. „I jesi li?“ „Ne. Nije izgledalo kao da se nikada ranije nisam poljubila, ali mi niko nije pao na pamet.“

Da li ga namerno ponovo izaziva ili je toliko zaokupirana željom da se seti? Izgleda da to nije važno. Ruka mu je skliznula na njen zglob. „Niko?“

Čula je promenu, taj nežan, ali opasan ton kojeg bi mudra žena trebalo da se pazi. Ali ona nije samo žena, podsetila se Bri podigavši glavu. Ona je princeza. „Niko. To me navodi da pomislim kako mi nijedan čovek u prošlosti nije bio važan.“

„Razmišljaš kao žena koja tačno zna šta znači želiti.“ Nije se odmakla iako je on sada bio bliže. Nijednoj ženi ne bi bilo prijatno da gleda njegovo lice tokom dugih, kišnih večeri, pomislila je. Stalno bi je uzbudivao. Ne bi mirno spavala zbog njegovih ruku: dugačkih, elegantnih i snažnih. Zbog njih bi drhtala, čak i u snu. Ona je to već znala.

„Možda i jesam takva. Ipak, nisam više dete.“

„Ne.“ Zatvorio joj je prolaz. Vetar ih je milovao dok joj se približavao. „Oboje nismo.“

Usne su joj bile mekane, ali ne i neodlučne. Uzvratila mu je poljubac, kao i prethodne noći. Ne, život nikada nije jednostavan, pomislio je i privukao je bliže. Ali može biti i te kako sladak.

Predala mu se. Prosto je morala dok je more pod njima besnelo, a vetar ječao. Bili su tako sami da se činilo ispravnim da budu zajedno, telo uz telo, usne na usnama. Osetila je kako se ruka, čvrsta i jaka, penje do njene kose. Dok su joj se njegovi prsti pleli u kosu, zabacila je glavu. To nije bila predaja već iskušavanje.

Srce mu je tuklo snažno i brzo, kao i njoj. Mogla je da ga oseti na svojim grudima. Sunce je bilo jako pa je držala oči zatvorene dok svetlost nije postala crvena i topla. Bio joj je... primamljiv. Muškarac, taman, pomalo i opasan. Osećala se kao da hoda po vrhu zida, iznad stena i vode. Zastrašujuće! Divno! Prešla je rukama uz njegova leđa. Bila su mišićava. Sigurnost. Opasnost. Želi i jedno i drugo. Samo na trenutak, ovaj trenutak, može da bude bilo koja žena. Čak i ljudi plave krvi predaju se strasti.

Ona je nežna, ali ne bezbedna. On je to znao. Znao je to i pre nego što je dopustio sebi da je dodirne. Znao je da će stalno biti u iskušenju da dodiruje ono za čim žudi. Činilo mu se da je njen miris svuda oko njega, lakši od vazduha, mračniji od mora.

Da li ona zna? Čak i dok je uranjao dublje u nju, pitao se da li ona zna šta radi. Oči veštice, lice anđela. Koji muškarac ne bi pao na kolena pred njom? Ipak, njen uzdah, tih i dubok, bio je uzdah žene, žene od krvi i mesa. Ili iz bajke. Morala je da ga dovede u iskušenje, a nije bilo predviđeno da joj odoli.

Ipak, nije imao izbora.

Odvojio ju je od sebe, baš kao i prethodne noći - lagano, nevoljno, ali neizbežno. Oči su joj ostale zatvorene još sekundu, kao da uživa u trenutku. Kada ih je otvorila, mirno je gledala pravo u njega. Možda su oboje znali da moraju da se udalje od ivice.

„Tvoja porodica će se pitati gde si.“ Klimnula je glavom, napravivši poslednji korak unazad. „Da. Obaveze su na prvom mestu, zar ne?“

Nije odgovorio, samo su zajedno otišli do automobila.

Poglavlje 5

Bri! Bri, sačekaj minut!“

Okrenuvši se, Bri zaštititi oči od sunca i ugleda Beneta kako ulazi u baštu u pratnji dva hrta koji su jurili njegove noge.

Njegovo kraljevsko visočanstvo princ Benet bio je obučen kao običan štalski momak - iznošene farmerice uvukao je u prljave čizme, a na staroj košulji bilo je tragova prljavštine, naročito na rukavima. Dok se približavao, osetila je miris zemlje i konja i primetila slamu po odeći. Poput pasa koji su mu trčkarali oko nogu, činilo se da puca od energije koju jedva obuzdava.

„Sama si.“ Brzo se nasmešio i stavio ruku na glavu psa, a drugom uhvatio ispod ogrlice drugog. „Polako, Borise“, rekao je neusiljeno kada je pas pokušao da poliže Gabrijeline cipele.

Boris i... Nataša, pomislila je, ponovo prelistavši u mozgu imenik koji joj je Riv izdiktirao. Čak je i pse popisao, ali s razlogom. Benetu ih je poklonio ruski ambasador, a zbog svoje sklonosti ka ironiji, dao im je imena po likovima iz američkog crtanog filma - po neveštima ruskim špijunima koji nikada nisu uspevali da nadmudre vevericu i losa.

Benet je s teškoćom zauzdavao pse. „Ovo je prvo jutro da te vidim napolju.“

„Ovo je prvo jutro ove nedelje da nemam sastanke.“ Nasmejala se, ne znajući da li je kriva ili zadovoljna. „Da li si išao na jahanje?“

Da li i ona jaše? Mozak joj je radio duplo brže, što je postajalo uobičajeno. Mislila je da zna kako se seda na konja i kako se timari. Borila se da se seti dok se blago smeškala bratu.

„Trebalo je rano obaviti neka posla u stajama.“ Na trenutak su stajali u neprijatnoj tišini jer su se oboje pitali šta treba da kažu. „Tvoja američka senka nije s tobom“, izlanuo se Benet, a potom se pomalo budalasto nacerio kada je Bri podigla obrvu. „Nadimak mu je dao Aleks“, rekao je izbegavši neprijatnu situaciju. On je to, u principu, smatrao gubljenjem vremena. „Meni se, zapravo, dopada. Mislim da se dopada i Aleksu, inače bi bio sto puta usiljenije ljubazan i nadmen. Samo mu je sada malo teže da prihvati nekog neznanca.“

„Nas niko nije pitao u vezi s tim, zar ne?“

„Pa, on je izgleda u redu.“ Benet je digao ruke od Borisa i pustio ga da se trlja o njega, ne primećujući, ili ne mareći, za pseće dlake koje su ostajale na nogavici. „U svakom slučaju, nije uštogljen. Mislio sam da ga pitam gde nabavlja odeću.“ Osetila je da je i tolerantan i zabavan, pa se zapitala da li je to uobičajeno. „Dakle, čoveka nije lako prihvatiti, ali njegovu odeću jeste?“

„On svakako ima ukus za oblačenje“, prokomentarisao je Benet braneći se od jedne pseće glave. „Da li ti njegovo prisustvo smeta?“

Da li joj smeta? Bri je ubrala pupoljak krem-bele azaleje. Prošlo je nedelju dana otkako se vratila u palatu. Nedelju dana otkako se vratila životu koji još nije njen. Osećanja su bila nepoznanice koje je svakodnevno morala da preispituje.

Pretpostavljala je da se već potpuno navikla na Rivovo prisustvo, koji je bio pored nje maltene stalno od kada ustane, pa dok ne legne. Ipak se i dalje osećala kao neznanac, i za njega i za svoju porodicu. I za sebe.

„Ne, ali u nekim situacijama...“ Pogledala je prema bujnoj, procvetaloj bašti. Zatim napolje. „Benete, da li sam oduvek imala potrebu da pobegnem? Svi su tako ljubazni i pažljivi, ali ja bih samo da odem negde gde mogu da budem sama i slobodno dišem. Negde gde mogu da legnem u travu i ostavim sve iza sebe.“

„Da. Zato si i kupila farmicu.“

Okrenula se ka njemu namrštivši se. „Farmicu?“

„Tako je zovemo iako je to svega nekoliko hektara zemlje na kojoj niko nikada ništa nije sadio. Povremeno si nam pretila da ćeš tamo sagraditi kuću.“

Farmerska kuća, razmišljala je. Možda je zato osećala onoliku bliskost s Rivom dok su pričali o tome. „Da li sam tamo išla kada...“

„Da.“ Psi su bili nemirni pa ih je pustio da njuškaju po žbunju i jure repove. „Ja često nisam ovde. Studiram. Ako sve bude po očevom, sledeće nedelje se vraćam u Oksford.“ Iznenada je izgledao u skladu sa onim što je i bio - dečko na ivici muževnog doba, koji je morao da se prikloni željama svog oca čak i kad im se protivio. Negde duboko u Bri, probudili su se razumevanje i naklonost. Mehanički ga je uhvatila podruku i krenuli su u šetnju.

„Benete, da li se mi volimo?“

„To je budalasto...“ Prekinuo je sam sebe i odgurnuo psa koji je trčkarao pored njega. Nije mu bilo lako da suzdržava osećanja poput njegovog oca i brata. Morao je da usredsredi na to, ali i dalje bezuspešno. A i ovo je Bri; u tome je razlika.

„Da, volimo se. Znaš, nama nije lako imati prijatelje koji na ovaj ili onaj način nisu u vezi s našim položajem. Ali mi smo prijatelji. Ti si mi uvek bila veza sa ocem.“

„Zaista? Kako?“

„Kad god dospem u nepriliku...“

„Da li ti se to često dešava?“

„Očigledno.“ Zvučao je čak pomalo ponosno.

„A meni ne?“

„Ti si diskretnija.“ Ponovo joj se brzo i poletno nasmejao. „Oduvek sam se divio tome što si mogla da uradiš skoro sve što si želela bez ikakvog dizanja prašine. Izgleda da ja ne mogu jer i najmanjom glupošću privučem pažnju. I dalje se borim s onim fijaskom s francuskom pevačicom.“

„O?“ Sa zanimanjem je podigla glavu i pogledala ga. Bože, iznenada je shvatila. On je divan. Jednostavno nije postojala druga reč za to. Ako bi neka žena zamislila princa na belom konju, on bi izgledao baš kao Benet. „Pevačica, shvatam.“

„Lili.“ Ovog puta njegov osmeh nije bio osmeh mladića, već veoma iskusnog čoveka. Ne, shvatila je, on ipak nije dečak. „Bila je... talentovana“, zaključio je uz tračak ironije, koji je takođe ukazivao na zrelog čoveka. „I nepodesna. Pevala je u jednom malom klubu u Parizu. Prošlog leta sam tamo proveo nekoliko sedmica i mi smo se... upoznali.“

„I bili u burnoj ljubavnoj vezi.“

„Tada je to izgledalo kao dobra ideja. Novinari su se naslađivali, trljali dlanove i prosto vrištali od zadovoljstva. Lilina karijera se vinula u nebo.“ Ponovo se nasmejao, energično i vragolasto. „Dobila je ugovor za ploču i bila... Pa, recimo da je bila vrlo, vrlo zahvalna.“

„A ti si, naravno, skromno prihvatio njenu zahvalnost.“ „Naravno. S druge strane, otac je bio besan. Siguran sam da bi me vezanog dopremio u Kordinu i zatvorio me u samicu da ga ti nisi smirila.“

Podigla je obe obrve impresionirana sobom. Bila je sigurna da nije lako smiriti tog čoveka vojničkog držanja i strogog pogleda. „A kako sam to uspela?“

„Da znam kako izlaziš na kraj s njim, Bri, to bi bila moja najdragocenija veština.“

Zadovoljna i radoznala, razmislila je o tome. „Mora da sam dobra u tome.“

„Najbolja! Otac često voli da kaže kako si od sve njegove dece ti jedino zdravog razuma.“

„O, bože!“ Nabrala je nos i rekla: „A ti me ipak voliš?“ Uradio je nešto vrlo slatko i spontano, zbog čega su joj suze navrle na oči. Razbarušio joj je kosu. Trepćući je rasterala suze. „Baš kao i ti, i ja ću uskoro imati zdrav razum. Doći će mi, valjda.“

„A Aleksandar? Šta ja... Šta ti misliš o njemu?“, izmenila je pitanje.

„O, Aleks je u redu.“ Govorio je s bratskom tolerancijom. „On je ipak izvukao najkraću slamku. Novinari bi ga do kraja života proganjali ako samo dva puta pogleda u neku ženu. Diskrecija je za Aleksa umetnost. Znaš, on mora da bude duplo bolji u svemu jer se to od njega očekuje. A ima baš burnu narav koju stalno mora da sputava jer nasledniku nije dozvoljeno da pravi scene u javnosti. Čak i privatne stvari mogu da procure u javnost. Sećaš se kada je debeli francuski grof popio previše šampanjca za večerom i...“ Zastade, a osmeh mu nestade s lica. „Izvini.“

„Nemoj da se izvinjavaš.“ Oteo joj se uzdah jer se napetost vratila. „Mora da je sve ovo i tebi vrlo frustrirajuće.“

„A, ne, bar jednom u životu ne mislim samo na sebe.“ Tada je zastao i uzeo je za ruku. „Bri, kada me je otac pozvao i rekao mi da si oteta... Nikada se u životu nisam toliko uplašio. Bilo je to kao da je neko isisao krv iz mene. Iz svih nas. Dovoljno je i to što si se vratila.“

Čvrsto je držala njegove ruke. „Želim da se setim. Kad se setim, ponovo se možemo prošetati vrtom i smeјati se zbog francuskog grofa koji je previše popio na večeri.“

„Kad bi samo mogla selektivna da povратиш pamćenje“, nasmešio se. „Voleo bih da zauvek zaboraviш da sam ti stavio crve u krevet.“

Bri je razrogačila oči dok ju je on i dalje gledao. Bio je blag, naivan i privlačan.

„Huh, ni ja ne želim toga da se setim.“

„Nisi to baš dobro podnela“, reče prisećajući se. „Nana me je toliko izgrdila da sam se nedelju dana jeo i samo o tome razmišljao.“

„Pa dobro, deca uče kroz greške.“

„Deca?“ Nasmejao se i uštinuo je za bradu. „To sam uradio prošle godine.“ Kada se nasmejala, na trenutak je oklevao, a potom se predao osećanjima i pritisnuo obraz uz njeno lice. „Nedostaješ mi, Bri. Brzo se vrati.“

Nakratko je tu stajala, upijajući njegove mirise, upoznavajući se s njim. „Pokušaću.“

On je više od ostalih razumeo da ljubav nosi i pritisak. Kada ju je pustio, glas mu je ponovo bio blag i bezbrižan. „Moram da vratim pse pre nego što preoru jasmin. Želiš li da te ispratim natrag?“

„Ne, ostaću još malo ovde. Po podne imam probu haljine za bal u PHD-u. Mislim da neću uživati u tome.“

„Mrziš ga“, rekao je Benet veselo. „Ja ću završiti obaveze na Oksfordu i vratiti se na vreme za bal.“ Završiti obaveze na Oksfordu, ponovo je pomislio. Pomisao je previše dobra da bi bila istinita. „Mogu da plešem s tobom dok merkam devoјke i biram koju ću sledeću da upropastim.“

Nasmejala se. „Verujem da imaš sve osobine bludnika.“ „Dajem sve od sebe. Borise, Nataša!“ Pozvao je pse i lagano izašao iz bašte dok su mu oni skakali za petama.

Svideo joj se. Laknulo joj je što to zna i oseća. Možda se ne seća dvadeset godina koje su zajedno proveli kao brat i sestra, ali joj se sviđa kao čovek kakav je sad.

Držeći ruke u džepovima svojih komotnih vrećastih pantalona, Bri se još malo prošetala. Mirisi iz bašte bili su pomešani i zanosni, ali ne i preovlađujući. Boje su se razlagale, ali ne kao dugine, već kao u kaleidoskopu. Testirala je sebe dok je hodala. Mogla je da identifikuje svaku biljku bez problema. Isto kao što je mogla da identifikuje sve slike i slikare u Dugačkoј galeriji u zapadnom krilu, pomislila je.

Umetnike, da. Ali ne i teme. Lice njene majke bilo bi poput lica nekog neznanca da nije toliko ličila na nju. Gledajući u portret, Bri je videla da je od nje nasledila boju očiju, kosu, oblik lica i usne. Nema sumnje u to da je princeza Elizabeta od Kordine bila mnogo lepša od svoje kćerke. Bri je mogla objektivno da uporedi njen i svoj veliki portret, i da sve to primeti.

Princeza Gabriјela s portreta bila je mlađa, s dvadeset ili dvadeset jednom godinom, zaključila je. Izgledala je vrlo upečatljivo u tamnojubičastoj haljini koju je nosila, a živahna roze ešarpa davala joj je izvesnu toplinu. Posmatrajući sebe, Bri se pitala kako je uspela da te iste nijanse nesvesno izabere za ovonedeljne sastanke. I kako je znala da će biti tako delotvorne.

Međutim, portret njene majke bio je zadržavajući. Neverovatan. Bila je obučena u krem-belo i držala nežne roze ruže koje su joj davale sanjalačku, gotovo poetičnu

lepotu. Benet je ličio na nju, a nasledio je i iskricu đavolskog, za koju je Bri bila sigurna da se primećuje i na slici.

Aleks je pak ličio na oca - vojničko držanje, ista spoljašnja snaga. Bri je primetila te osobine i uživo i na portretima. Pitala se da li je Aleks uživao u ulozi princa i naslednika, ili mu je to bio teret. Štaviše, pitala se da li su ona i Aleks bili dovoljno bliski da bi znala šta on oseća i čemu se nada. Pitala se da li je znala i svoja.

Tu je bila drvena terasa obrasla glicinijom, a na njoj dve stolice i mermerni sto. Kao i pored nasipa, osetila se prijatno.

Kad je sama, lakše joj je da prizna da se ipak brzo umara. Sedeći u hladu, protegla je noge. Pupiljci su imali sladak i blag miris. Čula je lenjo zujanje pčela. Činilo se da nema više ničega. Sklopila je oči i zadremala.

Pospano. Oseća se gotovo budalasto pospano. To nije prijatan, opuštajući osećaj zbog kojeg je odlazila u prirodu. Na farmicu je odlazila da bi od princeze Gabrijele ukrala malo vremena za Bri Biset. Vreme je dragoceno. Ako hoće da dremne, mogla bi da provede nedelju po podne u svojoj sobi.

Bri popi još kafe iz termosaa. Jaka je, baš po njenoj želji. Sunce je toplo, a pčele zuje. Ipak, nije imala snage da prošetala, kao što je nameravala. Možda da samo nakratko sklopi oči... U svakom slučaju, ne može čvrsto da drži šoljicu kafe. Možda bi mogla da se nasloni na stenu i sklopi oči...

Sunce iznenada više nije bilo toplo i jako. Hladno je, kao da su oblaci prekrili nebo i pretili kišom. Ne oseća miris slatke trave i suncem okupanog cveća, već ustajao, memljiv zadah. Boli je celo telo, a ipak je taj osećaj utupljen. Čuje neki razgovor, ali ne može da razazna reči. Neko mumla, i zuji, ali to nisu pčele. Muškarci.

Organizovaće razmenu za princezu. Neće imati izbora. Šapat, samo šapat.

Tragovi su prikriveni. Spavaće do jutra. Posle ćemo se pozabaviti njome.

Oseća strah; užasan, parališući strah. Mora da se probudi. Mora da se probudi i...

„Bri!“

S prigušenim vriskom, trgla se u stolici, napola ustavši pre nego što ju je neko uhvatio za ruke. „Ne! Ne dodiruj me!“

„Polako!“ Riv joj čvrsto stisnu ruke i polako je gurnu nazad u stolicu. Bila je hladna i bezizražajnog pogleda. Brzo razmislivši, odluči da je odvede nazad u palatu i pozove dr Franka ako se ubrzo ne smiri. „Samo polako.“

„Mislila sam...“ Brzo je pogledala oko sebe: baštu, sunce, pčele. Kada je otkrila da joj srce lupa, naterala se da mirno sedi i samo diše. „Izgleda da sam ružno sanjala.“

Posmatrao ju je i tražio znake šoka. Očigledno da sebi nikada ne bi dozvolila takav luksuz. „Ne bih te probudio, ali izgledala si kao da mnogo loše sanjaš.“

Pustio ju je i seo na stolicu pored nje. Bio je tu, pod glicinijom, i posmatrao je kako spava nekih pet, možda i deset minuta. Izgledala je tako zadovoljno, a on je mogao da je posmatra znajući da nema rezerve koje se obično držala.

Želeo je da je posmatra, samo da je posmatra. Nema svrhe da to poriče. Dok ju je posmatrao, mogao je da se seti kakva je bila pre mnogo godina, ona mlada devojka, zadovoljna i sigurna u sebe, nevino senzualna. Setio se kakva je bila u njegovom naručju: uzbudljiva, hrabra, nesebična. Dok je gleda, zna da je ponovo želi. I više od toga.

Ipak, bio je svestan i da se žudnja za njom meša s njegovom objektivnošću. Detektiv nije detektiv ako nije objektiv, znao je to dobro. Ali on više nije bio u policiji. Jedan od razloga što je vratio značku bio je što mu je stalna borba da bude nepristrasan i na

distanci postala odvratna. Želeo je nešto drugačije u svom životu, ali nije računao na to da će to biti princeza.

Zavalio se u stolici čekajući da se Gabrijelino disanje smiri. Zarad nje, bolje da se drži pravila po kojima je živeo dok je bio u aktivnoj službi. „Reci mi šta si sanjala“, pitao je.

„Nema mnogo šta da se kaže. Zbunjujuće je.“

Izvadio je cigaretu. „Svejedno, reci mi.“

Njen pogled nije mogao pogrešno da protumači: bio je napola ogorčen, napola iscrpljen. I to je bolje nego nezainteresovanost. „Mislila sam da si telohranitelj, a ne psihoanalitičar.“

„Ja sam vrlo fleksibilan.“ Upalio je cigaretu posmatrajući je preko plamena upaljača. „A ti?“

„Mislim da baš i nisam.“ Ustala je. Već je uočio da ne može da sedi kad je nervozna. Otkinula je grančicu glicinije i njome nežno prešla preko obraza. Još jedna navika koju je primetio. „Nisam bila ovde, već na nekom mirnom mestu. Tu je bilo trave. Mogla sam da osetim njen miris, veoma jak i sladak. Činilo mi se da mi se spava, ali nisam želela da spavam. To me je ljutilo jer sam bila sama i htela sam da uživam u samoći.“

Njene reči pratio je pogled čistog prkosa. Riv je samo klimnuo glavom i zabacio se u stolici. Bri primeti da ne oseća nikakvo zadovoljstvo vređajući ga i zadenu grančicu glicinije u kosu.

„Pila sam kafu da bih pokušala da ostanem budna.“ Pogled mu se usredsredio, ali ona to nije primetila. „Gde si našla kafu?“

„Gde?“ Namrštila se, smatrajući to besmislenim pitanjem jer su pričali o snu. „Imala sam termos. Veliki, crveni termos, fali mu drška s gornje strane. Kafa izgleda nije pomogla pa sam zadremala. Sećam se da je sunce bilo veoma toplo i mogla sam da čujem pčele, baš kao i sada. Onda...“ Primetio je da su joj se prsti ukrutili od napetosti i da je ruke brzo uvukla u džepove. „Nisam više bila na tom mestu. Bilo je mračno i pomalo vlažno. Osećao se ustajao miris. Čuli su se glasovi.“

I on je bio napet, ali glas mu je ostao miran. „Čiji?“

„Ne znam. Nisam ih toliko čula koliko sam ih osećala. Bila sam uplašena.“ Skrenuvši pogled, obgrlila se. „Plasila sam se i nisam mogla da se probudim i prekinem san.“

„San“, promrmljao je. „Ili sećanje?“

Promeškoltala se, ponovo strastvenog pogleda, stisnuvši u džepovima ruke u pesnice. „Ne znam. Kako mogu da znam? Da li misliš da mogu samo da pucnem prstima i kažem *a, pa da, sad se sećam?*“ Šutirala je bele kamenčiće duž ivice staze. „Šetala sam se s Benetom po bašti i sve o čemu sam mogla da razmišljam bilo je koliko je on šarmantan. Prokletstvo! Da li bi tako trebalo da razmišljam o svom bratu?“

„On jeste šarmantan, Gabrijela.“

„Ne soli mi pamet“, rekla je kroz zube. „Ne usuđuj se da mi soliš pamet!“

Nasmejao se na to jer je u tom trenu, znala to ona ili ne, bila prava princeza. Kraljevska krv tekla je njenim venama - divna i zabavna, a on se često sretao s aristokratijom. Ipak je ustao i nežno progovorio: „Niko ne misli da treba samo da pucneš prstima, Bri? I niko ne vrši pritisak na tebe osim tebe lično.“

„Pod pritiskom sam zbog ljubaznosti.“

„Ne brini“, rekao je slegnuvši ramenima, „ja neću biti ljubazan.“

„Na to svakako mogu da računam.“ Zastala je na tre- nutak i namrštila se. „Jednom prilikom rekao si da sam sebična. Zašto?“

Bez razmišljanja joj je prešao prstom preko čela gde su se pojavile bore od mrštenja. „Možda je trebalo da kažem *preokupirana sobom*. Doduše, trenutno imaš pravo da budeš takva.“ „Nisam sigurna da mi se to posebno sviđa. Rekao si i da sam razmažena.“

„Da.“ Spustio je ruku tako da su se posmatrali bez dodira.

„Odbijam to da prihvatim.“

„Žao mi je.“

Začkiljila je očima. „Žao ti je što si to rekao?“

„Ne, već što odbijaš da prihvatiš da si takva.“

„Ti si nepristojan čovek, Rive Makgi. Nepristojan i svojeglav.“

„To jeste tačno“, složio se ljuljajući se na petama. „Takođe sam rekao da si i svojeglava.“

Podigla je glavu. „To prihvatam“, hladno mu je rekla, „ali ti nemaš pravo da mi to kažeš.“

Poklonio joj se veoma sporo i vrlo arogantno. To nije bilo teško jer je ona odlučila da bude princeza, a on siromah. „Oprostite, vaše visočanstvo.“

Požar je besneo u njenoj krvi, u njenim očima. Ruke su joj i daje bile u džepovima, a ona je osetila jak nagon da ga udari u lice. Vaspitanje ju je zaustavilo, ali tada je shvatila da ne mari mnogo za ograničenja.

„Sad mi se podsmevaš.“

„Spisku onda moramo dodati i *oštroumna*.“

Zapanjena brzinom kojom je njen bes rastao, napravila je još jedan korak ka njemu.

„Izgleda da daješ sve od sebe da me uvrediš. Zašto?“

Postojalo je nešto neodoljivo u njoj kada je ohola, ljuta i ledena. Riv joj je uhvatio lice jednom rukom, čvrsto ga držeći kada je zinula od iznenađenja. „Jer te to navodi da raz- mišljaš o meni. Nije me briga šta misliš o meni, Gabrijela, sve dok razmišljaš o meni.“

„Onda ti se želja ispunila“, rekla je ravnodušno. „Zaista razmišljam o tebi, ali ništa lepo.“

Lagano se nasmejao. Zbog toga joj se grlo osušilo, a koža gorela. „Samo misli na mene“, ponovio je. „Neću posuti ruže po podu kada te budem vodio u krevet. Neće biti ni violina ni svilenih čaršava. Bićemo samo ti i ja.“

Nije se odmakla. Nije znala da li ne može da se pomeri zbog šoka ili uzbuđenja. Možda zbog ponosa. Nadala se da je tako. „Izgleda da tebi sada treba psihoanalitičar. Možda sam izgubila pamćenje, Rive, ali sam sigurna da sama biram svoje ljubavnike.“

„I ja.“

Osećala se ošamućeno. Uplašena? Ne! Da! Dok je govorio, osećala je da je odluka već doneta. Ponovo nedostatak izbora. „Skloni ruke s mene.“ To je izgovorila tiho, s prizvukom arogancije koja je prikrivala strah.

Privukao ju je bliže, samo malo bliže. „Da li je to princezina naredba?“

Možda jeste svuda nosila plašt i krunu. „Shvati to kako god hoćeš. Treba ti moja dozvola da bi me dodirnuo, Rive. Čovek tvog porekla zna pravila.“

„Amerikanci se ne obaziru na protokol toliko kao Evropljani, Bri.“ Usne su mu lebdele iznad njenih i zamalo ih do- dirivale. „Želim da te dodirujem, zato te i

dodirujem. Želim te, i uzeću te... kada bude pravo vreme za oboje.“ Rekavši ovo, stegao ju je još jače.

Vid joj se zamaglio, kolena zatresla. Ponovo je mrak, a lice blizu njenog postalo je nerazgovetno. Oseća zadah vina, jak i ustajao. Strah se utrostručio. Naglo se otrgla od njega, izgubivši ravnotežu. „Ne dodiruj me! Nemoj! *Reldchez-moi, sa-laud...*“

Pustio ju je odmah jer je zvučala očajno, ne besno, a potom je ponovo zgrabio kada se zaljuljala na nogama. „Bri!“ Ponovo ju je stavio u stolicu, namestivši joj glavu među kolena pre nego je stigla da se pobuni. U sebi se psovao, ali glas mu je bio nežan i umirujući: „Diši duboko i opusti se. Žao mi je. Nemam nameru da uzmem ništa što ne želiš da daš.“

On neće. Ne, neće. Zatvorenih očiju, pokušala je da razbistri misli, odagna vrtoglavicu.

„Ne.“ Kada je pokušala da se oslobodi njegove ruke, pustio ju je. Lice joj je i dalje bilo bledo kada ga je pogledala, ali oči su joj bile tamne i vatrene. Prestravljena? „To nisi bio ti“, izustila je. „To uopšte nisi bio ti. Setila sam se... mislim...“ Uznemireno uzevši dah, ponovo je sklopila oči i trudila se da se sabere. „Bio je to neko drugi. Samo na minut sam bila na nekom drugom mestu. Neki čovek me je držao. Ne mogu da ga vidim... mrak je ili mi um jednostavno ne dozvoljava da mu vidim lice. Ali on me drži i ja znam... znam da će me silovati. Pijan je.“ Uhvatila ga je za ruku. „Mogla sam da osetim miris vina. Baš sada bih mogla da ga prepoznam. Ruke su mu grube. Veoma je jak, ali je popio previše vina.“ Progutala je knedlu. Riv je primetio kako se trese baš pre nego što je izvukla ruku iz njegovog stiska i uspravila se u stolici. „Imala sam nož. Ne znam odakle mi. Imala sam nož i drška mi je bila u rukama. Mislim da sam ga ubila.“ Spustila je pogled na svoju ruku. Nije drhtala. Okrenuvši ruku, zurila je u dlan. Bio je beo i gladak. „Mislim da sam ga ubola nožem“, mirno je rekla. „A njegova krv je bila na mojim rukama.“

„Bri.“ Riv je hteo da je zagrlji, ali onda je bolje razmislio o tome. „Reci mi čega se još sećaš.“

Tada ga je pogledala, a lice joj je bio isto kao u bolnici: potpuno bledo i napeto. „Ničega. Samo se sećam borbe i mirisa. Nisam sigurna da li sam ga ubila. Nema ničega posle borbe, ništa pre nje.“ Prekrstila je ruke u krilu i pogledala preko njega. „Ako me je taj čovek zaista silovao, ne sećam se.“ Ponovo je hteo da opsuje i jedva se uzdržao. Sve što je rekla, njegovu malu igru nadmoći od malopre učinilo je zverskom i pregrubom. „Nije te silovao. Niko te nije silovao“, rekao joj je brzo i praktično. „Doktori su te veoma detaljno pregledali.“

Prvobitno olakšanje zapretilo je da pređe u suze. Zadržala ih je. „Ali oni ne mogu da kažu da li sam ubila čoveka ili ne.“

„Ne. Samo ti to možeš, ali kad budeš spremna.“

Jedva je klimnula glavom, a potom je primorala sebe da ga ponovo pogleda. „Ti si već ubio nekoga.“

Uzeo je drugu cigaretu i upalio je jedva se suzdržavši da ne bude grub. „Da.“

„Ti... u tvom poslu... To je bilo neophodno zbog odbrane, zar ne? Zbog zaštite?“

„Tako je.“

„Kada je neophodno, onda ne ostavlja ožiljke, zar ne?“ Mogao je da slaže i olakša joj. Bio je u iskušenju. Međutim, u njenim očima video je samo uznemirenost. Nenamerno je iz nje izmamio sećanje. Mračno i užasno sećanje. Da li ga to čini

odgovornim? Zar već nije odabrao da bude odgovoran? „Ostavlja“, odgovori kratko i ustade, uzevši je za ruku. „Ipak, sa ožiljcima se može živeti, Bri.“

Znala je. Čak i pre nego što ga je pitala, znala je. „Da li ih imaš mnogo?“

„Dovoljno. Previše. Zaključio sam da ne bih mogao da živim sa još jednim.“

„Zato si kupio farmu.“

„Da.“ Bacio je cigaretu. „Kupio sam farmu. Sledeće godine možda nešto i posejem.“

„Volela bih to da vidim.“ Primetila je njegov brz, napola zainteresovan pogled i osetila se budalasto. „Možda jednog dana.“ I on je to želeo i osetio se budalasto.

„Naravno, jednog dana.“

Bri ga je držala za ruku dok su prolazili kroz vrtove na- zad ka izrazito belim zidovima palate.

Poglavlje 6

Bosonoga, uvijena samo u tanku svilenu kućnu haljinu, Bri je poslušno sedela na krevetu dok joj je doktor Franko merio krvni pritisak. Ruke su mu bile vešte, a prema njoj je bio srdačan, skoro kao otac. Ipak nije u potpunosti prihvatila nedeljne preglede porodičnog lekara. Niti se mirila s dvonedeljnim sesijama s njegovim saradnikom doktorom Kižinskim, istaknutim psihijatrom. Nije bila invalid i nije bila bolesna.

Istina, umarala se brže nego što je htela, ali snaga joj se vraćala. Njene sesije s doktorom Kižinskim bile su, po njoj, tek najobičniji prazni razgovori. Razgovori, razmišljala je, koji su zaista samo gubljenje vremena, i to kad je postala baš odlučna da se što pre oporavi.

Njen prioritet bili su planovi za dobrotvorni bal prve nedelje juna. Hrana, vino, muzika, dekoracija, zabava, prijemi, žalbe, zahtevi... Iako se činilo da uživa u pripremama, one uopšte nisu bile jednostavne. Kada neko da prilično novca da bi prisustvovao događaju, dobrotvornom ili ne, onda očekuje, a i zaslužuje, najbolje. Tog jutra je provela tri duga i zamorna sata s cvećarem samo da bi obezbedila najbolje cveće.

„Pritisak vam je dobar.“ Franko je vratio merač pritiska u torbu. „I puls, i boja. Izgleda da nema fizičkih komplika- cija. Ipak, čini mi se da ste malo više smršali. Preporučujem vam da se ugojite bar dva-tri kilograma.“

„Moja krojačica se nikako neće složiti s tih dva-tri kilograma“, okrenula se napola se osmehnuvši. „Trenutno je oduševljena mojim izgledom.“

„Eh“, Franko protrlja podšišanu belu bradu, „ona samo traži ofinger za svoje haljine. Trebalo bi da se malo ugojite, Gabrijele. Članovi vaše porodice oduvek su imali sklonost da budu premršavi. Da li uzimate vitamine koje sam vam prepisao?“

„Svakog jutra.“

„Dobro, dobro.“ Skinuo je stetoskop i vratio ga u torbu. „Vaš otac mi je rekao da niste hteli da smanjite svoje obaveze.“

Odmah je zauzela odbrambeni stav. „Volim da budem zauzeta.“

„To se nije promenilo. Draga moja...“ Odloživši torbu, seo je pored nje na krevet. Neformalnost ju je iznenadila jer se navikla na pravila koja su svi morali da poštuju. Ipak, doktor Franko je izgledao toliko opušteno da je zaključila da su verovatno često vodili takve neformalne razgovore. „Kao što sam rekao, fizički se savršeno oporavljate. Veoma cenim talenat doktora Kižinskog, inače ga ne bih ni preporučio, ali voleo bih da i meni kažete kako se osećate.“

Bri je prekrstila ruke u krilu. „Doktore Franko...“ „Umorni ste od doktora“, rekao je odmahnuvši rukom. „Dosadili su vam podstrekivanje, ispitivanje, sesije. Pitanja, mislite sad, previše pitanja. Samo želite da nastavite sa svojim životom.“

Nasmejala se. Bilo joj je zabavno, nikako uznemirujuće. „Izgleda da ne trebam ja da vam kažem kako se osećam. Da li uvek čitate misli svojim pacijentima, doktore Franko?“ Nije se nasmejao, ali pogled mu je i dalje bio srdačan i pun razumevanja. Iznenada se osetila zlobno i nepristojno. „Izvinite.“ Dodirnula ga je jer joj je u prirodi bilo da to uradi kada se iskreno izvinjavala. „To je zvučalo sarkastično. Nije mi bila namera. Istina je, doktore Franko, da toliko toga osećam - pre- više toga. Izgleda da to svako koga poznajem oseti pre mene.“ „Da li osećate i da vam amnezija prolazi?“

„Ne...“ Nesigurna u to, odmahнула je glavom. „Samo mi se čini kao da su svi to uzeli zdravo za gotovo, kao ma- nji problem koji će se sam od sebe rešiti. S političke tačke gledišta, pretpostavljam da je neophodno tako razmišljati.“ Javila se vrlo blaga ozlojeđenost. Doktor Franko, koji je znao kroz šta njen otac prolazi, suzdržao se od direktnog komentara. „Niko, a posebno ne vaš doktor, ne zna kroz šta tačno prolazite. Ipak, onima oko vas, vašim najbližima, teško je da u potpunosti to razumeju i prihvate. Zbog toga bih voleo da popričate sa mnom.“

„Nisam sigurna šta bi trebalo da kažem, čak ni šta želite da kažem.“

„Gabrijela, doneo sam vas na svet. Pomagao sam vam kad ste imali kijavicu, lečio od ovčijih boginja i izvadio krajnike. Vaše telo mi nije nepoznato, kao ni vaš um.“ Zastao je da ona to primi k znanju. „Teško vam je da pričate s ocem jer se plašite da ga ne povredite.“

„Da.“ Tada ga je bolje pogledala: prijatno lice, bela brada. „Prvenstveno njega. Pre nego što je Benet otišao... Juče se vratio u Oksford gundajući.“

„Više bi voleo da ostane ovde sa svojim psima i konjima.“ „Da.“ Nasmejala se zabacivši kosu. „Dok je Benet bio ovde, bilo je nekako lakše. On je veoma opušten i otvoren. S njim se nisam osećala uvek primorana da biram prave reči - ljubazne reči. Aleksandar je drugačiji. Osećam da moram da budem veoma pažljiva s njim. On je tako... hm, ispravan.“

„Princ Savršeni.“ Franko se nasmejao zbog njenog izraza. Ovo nejasno neodobravanje bio je dobar znak. „Bez uvrede, Gabrijela. Vi i Benet ste ga tako zvali kad ste bili deca.“

Skoro da se i ona nasmejala. „Baš podmuklo.“

„O, može on to da podnese. Benetov nadimak bio je Lord Lenjivac.“

Sumnjičavo se zakikotala i sela na noge. „Vrlo prikladno. Dobrovoljno sam se prijavila da mu pomognem da se spakuje. Nije bilo lako poverovati da iko može da živi u takvim svinjcu. A ja?“ Podigla je obrvu. „Da li su braća i meni dala nadimak?“

„Njeno Veličanstvo Tvrdoglavost.“

„O!“ Bri je na trenutak začutala, a onda se tiho namejala. „Dobro. Zaslužila sam.“

„Tada je bilo prikladno, pomalo i sada.“

„Mislim... osećam“, ispravila se Bri, „da smo bliska po- rodica. Da li je to tačno?“

Obično *da* ne bi ništa značilo, pomisli Franko, *da* je previše jednostavno. „Jednom godišnje idete u Cirihi, *enfamille*. Dve nedelje nema slugu, nema neznanaca. Jednom ste mi rekli da vam to pomaže da se izborite sa preostalim pedeset nedelja.“

Klimnula je glavom u znak prihvatanja, kao i zahvalnosti i razumevanja. „Ispričajte mi kako je umrla moja majka, doktore Franko.“

„Bila je nežna“, pažljivo je rekao. „Držala je govor na otvorenom tokom zime, za Crveni krst u Parizu, i dobila upalu pluća. Došlo je do komplikacija. Nikada se nije oporavila.“

Želela je nešto da oseti. Bio bi to blagoslov osetiti tugu, bol, ali nije bilo ničega. Ponovo skrstivši ruke, spustila je pogled. „Da li sam je volela?“

Sažaljenje nije nešto što je doktor nosio u torbi; nosio ga je u sebi. „Bila je centar vaše porodice. Sidro, srce. Voleli ste je, Gabrijele, baš ste je voleli.“

Vera u njegove reči bila je skoro podjednako utešna kao i pravi osećaj. „Koliko je bolovala?“

„Šest meseci.“

Porodica je ujedinjena, vezana. U to je sigurna. „Ne prihvatamo neznance lako.“

Franko se ponovo nasmejao. „Ne.“

„Riv Makgi, da li ga poznajete?“

„Amerikanac?“ Franko je slegnuo ramenima u gestu koji je Bri prepoznala kao tipično francuski i pragmatičan. „Samo površno. Vaš otac ima visoko mišljenje o njemu.“

„Aleksandar ga prezire.“

„To je vrlo prirodno.“ Govorio je polako, zaintrigiran preokretom u razgovoru. Možda još ne poznaje članove svoje porodice, ali oni su ipak njena glavna briga, kao i uvek.

„Princ Aleksandar je zaštitnički nastrojen prema vama i ne- poverljiv je prema bilo kome ko ne pripada porodici. Lažiranje vaše veridbe...“ Zastao je jer je Bri začkiljila očima. To je pogrešno protumačio. „Ne tračarim. Pošto sam lekar kraljevske porodice, vaš otac ima poverenja u mene.“

Ustala je jer više nije mogla da sedi u mestu. „A da li se slažete s njegovim mišljenjem?“

Franko visoko podiže gustu, sedu obrvu. „Ne bih se usudio da se slažem ili ne slažem s princem Armandom, osim kada je reč o medicini. Međutim, ta nazovi veridba sva- kako ljuti vašeg brata, koji se oseća lično odgovornim za vašu dobrobit.“

„A moja osećanja?“ Njena staloženost je naglo iščezla. Okrenula se ka doktoru, koji je takođe ustao i stajao s rukama udobno prekrštenim iza leđa. „Da li se ona uzimaju u obzir? Ovo... ovo pretvaranje da je sve u redu, pa farsa da imam burnu romansu sa sinom prijatelja mog oca... To me veoma ljuti.“

Zgrabila je sedefni češalj s toaletnog stočića i počela da lupka njime o dlan. „Moja veridba je objavljena tek juče, a novine već ni o čemu drugom ne pišu. Vesti su pretrpane spekulacijama, nagađanjima, sladunjavim izmišljotinama. Gde god odem, svuda oko mene su pitanja, laskanja i uzdasi.“

Nestrpljenje je bilo očigledno i doktoru vrlo poznato. I dalje držeći ruke iza leđa, ćutao je i čekao da talas prođe.

„Baš ovog jutra, dok pokušavam da organizujem bal, pitaju me o venčanici. Da li će biti bela ili boje slonovače? Da li će je skrojiti moja krojačica, ili ću po nju ići u Pariz, kao moja majka? To je moja prokleta venčanica!“ istakla je podigavši ruku uvis.

„Kakav će biti meni za petnaest hiljada ljudi. Da li će venčanje biti u kapeli palate ili u katedrali? Da li ću na svadbu pozvati i prijatelje s fakulteta? Da li će mi kuma biti engleska princeza ili francuska grofica, a ni jedne ni druge se ni najmanje ne sećam. Što više pokušavamo sve da zataškamo i sakrijemo istinu, postaje sve apsurdnije.“

„Vaš otac to čini za vaše dobro, Gabrijele, i za dobro Kordine.“

„A zar to ne može ponekad da se razdvoji?“ upita i ogorčeno baci češalj na toaletni stočić. „Žao mi je.“ Glas joj se umirio. „To nije bilo pošteno. Prevara je komplikovana.“

vana. Izgleda da sam u nju umešana na mnogim poljima. A Riv..." Bri je zastala, ljuta na sebe što je dozvolila da joj misli odlutaju ka njemu.

„A Riv je privlačan ”, dovršio je Franko.

Oprezno i sporo se nasmejaviši, posmatrala je doktora. „Vi ste izvrstan lekar, doktore Franko.“

Brzo i okretno joj se poklonio. „Poznajem svoje pacijente, vaše visočanstvo.“

„Privlačan je, jeste“, složila se, „ali mi se ni to ne sviđa uvek. Njegova stalna dominantnost me uopšte ne privlači, a posebno ne u ulozi verenika. Ali odigraću svoju ulogu. Kada mi se sećanje vrati, Amerikanac može da se vrati na svoju farmu, a ja ću se konačno vratiti svom životu. Tako se osećam, doktore Franko.“ Stavila je obe ruke na naslon stolice. „Jednostavno rečeno, tako se osećam. Želim da se setim, i želim da se vratim svom životu.“

„Setićete se, Gabrijele.“

„Da li to možete da garantujete?“

„Pošto sam doktor, nikada ne mogu reći da sam potpuno siguran u bilo šta.“ Sagnuvši se da podigne torbu, na trenu- tak je zastao teško dišući zbog pokreta. „Međutim, pošto vas znam otkako ste došli na svet, siguran sam.“

„To mišljenje mi se više sviđa.“ Krenula je prema vratima. „Ne treba da me pratite.“ Rukom ju je kratko pomilovao po leđima, kao što je uvek činio. „Pre nego što odem, uveriću u to i vašeg oca.“

„Hvala, doktore Franko.“

„Gabrijele.“ Zastao je tek pošto su se vrata otvorila. „Svi se mi ponekad zbog nečega pretvaramo.“

Klimnula je glavom, hladno i kraljevski. „Razumem.“ Diskretno je sačekala da se vrata za njim zatvore, pa se okrenula kipteći od besa. Pretvaranje. Igraće svoju ulogu, prihvaćće je. Ali prezire je. Kolebljivog raspoloženja, iz smeća je izvukla novine koje je zgužvala i bacila tog jutra.

UDAJE SE PRINCEZA GABRIJELA

Bri je sočno opsovala pošto je princezama to dozvoljeno samo kada su same. Na naslovnoj strani bila je njena i Rivova slika. Nagnute glave, posmatrala ga je dok je sunce obasjavalo list novina.

Privlačan je, da, zaključila je. S jedne strane na ivici prostakluka, a s druge na ivici ugladenosti. Poput velike grabljive mačke koja može da se šepuri ili skače, u zavisnosti od raspoloženja. Sam je birao. Takav čovek izaziva pomešana osećanja. Ne samo kod nje, primetila je sa izvesnim zadovoljstvom. I novinari su podeljenog mišljenja.

Postojalo je očigledno uzbuđenje i posebna vrsta zadovoljstva što se jedno od dece njihove voljene kraljevske porodice venčava. Primetila je da su istakli kako je od svih princeza u istoriji Kordine njoj najduže trebalo da stisne petlju. Bilo je krajnje vreme, govorili su novinari sa neskri- venim odobravanjem.

Porodične veze između Bisetovih i Makgijevih išle su u Rivovu korist, kao i ugled njegovog oca. Međutim, po mišljenju građana Kordine, on je ipak samo Amerikanac i ne baš idealan izbor.

Koje god zadovoljstvo da je Bri osećala zbog toga, ono je nestalo kada je videla pogodnije izbore. Uznemirila se zato što su je uparili s desetinama podobnih neženja,

makar samo i u štampi - sve sami prinčevi, lordovi, markizi i značajni poslovni ljudi. Sudeći po priložima uz slike, sve ih je poznavala i provodila vreme s njima. Neko od njih joj je možda nešto i značio, ali nije mogla znati. Mogla je da posmatra njihova imena i lica pet minuta, sat, ali ne bi bilo promene. Vratila se Rivu. S njim je bar znala na čemu je.

Ipak, očigledno je da su novinari bili spremni da odlože konačni sud o američkom bivšem policajcu, sinu poznatog i uglednog diplomate. Umesto toga, izabrali su da naširoko spekulišu o datumu venčanja.

Bacila je novine na krevet tako da su se otvorile na strani s fotografijama. Njen otac je zaista postigao cilj, razmišljala je. Fokus javnosti sada je na veridbi i nigde se više ne pominje otmica. Niko neće postavljati pitanja zašto je Riv u palati i stalno pored nje.

Niko neće ispitivati njega, niko neće ispitivati nju - o otmici. Bri je okrenula šake i zagledala se u dlanove. Postojalo je nešto o čemu nije mogla da razgovora s doktorima. Nešto što nije mogla da kaže nikome osim Rivu.

Da li je ubila čoveka? Da li je uzela nož i... Blagi bože, kada će to saznati?

Primoravajući se da se seti, samo se uznemirila. Lupala bi glavu, usredsređujući se na to, sve dok više nije mogla da misli ni na šta drugo. Sećala se na mahove i to samo u snu. A kao i u snovima, kad bi se probudila, slike bi postale nejasne i izvitoperene. Pritom su ti fragmenti sećanja samo povećavali pritisak, umesto da ga smanje. Svakog jutra je ležala u tišini, nadajući se da će se sećanje samo vratiti. Svakog dana bi dobila samo nejasne ostatke snova.

Može da radi, podsetila se Bri. Uopšte joj nije bio problem da ispuni vreme. Rad je prijatan, ispunjavajući. Međutim, sad mora da izlazi na kraj i sa ovom glupom veridbom. Što pre bude odagnala tu misao i krenula dalje, to bolje. Po- smatraće je kao još jedan cilj koji treba da postigne, odno- sno kao još jednu prepreku koju treba da prevaziđe.

„Napred.“ Odgovorila je na kucanje mršteći se. Kada je Riv ušao, mrštenje nije prestalo.

„Mislila sam da se podrazumeva da sam bezbedna u svojoj sobi.“

Prostorija je blago mirisala na cveće u vazi, na stolu kraj kreveta, odmah ispod prozora. Kroz otvoren prozor dopirao je povetarac koji je miris raznosio po celoj sobi. „Doktor Franko kaže da se lepo oporavljaš.“

Bri se namerno sporo nameštala na dugačkoj prozorskoj klupi prekrivenoj jastucima. To joj je omogućilo priliku da obuzda svoju narav. „Da li doktor i tebi podnosi izveštaje?“

„Bio sam s tvojim ocem.“ Video je novine na krevetu i fotografije, ali ništa nije rekao. Ne bi ništa postigao kad bi priznao da je jutrošnja neočekivana naslovna strana i njega prilično uzdrmala. Jedno je pristati na lažnu veridbu, a drugo videti njenu objavu na sav glas.

Odšetao je do njenog ormana i lenjo podigao malu staklenu posudu. Usredsrediće se na nju dok ne zaboravi kako divno izgleda u toj tankoj kućnoj haljini boje slonovače.

„Znači, bolje se osećaš?“

„Prilično sam dobro, hvala.“

Usne su mu zaigrale zbog tog ledenog, zvaničnog odgovora. Ona nimalo ne mari, razmišljao je Riv. Tim bolje. „Kakav ti je raspored za sutra?“, pitao je, mada je već odlično znao svaki korak.

„Zauzeta sam celo prepodne. Onda nemam ništa do večere s vojvodom i vojvotkinjom od Marlboro i gospodinom i gospođom Lube.“

Ako je Riv dobro protumačio njen ton, nije se radovala večeri ništa više od njega. To će biti njihova prva večera kao zvanično verenom paru. „Onda bi verovatno po podne volela da ideš na jedrenje na nekoliko sati.“

„Jedrenje?“ Primetio je kako su joj oči zasjale trenutak pre nego što je oborila pogled i hladno progovorila. „Da li je to poziv ili samo način da me držiš na oku?“

„I jedno i drugo.“ Otvorio je posudu, umočio prst u kremu i utrljao je između palca i kažiprsta. Mirisala je kao njena koža, blago i privlačno. Zamišljao je kako joj uveče i ujutru utrljava kremu, a miris postaje deo nje.

Tu sam da je zaštitim, setno je pomislio kada je ponovo zatvorio posudu, ali ko će zaštititi mene? Dok je sedela u tišini, spustio je kremu i krenuo ka njoj.

„Ako želiš da razmisliš o prednostima i nedostacima, Bri, uzmi u obzir da ćeš na nekoliko sati biti daleko od palate i odgovornosti.“

„S tobom.“

„Od verenika se očekuje da provode vreme nasamo“, lagano je rekao a potom joj stavio ruku na rame pre nego što je stigla da naglo skoči. „Pristala si“, rekao je mirnim i odlučnim tonom. „Sad moraš da se ponašaš u skladu s tim.“ „Samo u javnosti.“

„Žena tvog položaja ima vrlo malo privatnog života. A i ja sam svoj“, nastavio je spustivši ruku na njenu, „stavio pod mikroskop.“

„Želiš zahvalnost? Trenutno mi je to teško.“

„Slobodno je zadrži.“ Ljutito je steže jače za ruku, a pogledi im se ukrstiše. „Meni je dovoljna i saradnja.“

Podigla je glavu. „Tvoja ili moja?“

Blago je nagnuo glavu. „Odgovor je *obostrana*. Mi smo zvanično vereni. Zaljubljeni“, dodao je isprobavajući kako te reči zvuče.

Reči su je zabrinule. „Zvanično“, složila se. „To je samo maska.“

„Maske mogu biti prikladne. A pošto smo se uvalili do guše...“ Riv je iz džepa izvadio malu kutiju od somota. Palcem je otvorio poklopac. Sunce je izgubilo sjaj i činilo se da će eksplodirati od beline krupnog dijamanta.

Bri je osetila da je srce počelo da joj lupa u grudima, a potom i u grlu. „Ne.“

„Previše tradicionalno?“ Riv je izvukao prsten iz kutije i okrenuo ga ka svetlosti. Bezbojni kamen je iznenada živnuo od boja. „Pristaje ti. Čist je, hladan, elegantan, ali spreman da pokaže strast pri prvom dodiru.“ Više nije gledao u dijamant, već u nju.

„Daj mi ruku, Gabrijele.“

Nije se pomerila. Verovatno budalasto, osetila je da ne mora. „Neću nositi tvoj prsten.“

Uzeo je njenu levu ruku i pod prstima osetio kako joj srce lupa. Sunce je ulazilo kroz prozor obasipajući joj kosu i oči. Mogao je da oseti da je besna, ali i strast. Baš i nije romantično, pomislio je dok joj je na silu stavljao prsten. Ipak, romantika se ne podrazumeva.

„Hoćeš, hoćeš.“ Dlanom je poklopio njenu ruku, učvrstivši vezu među njima. Još nije dozvoljavao sebi da pomisli koliko će za njega teško biti da se ta lažna veridba raskine.

„Jednostavno ću ga skinuti“, rekla mu je besno.

Govorio je neuverljivim tonom: „To ne bi bilo pametno.“

„I dalje slušaš naređenja mog oca?“, rekla je kroz zube.

„Izgleda da oboje to radimo. Ipak, prsten je moja ideja.“ Uhvatio ju je za potiljak slobodnom rukom. Dugačak, tanak i gladak. „Kao i ovo.“

Kada ju je poljubio, nije joj dao izbora. Kada bi se ukrutila, on bi je pomilovao. Kada bi zadrhtala, on bi se primirio. Kada je osetio da je odgovorila, uzeo bi je strasno i brzo.

Prsti su mu bili u njenoj kosi, šaka na njenoj ruci, a telo joj je pulsiralo kao da je dodiruje svuda. To bi rado prihvatila. Činilo se da usne ne mogu dovoljno da daju, uzmu i zatraže. Čitavi svetovi otvorili su se i okretali pri dodiru usana. Mogla je da oseti ono što je ponudio: strast - divlju, zrelu i slobodnu. Ispunjenost je bilo prisutna i uzburkala bi se u njoj kada bi odlučila da odustane.

Oživela je dok ju je držao. Riv nije znao kako žena može da bude toliko strastvena, a istovremeno tako nežna. Mogao je da oseti otkucaje njenog srca koji su ga iskušavali da ih dodiruje, jedan po jedan. Počeo je samo blago skliznuvši prstom niz njeno grlo. Zaječala je. Dodirnuvši je po unutrašnjem pregibu lakta, osetio je da joj krv ključa. Kada je došao do zgloba, srce joj se mahnito razlupalo.

Uvukao je njenu donju usnu, i sisao, grickao. Telo joj je drhtalo, uzbuđujući ga tim treperenjem, a rukom je lagano od njenog struka krenuo ka dojci. Lako bi mogao da joj svuče tanku kućnu haljinu i samo jednom rukom, što bi je ostavilo potpuno nagu, ali Riv nije uklonio tu barijeru znajući da bi tako slomio i brane svog razuma.

Kada bude vodio ljubav s njom, sasvim, u potpunosti, tu neće biti slugu, osoblja, niti članova porodice. Kada prvi put bude vodio ljubav s njom, neće biti ničega i nikoga osim njih dvoje. Ona to nikada neće zaboraviti. A ni njega.

Jednim dugim, čvrstim dodirom prešao je preko njenog tela. Posedovanje, pretnja, obećanje. Ni ona ni on ne mogu biti sigurni šta je to. Kad ju je pustio, ni ona ni on nisu mogli da se smire.

Bri je u njegovim očima videla nešto što joj je grejalo krv. Želja, ali ne samo to. Saznanje. Oči su mu bile plave, tamne, ne baš mirne. U njima je uočila saznanje da neće lako otići od njega. Ni danas. Ni sutra.

Pribila se uz prozorsku dasku, najdalje od njega što je mogla. „Nemaš odobrenje da ovo radiš.“

Gledao ju je dok se uzdržavala da ne zadrhti. „I ne treba mi.“ Kada joj je obuhvatio lice rukama, ostala je mirna. Bila je to njegova navika koju nije u potpunosti razumela. To je mogao da bude izraz nežnosti; ili izraz arogancije. „Ne želim ga.“

Njena snaga uopšte nije bila za potcenjivanje. Bila je mirna, ali nije bila slaba. „Reći ću ti kad budem želela dodir, Rive.“

Nije sklonio ruku. „Već si rekla.“

Probaj drugačiju taktiku, reče sebi. Nešto mora da urodi plodom. „Mislim da previše ozbiljno shvataš ovu šaradu. Previše si se uneo u ulogu.“

„Ako želiš naklone i protokol, moraćeš da ih potražiš na drugom mestu. Seti se, rekla si mi da ne budem ljubazan.“ „Što ti ne pada teško.“

„Uopšte.“ Nasmejao se, a potom podigao njenu ruku na kojoj je sijao dijamant. „Ti i ja znamo da je ovo samo divan kamen, Bri. Još jedna maska.“ Iznenada je okrenuo njenu šaku na drugu stranu, zadržao je a potom pritisnuo usne na njen dlan. „Niko drugi to neće znati.“

Ovaj put je otrgla ruku i ustala. „Rekla sam ti da ga neću nositi.“

Pre nego što je mogla da skine prsten, stvorio se pored nje. „A ja sam ti rekao da hoćeš. Razmisli.“ Kada je zastala, s prstenom na pola prsta, nastavio je. Ton kojim je

govorio neodoljivo je podsećao na onaj koji je koristio da izmami odgovor od osumnjičenih koji su se lomili da li da priznaju ili ne. Posao je posao, pomislio je setno. „Da li bi radije progutala svoj ponos i nosila ga, ili svaki put kad izađeš, objašnjavala novinarima i radozalcima zašto nemaš verenički prsten?“

„Mogla bih da kažem da ne marim za nakit.“

Nacerio se dodirnuvši safire na njenoj desnoj ruci, a potom i njene minđuše s tamnoplavim dragim kamenjem. „Zaista? To je laž u koju ti niko neće poverovati.“

Bri je gurnula prsten nazad. „Proklet da si!“

„Tako je bolje“, reče i klimnu glavom s odobravanjem. „Proklinji me koliko god hoćeš, samo sarađuj. Moglo bi ponekad da vam padne na pamet, vaše visočanstvo, da je i meni ovo podjednako neprijatno kao i vama.“

Zatečena, okrenula se prema njemu. „Neprijatno? Meni se čini kao da uživaš u svakoj sekundi.“

„Naprotiv, samo izvlačim najbolje iz svega ovoga. Mogla bi da uradiš isto, a možeš i da nastaviš da besniš.“

Ponovo se uzvrpoljila, a oči su joj sevnule. „Obično nemam napade besa.“

„Zamalo da me prevariš.“

Smirila se samo zato da se on ne naslađuje ako izgubi živce. „Ne volim kada me nateráš da se osećam kao dete, Rive.“

Glas mu je bio podjednako tih. „Onda nemoj da se žališ dok pokušavam da te podstaknem da se osećaš kao žena.“ „Bravo, imaš spreman odgovor na sve!“

Razmišljao je o njoj, o onome što raste u njemu. Kratko je pomilova po obrazu.

„Nemam. Tražim primirje na trenutak, Bri. Pre nego što se pojavila ova veridba, slagali smo se vrlo dobro. Gledaj na to kao na olakšavajuću okolnost.“

Namrštila se, ali i otkrila da je voljna da prihvati primirje. Bar dok potpuno ne povрати snagu.

„Olakšavajuću okolnost za šta?“

„Za sve. Zbog ovoga“, ponovo je podigao njenu levu ruku, „nećeš morati da objašnjavaš zašto provodimo vreme zajedno i šta ja radim ovde. A pošto smo vereni, možemo češće da se izvlačimo i bežimo iz palate i od dužnosti. Ljudi očekuju da ljubavnici to rade. Nećeš više biti toliko sputana obavezama.“

„Nikada nisam rekla da se osećam sputano.“

„Video sam te kako gledaš kroz prozor. Bilo koji prozor.“ Ponovo ga je pogledala i zadržala pogled. Iznenada se predala i sa uzdahom se bacila na prozorsku dasku.

„Dobro, da, nekada se osećam zarobljeno. Ništa od ovoga mi nije poznato, ali ni sasvim strano. Rive, nije prijatno kad osećaš kao da negde pripadaš, ali nikada nisi potpuno siguran da nećeš skrenuti na pogrešan put i ponovo se izgubiti. A snovi...“, zastala je proklinjući sebe. Prelako mu govori više nego što je to potrebno.

„Još si sanjala?“

„Ničega se ne sećam dobro.“

„Bri.“ Nije imao strpljenja kao doktor Franko, ali imao je znanje.

„Istina je, ne sećam se.“ Nervozno je provukla prste kroz kosu. Video je kako njegov prsten doliva ulje na vatru. Njegovu vatru, pomislio je. I njenu. „U suštini, uvek je isto: mrak, mirisi, strah. Nemam ništa opipljivo, Rive.“ Na trenutak je čvrsto zatvorila oči. Slabost je dolazila isuviše lako. I suze. Ne može to da dozvoli. „Nemam za šta da se uhvatim. Svako jutro kažem sebi da to može biti jutro kada će se zavesa podići. A svake noći...“ Slegla je ramenima.

Želeo je da stane do nje, da je zagrlji. Strast može bez- bedno da ponudi, ali uteha je opasna. Zato je ostao na distanci. „Sutra nećeš morati o tome da razmišljaš. Ići ćemo na more. I jedriti. Sunce i more, to je sve. Neće biti nikoga zbog koga bi morala da glumiš.“

Nekoliko sati bez pretvaranja, pomislila je. Nudi joj po- klon. Možda i sebe časti jednim, ali ima pravo na to. Bri je pogledala u prsten, a potom u njega. „Ni zbog tebe?“ Nasmejao se. Pomislila je da je to skoro pa prijateljski osmeh. „Dogovoreno.“

Poglavlje 7

Kao i previše drugih stvari, Bri je zaboravila šta to znači stvarno se opustiti. Naučivši kakvo joj zadovoljstvo to pričinjava i kako je blaženo lako do njega doći, Bri se nadala da će, kad joj se i ostala sećanja vrate, stalno moći tako da se oseća.

Ipak, saznala je još nešto u šta može biti sigurna. Na moru se osećala kao kod kuće, kao na kopnu. Preplavilo ju je čisto zadovoljstvo - kao i opuštenost - kad je otkrila da zna šta treba raditi s jedrom i konopcima. Da je sama na nekoj divnoj maloj jedrilici, Bri bi sasvim lepo mogla da se snađe. Imala je kontrolu, znanje i snagu. U to je bila sigurna.

Znala je da je i ranije čula zvuk zapljuskivanja vode o trup broda dok ubrzava. Nije važno gde ili kako.

Voli da jedri. To su potvrdili svi s kojima je Riv razgovarao. Ideja da provedu dan na vodi javila mu se kada je primetio da se fino prikrivene nervoza, napetost i depresija ne ublažuju i da se ona samo sve bolje pretvara. Rekla mu je da ne bude ljubazan, ali nije moguće uvek samo slušati naređenja, čak ni jedne princeze.

Oslanjajući se na svoje instinkte, kada su isplovili, pustio ju je da preuzme kormilo i samo je posmatrao kako ga blago okreće suprotno od vetra. On je zatezao konopac glavnog jedra da bi umirio i raširio platno koje se vijorilo. Dok se brodić kretao uz vetar, sve više je ubrzavao. Čuo je kako se Bri smeje kada su se jedra potpuno raširila. „Divno je!“, viknula je. „Najbolje! Tako slobodno! Tako jednostavno!“

Vetar ju je razveseljavao. Brzina se u ovom prvom naletu činila obaveznom. Moć kontrole, posle toliko vremena provedenog pod autoritetom drugih, bila je opojna. Pronašla je nešto čime može sama da upravlja. Ruka joj je bila blago oslonjena na kormilo koje je stalno podešavala, kao i Riv jedro jer je bilo potrebno stalno pratiti vetar.

Nestali su zidovi, obaveze i odgovornosti. Ostali su samo voda i vetar. Vreme ovde nije bilo važno. Mogla je da ga zanemari, kao što je možda već i radila. Kao što je sada znala da će ponovo uraditi. Sunce je bilo kao što i treba da bude na moru: sjajno, okruglo i toplo; zlatno na nebu, belo na vodi. Držeći kormilo čvrsto između kolena, Bri je iskliznula iz prevelike pamučne košulje. Njen minijturni bikini uklonio je stidljivost. Želela je da oseti sunce i vetar na koži. Vešto je upravljala da bi izbegla ostale čamce. Nije želela ničim da ugrozi privatnost.

Biće sebična nekoliko sati. Nekoliko sati ne mora da bude princeza, već samo žena koju miluju vetar i sunce. Ponovo se nasmejala i zabacila kosu, koja se opet zavijorila na vetru.

„Ovo sam već radila.“

Riv se opustio; trenutno je vetar radio njegov posao. „To je tvoja jedrilica“, lagano je izgovorio. „Kako kaže tvoj otac, Benet je bez premca u jahanju, Aleksandar u mačevanju može da pobedi i olimpijske šampione, a ti si najbolji mor- nar u porodici.“

Bri je zamišljeno prešla rukom preko sjajne ograde od mahagonija. „Sloboda“, razmišljala je, pomislivši na naziv koji je stajao na krmi. „Izgleda da, poput moje farmice, i ovo koristim za beg.“

Riv se okrenuo i pogledao je. Kroz njegove naočare sa staklima boje ćilibara, izgledala je raskošno i sijala poput zlata. Primitivno, poželjno, ali ipak nekako izgubljeno. Kakve god da su mu sklonosti, ne bi bilo korisno da bude pre- više ljubazan. „Rekao bih da imaš pravo na to. A ti?“

Izgovorila je nešto kratko, neodređeno i nesigurno. „Zbog toga se samo pitam da li sam ranije bila srećna. Zatičem sebe kako ponekad razmišljam da ću, kad mi se pamćenje vrati, poželeti da stvari ostavim ovakvim kakve su sada. Sve mi je novo, shvataš?“

„Nov početak?“ Pomislio je na svoju farmu, na svoj novi početak. Međutim, on je ipak tačno znao gde je kraj a gde početak.

„Ne kažem da ne želim da se setim.“ Posmatrala je kako Riv skida majicu preko glave i odlaže je. Izgleda tako prirodno, mislila je, i opušteno. Šorts mu je bio kratak, ali ona nije bila zbunjena. Osećala je to telo uz svoje. Bri je dopustila sebi da se toga seti. Bio je zgodan i jak. Na koži su mu blistale kapljice vode. Opasan čovek. No, zar nije, pre ili kasnije, morala da se suoči sa opasnošću?

Da, seća se njegovog zagrljaja. Da li treba da se stidi što je otkrila da želi da je ponovo drži u zagrljaju? Ne stidi se, shvatila je, bez obzira na to da li je to ispravno ili ne. Ali je oprezna. „Tako malo znam“, promrmljala je. „I o sebi i o tebi.“

Riv je izvadio cigaretu iz košulje koju je bacio na klupu. Sastavio je šake i kresnuo upaljač u vrlo malo pokreta. Kada je izduvao dim, ponovo ju je pogledao. „Šta želiš da znaš?“ Isprva mu nije odgovorila, već ga je samo posmatrala. Ovo je čovek koji ume da vodi računa o sebi, a i o drugima kada to odluči. Ovo je čovek, skoro da je sigurna u to, koji uvek postavlja isključivo svoja pravila. Ipak... Ako ne greši mnogo, on je čovek koji je živio po pravilima koja su već postavljena za veći deo njegovog života. Šta je sada radio? „Moj otac ti veruje.“

Riv je klimnuo glavom, podešavajući jedro koje je počelo da se opušta. „Nema razloga da mi ne veruje.“

„Ipak, on dobro poznaje tvog oca, a ne tebe.“

Usne su mu se iskrivile u osmeh. Ponovo se pojavila ta arogancija, pomislila je, bez obzira na to koliko je ugladen i smiren. Nažalost, to je jedna od njegovih najprivlačnijih karakternih crta.

„Zar mi ne veruješ, Gabrijela?“ Namerno je govorio dubokim glasom, izazivajući je. Mamio ju je; oboje su ti znali. Zato ga je njen odgovor ostavio bez teksta.

„Život bih ti poverila“, jednostavno je rekla. U njenim rečima nije bilo ni lukavstva ni ironije. Mislila je baš ono što je rekla. Nije to bila samo fraza, već iskrena namera. Trebalo bi da bude zadovoljan. Njeno poverenje, teorijski, olakšaće mu posao. Zašto mu je onda neprijatno, zašto je oprezan zbog toga? Zbog toga, zapitao se Riv, ili zbog nje?

Sada mu se vraća ono što je shvatio od prvog trenutka kada ju je ponovo ugledao u bolničkom krevetu. Među njima nikada neće postojati ravnodušnost. Takođe, bio je

siguran da ništa među njima nikada neće biti ozbiljno. Dakle, zarobljen je u nekakvom čudnom procepu, baš kao i Bri.

Oboje počinju novi život, ali svako na svoj način. Nijedno od njih nema razloga da mu ga ono drugo komplikuje. Istina je da je Riv sebi čvrsto obećao da će olakšati život. Čim je počeo da ispunjava to obećanje, dobio je poziv iz Kordine i stvari su se ponovo zamrsile.

Mogao je da kaže ne, podsetio se Riv. Ali nije želeo. Zašto? Jer mu je Bri ostala u mislima toliko godina, još otkad ju je sreo kad je bila šesnaestogodišnjakinja.

Otkako je došao u Kordinu, sve se samo još više iskomplikovalo. Međunarodna štampa slavila je lažnu veridbu. Kraljevsko venčanje je uvek sočna priča. Već tri najtiražnija američka časopisa molila su ga za intervju. Paparaci bi navalili na njih poput malih krvožednih terijera svaki put kada bi on i Bri izašli iz palate.

Mogao je odbiti plan princa Armanda da se pretvara da je njen verenik. Nad lošim stranama prevagnula je činjenica da je to jednostavno rešenje vrlo delikatnog problema. Međutim, ako to ostavi po strani, jednostavno nije želeo da odbije. A zašto? Jer Bri, žena koju upoznaje, preti da mu ostane u mislima ceo život.

Biti s njom i biti bez nje je poput duge, spore šetnje od nekoliko koraka po vrelom uglju. Sve se puši i cvrči, ali nije moguće rashladiti se niti se prepustiti smrtonosnoj vrelini. „Ona mala uvala“, Bri je pokazala rukom, „izgleda mirno.“ Bez žurbe su okrenuli čamac ka malom zalivu. Ona se bavila vetrom, ugađala mu i pokoravala mu se. Kada su pričvrstili užad, Bri je samo sela zureći u usku površinu vode.

„Kordina odavde izgleda nestvarno. Sve je roze-belo i divno. Izgleda kao da se tamo nikada ništa loše nije desilo.“ Gledao je s njom. „U bajkama obično uvek ima nekog nasilja, zar ne?“

„Da.“ Blago se nasmejala pogledavši u palatu. Izgleda vrlo smelo, pomislila je. Vrlo smelo i elegantno. „Ipak, bez obzira na to koliko liči na bajku, Kordina nije bajka. Da li tvoj praktični, demokratski, američki mozak naše maske, pompu i protokol smatra besmislenim?“

Ovaj put se on nasmejao. Možda se ne seća svojih korena, ali oni su tu, zakopani.

„Mislim da se sve inteligentno sprovodi. Lebar je jedna od najprometnijih luka na svetu, bez obzira na veličinu. S političkog aspekta, Kordina je nezavisna i ne priklanja se nikome. Pritom ima i vrlo stabilnu ekonomiju.“

„Tačno. I ja radim svoje domaće zadatke. Još uvek.“ Bri je prešla jezikom preko zuba pre nego što se zabacila i obuhvatala kolena rukama. „Da li si znao da je u Kordini ženama dato pravo glasa posle Drugog svetskog rata? Dato im je, kao da je to usluga, a ne pravo. Porodični život se još uvek vodi u tradicionalnom mediteranskom duhu, s potčinjenom ženom i dominantnim muškarcem.“

„U teoriji ili u praksi?“, usprotivio se Riv.

„Koliko sam ja videla, u velikoj meri i u praksi. Titula mog oca po ustavu može da pređe samo na sina.“

Riv je slušao gledajući preko vode kao i ona. „Da li te to ljuti?“

Bri ga pogledala s čuđenjem i ispitivački. „Da, naravno. Samo zato što ne želim da vladam, to ne znači da zakon sam po sebi nije pogrešan. Moj deda je pomogao da se ženama da pravo glasa u Kordini. Moj otac je otišao još dalje, pa je ženama dodelio i neke važne funkcije, ali promena se vrlo sporo odvija.“

„Kao i svuda.“

„Ti si po prirodi praktičan i strpljiv.“ Brzo je slegla ramenima. „Ja nisam. Ako je promena nabolje, ne vidim razlog za odugovlačenje.“

„Ne možeš da zanemariš i ljudski faktor.“

„Naročito kada su neki ljudi toliko verni tradiciji da ne vide prednost napretka.“

„Lube?“

Bri ga je zahvalno pogledala. „Vidim zašto moj otac uživa kada si tu, Rive.“

„Koliko znaš o Lubeu?“

„Umem da čitam“, jednostavno je rekla. „Umem i da slušam. Utisak koji sam stekla jeste da je on veoma konzervativan čovek. Uštogljen.“ Ustala je i protegla se tako da joj se donji deo bikinija zategao na kukovima. „Ruku na srce, on je odličan ministar, ali vrlo, vrlo oprezan. Pročitala sam u svom dnevniku kako je pokušao da me odgovori od odlaska u Afriku prošle godine. Mislio je da to nije prikladno za ženu. Niti misli da je prikladno da ja u Državnom savetu raspravljam o stavkama budžeta.“ Nakratko je pokazala ljutnju. Riv je primetio da ona brzo uči. „Kad bi ljudi poput Lubea isterali svoje, žene bi samo kuvale kafu i gajile decu.“

„Oduvek sam mislio da te poslove treba podeliti.“

Nasmejala mu se, očigledno zainteresovana i opuštena. „U tom slučaju, nisi tradicionalista. Tvoja majka bila je federalni sudija.“ Pošto ju je Riv netremice posmatrao, glasnije se nasmejala. „Uradila sam i ja svoj domaći“, podsetila ga je, „a ti nisi bio predmet koji sam zanemarila. Diplomirao si na Američkom univerzitetu s najvišim uspehom. Najzanimljivije mi je što si završio psihologiju.“

„Alat“, jednostavno je rekao, „za karijeru koju sam odabrao.“

„Vrlo praktično. Posle dve i po godine u policiji i tri javne pohvale za hrabrost, nestao si iz javnosti. Činjenice tu postaju nejasne, ali kruže glasine da si bio član tima koji je radio na hapšenju i razbijanju jednog od najvećih lanaca kriminala u i oko Distrikta Kolumbije. Priča se i da si na zahtev izvesnog američkog senatora služio u njegovom obezbeđenju. S tvojim ugledom, inteligencijom i radnim iskustvom, lako si mogao da dođeš do čina policijskog kapetana, bez obzira na godine. Umesto toga, odlučio si da se povučeš iz službe.“

„Za nekoga ko je rekao da zna malo o meni, imaš sasvim dovoljno podataka.“

„To mi ne govori ništa o tebi.“ Došla je do desnog boka čamca. „Želim da se rashladim. Hoćeš li i ti?“

Pre nego što je mogao da odgovori, ona je već skočila u vodu. Bila je neverovatno provokativna, ali još je morao da razmisli da li je ovo bilo namerno. Riv je zamišljeno ustao. Saznanje bi moglo da bude pravo otkrovenje. Skliznuo je u vodu, podjednako lagano kao i Bri.

„Mekano“, rekla je dok se lenjo održavala na vodi. Već je zaronila i kosa joj je bila mokra, sklonjena s lica. Niz nju su se slivale kapljice vode i, okupana suncem, skoro da je imala bakarnu boju. Lice joj je na jakom svetlu bilo prelepo bez šminke. Imala je strukturu kostiju i ten koje bi fotografiji sigurno poželeli da učine besmrtnim. Kao pojava, razmišljao je Riv plutajući na hladnoj vodi u njenoj blizini, savršena je. Kao pojava ga intrigira, kao što slične pojave uvek privlače pažnju muškaraca.

Ona je i žena za kojom žudi. Tek treba da odluči da li može da razlikuje jedno od drugog i da dobije ono što želi. Predugo je radio na sprovođenju zakona da ne bi shvatao da svaka akcija ima reakciju, odnosno posledicu. Za sve se kad-tad plaća neka cena, a još je veoma nejasno koliku će cenu on morati da plati.

„Rečeno mi je da si na bazenu svaki dan“, počela je, na- gnuvši se da ponovo pokvasi kosu. „Da li si dobar plivač?“ Zamahnuo je nogom taman toliko da se održi na vodi. »Da.“

„Možda ću ti se pridružiti jedno jutro. Počinjem da hva- tam korak na poslu dovoljno da bih mogla da uteknem bar na sat dnevno. Rive...“ Uzela je vodu u šaku, a onda pustila da se slije nazad u more. „Znaš da je PHD-ov bal za samo nekoliko nedelja.“

„Morao bih da budem gluv i slep da to ne znam. Skoro svakog dana sve bruji i vlada pravi metež u Velikoj balskoj dvorani.“

„Samo nekoliko neophodnih stvari“, nehajno mu je re- kla. „Pominjem to samo zato što osećam da bi to trebalo da znaš kao moj...“

Automatski je pogledala u prsten na levoj ruci. Iako ju je gledao, Riv nije mogao da pročitati njen izraz lica. „Pošto si moj verenik“, nastavila je, „od tebe će se očekivati da sa mnom otvoriš bal, i da budeš domaćin. U pravom smislu te reči.“

Posmatrao je kako joj kosa pluta i širi se na površini vode. „I?“

„Vidiš, do tada možemo da svedemo društvene aktivnosti na minimum. Iako umanjujemo njegov značaj, kidnapovanje je odličan izgovor da se ne eksponiramo i da ne ističemo veridbu. Međutim, bal će biti veliki događaj s gomilom novinara i ljudi. Pitam se da li je moj otac, kad te je zamolio da prihvatiš ovu... ulogu, uzeo u obzir društveni pritisak pod kojim ćeš se naći.“

Riv je zaronio dublje, doplivavši bliže njoj, ali ne dovoljno blizu da bi je dodirnuo. „Misliš da ne mogu s tim da se izborim?“

Treptala je, a potom mu se osmehnula. „Ne sumnjam da ćeš se sjajno izboriti s tim. Uostalom, Aleksandar ceni tvoju inteligenciju, a Benet smisao za oblačenje. Ne bi mogao da imaš bolju podršku.“

To ga je zabavljalo. „I onda?“

„Jednostavno, što duže ovo traje, simpatije prema tebi su sve veće. I kada se ova veridba zvanično raskine, i dalje ćeš morati da se boriš s posledicama, možda i nekoliko godina.“

Okrenuo se na leđa i zatvorio oči. „Ne brini o tome, Bri. Ja ne brinem.“

„Možda zbog toga ja brinem“, insistirala je. „Uostalom, ja ću biti uzrok tome.“

„Ne“, blago je izrazio neslaganje. „Tvoj otmičar je uzrok.“ Na trenutak je začutala. On joj je upravo dao uvod koji je tražila. Iako nije bila sigurna da li bi trebalo da ga prihvati, nastavila je: „Rive, neću te pitati da li si bio dobar policajac. Ili da li si bio dobar kao privatni detektiv. Tvoja biografija govori dovoljno. Međutim, jesi li srećan u svom poslu?“ Tad je on začutao. Zatvorenih očiju, mogao je da oseti kako mu sunce greje lice. I dalje je lebdeo iznad onog vrelog uglja.

Niko ga nikada nije pitao da li je srećan u svom poslu. Zapravo, ni sam se donedavno nije pitao. Odgovor je bio i da i ne.

„Da. Do izvesne mere sam zadovoljan. Verovao sam u ono što sam radio dok sam bio u službi. Sad prihvatom slučaj samo ako verujem u njega.“

„Zašto onda ne istražuješ otmicu umesto što me čuvaš?“ Menjao je položaje dok mu je voda prelazila preko ramena. Zaustavio se tako da može da je vidi. I sam se pitao kada će ga to pitati. „Ja sam privatni detektiv, nisam više policajac. U svakom slučaju, ovde nemam nikakvu nadležnost, a ni dozvolu za rad.“

„Ne pričam o pravilima i zakonima, već o sklonostima.“ „Jedna od najdivnijih i najiritantnijih tvojih osobina je- ste moć zapažanja.“ Pitao se kako bi sada bilo dodirnuti njenu mokru kosu i predao se nagonu da je dohvati. Pitao se kako bi

reagovala da zna da on tiho istražuje, da viri iza zavese protokola i donosi sopstvene zaključke ne obavještavajući je. U šahu se čak i kraljica može koristiti kao pešak.

„Da, razmišljao sam o tome.“ Odgovorio je s lakoćom, sa podjednakom lakoćom s kojom se i kretao kroz vodu. „Međutim, dok tvoj otac to ne zatraži, ja sam zvanično telohranitelj. Samo obezbeđenje.“

Blago se trgla kada su joj se njegovi prsti upleli u kosu. Noge su im se nakratko, samo na tren, dodirnule u vodi. „A ako ja zatražim? Da li bi onda razmislio o tome?“

Zadržao je ruku u njenoj kosi, ali pitanje mu je odvuklo pažnju. „Šta hoćeš, Bri?“

„Pomoć. Zahvaljujući mom ocu i Lubeu, skoro ništa ne znam o statusu istrage. Misle da me štite, Rive. Obojica žele da me ušuškaju u sigurnost, a meni se to ne sviđa.“

„Znači, želiš da nešto iskopam i obavestim te?“

„Mislila sam da to uradim sama, ali ti ipak imaš više iskustva. 1...“ Onda mu se nasmejala. „Ionako nigde ne mogu da mrdnem a da ti ne budeš pored mene.“

„Pronašli ste još jedan način da me iskoristite, vaše visočanstvo?“

Podignutog čela, uspela je da izgleda uzvišeno iako je bila mokra do gole kože.

„Nisam htela da te uvredim.“ „Ne, verovatno nisi.“ Pustio ju je. Možda je vreme da on nju iskoristi, a i ona njega, u malo aktivnijem smislu. „Razmisliću o tome.“

Zaključila je da je strateški bolje da se povuče nego da krene u napad. „Moraću da se zadovoljim time.“

U tri glatka zamaha, otplivala je nazad do čamca i prebacila se preko ograde. „Hoćemo li da probamo vino i hladnu piletinu koje nam je nana zapakovala?“

Vešto se popeo na palubu i stajao na suncu da bi se osušio. „Da li nana uvek obavlja kuhinjske poslove za tebe?“ „Ona to voli. Za nju smo mi i dalje deca.“

„Onda u redu. Nema svrhe da se baca hrana.“

„0, ponovo si praktičan.“ Uzela je peškir, protrljala brzo kosu i ponovo ga bacila.

„Dobro, onda siđi u kabinu i pomaži mi. Čula sam da imamo i pitu od jabuka.“ Dok je pognutih leđa silazila u malu kabinu, voda je poput bisera svetlucala na njenoj koži.

„Čini mi se da se na brodu snalaziš kao i na kopnu“, prokomentarisala je kada joj se pridružio. „Nekada sam s ocem često išao na jedrenje.“

„Nekada?“ Bri je iz rashlađivača izvukla bocu vina i s odobravanjem klimnula glavom ka etiketi.

„Proteklih nekoliko godina nisam imao vremena.“

„Ali bili ste bliski?“

Riv je brzo pronašao vadičep i uzeo joj flašu. „Da, bliski smo.“

„Da li je on kao moj otac? Mislim...“ Čulaje zvukvađenja čepa i počela da traži čaše.

„Da li je uzvišen i briljantan?“ „Da li tako posmatraš svog oca?“

„Valjda.“ Malo se namrštila dok je on sipao vino. „I da, ljubazan je, ali uzdržan.“

Znala je da ima svu očevu ljubav, ali njemu su država i narod bili na prvom mestu.

„Takvi ljudi, uostalom, moraju imati te osobine. I ti si takav.“

Uz osmeh je kucnuo čašu o njenu. „Uzvišen, briljantan ili ljubazan?“

„Uzdržan“, odgovorila je mirno dok je pijuckala vino. „Kada me gledaš, teraš me da se zapitam o čemu razmišljaš.“ Na jeziku je osetio hladno i suvo vino. „Mislim da znaš.“

„Ne baš najjasnije.“ Popila je još jedan gutljaj i ponadala da on neće znati da je to uradila da bi se ohrabrila. „Ono što znam jeste da želiš da vodiš ljubav sa mnom.“

Sunce se iskosilo na otvorenim vratima kabine i osvetlilo samo nju. „Da.“

„Pitam se zašto.“ Bri spusti čašu i obuhvati je obema rukama. „Da li želiš da spavaš sa svakom ženom koju upoznaš?“ U drugačijim okolnostima, pomislio bi da se šali, ali

njeno pitanje bilo je podjednako jednostavno kao što je i zvučalo. Takav je bio i njegov odgovor: „Ne.“

Uspela je da se nasmeje mada je već počela da oseća ner-vozu. Da li se ova igra ovako igra? - pitala se. I da li je to igra koju ona pokušava da igra? „Onda sa svakom drugom?“

„Samo ako ispunjavaju izvesne uslove.“

„A to su?“

Ponovo joj je obuhvatio lice šakama. „Da prvo na njih pomislim kad se probudim, pre bilo čega drugog.“

„Shvatam.“ Prstima se igrala čašom. Bili su mokri i ner-vozni, ali ipak se nisu tresli.

„Da li prvo na mene pomisliš kada se probudiš?“

„Da li tražiš laskanje, Gabrijela?“

»Ne.“

Još malo joj je podigao glavu. Nije se ukrutila, nije se odmakla, ali je ponovo osetio da je oprezna, ali ne toliko oprezna koliko je očekivao. „Šta onda?“

„Tražim razumevanje. Pošto ne znam ko sam, želim da shvatim da li me privlačiš ti ili samo ideja da budem s muškarcem.“

To je bilo vrlo iskreno, pomislio je. Ne baš laskavo, ali iskreno. To je i tražio. Kada joj je uzeo čašu vina da bi je odložio, primetio je da su joj prsti napeti. To mu je pružilo neku vrstu zadovoljstva. „I, da li te privlačim?“

„Da li i ti tražiš laskanje?“

Oči su mu se nasmejale. Riv je video da mu je uzvratila osmeh. „Ne.“ Dok su se gledali, dodirnuo joj je usne, blago, kratko. „Očigledno oboje tražimo isto.“

„Možda.“ Samo tren je oklevala pre nego što mu je stavila ruke oko vrata. „Možda je vreme da saznamo da li smo to pronašli.“

On je to i hteo - daleko od palate, daleko od zidova. Čulo se samo kako talasanje vode udara u čamac, tiho, ritmično, nestvarno. Kabina je bila veoma mala i niska. U njoj senke; sunčeva svetlost. Bili su sami.

On je to i hteo, ali počeo je da okleva. Izgleda tako nežno na ovoj svetlosti. Nežno, a on je pristao da je štiti. Kako da ostane objektivan kad postanu ljubavnici? Bri se propela na prste da bi mu ponovo dodirнула usne. Riv je osetio da se zadovoljstvo, slast i želja šire i nastanjuju u njemu.

A koliko je sada objektivan? - priznao je. Prava istina je da o njoj razmišlja svakog jutra.

„Nisi baš siguran“, promrmlja Bri blago mu dodirnuvši obraz. Uzbudjenje je raslo u njoj brže i slobodnije nego što je očekivala. Ima nedoumica, shvatila je. Predomišlja se. To je teži. I uzbuđuje. Koliko bi joj bilo neprijatno da je on siguran, a ona toliko nervozna. „Dolazim ti bez ikakve prošlosti. Sada, ovog trenutka, zaboravimo da imamo budućnost. Samo danas, Rive. Samo na sat, ili na minut.“

To može da joj da. I daće joj. I uzeće samo to. Kada su im se usne spojile, to nije bilo ovlaš, niti na tren. Ako je to bilo samo ukradeno vreme, mora da bude jako. Oni upravljaju; oni vode. Strast je prigušena; strast je zadržana; strast je slobodna.

To je samo tren. Oboje su pristali; oboje su odlučili; oboje su zaboravili.

Tela su im priljubljena, koža uz kožu. Ukus usana. Glad, velika glad. Osetio je dodir njenih ruku na leđima, malih i glatkih, s okruglim i ponovo urednim noktima. Prvo su se milovali, a potom zagrlili. Snaga - kuljala je iz nje pomažući mu da zaboravi na nežnost. Potrebe - njene potrebe pulsirale su nad njim, olakšavajući mu da zaboravi na

logiku, planove i odluke. U čežnji nema logike; strast se ne planira. Miris mora je blag. Njen parfem opojan. Plivajući u oba mirisa, Riv je privuče na udoban, uzan ležaj u kabini.

Bri je osetila majušne neravnine pod leđima. Rekao joj je da neće biti ruža niti svilenih čaršava za njih. Niti ih je želela. Iluzije nisu bitne. Tražila je realnost. S njim ju je i pronašla.

Isprepletanih nogu, čvrsto se držeći, vodili su jedno drugo. Neka putovanja su brza, furiozna i nekontrolisana. Više nije razmišljala da li je to već osećala. Sadašnjost je sve što imaju. Otvorila je oči i pogledala ga. Lice mu je blizu, u senci. Samo njega vidi. Sadašnjost je sve što želi.

Pridigla se da bi ponovo osetila njegove usne na svojim.

Slast. Možda bi latice ruže, vrele i zrele na suncu, imale ovakav ukus. Oštar, poput vina koje se kuva na otvorenoj vatri. Opojan, poput tek otvorenog šampanjca. Što je više probao, bolje je razumeo prirodu čiste pohlepe. A kada je dodirnuo, razumeo je opsesiju.

Bila je kao statua, fino isklesana, divno uglačana. Ipak, bila je od krvi i mesa. Pod njegovom rukom se pomerala i drhtala. Statua bi se mogla obožavati, prikazivati i proučavati. To je želeo da radi dok mu je pogled lutao, dok su je ruke milovale. Ali ona je žena koju želi. A ta žena, shvatio je, ima manje strpljenja od njega.

Zaječavši od zadovoljstva, okrenula se pritisnuvši ga is- pod sebe da bi mogla da dodiruje podjednako slobodno kao i on. U njoj je rasla potreba, toliko divlja da nije imala ni oblik ni početak. Možda se zato nije borila s njom. Ni ona nije imala početak. Želela je da upije taj bogat, jak ukus muškarca. To je i radila. Želela je da vidi svoju ruku, bledu i ženstvenu, na njegovoj potamneloj koži. To je i uradila. Osećaje nikada nije mogla da opiše hladne glave i čistog razuma, ali pre- poznala je sreću.

Kada je osetila da joj je odvezao gornji deo bikinija, nije bilo zbunjenosti, samo zadovoljstvo. *Dodirni me*. U mislima je šaputala ove reči smo trenutak pre nego što ju je poslušao.

Izgubljeni jedno u drugom, prevrtali su se na ležaju, tražeći onoliko koliko su i davali, nudeći i dajući istom brzinom. Dok su njegove usne pratile dodire ruku, ona se izvijala uz zvuke zaprepašćujućeg zadovoljstva. Da postoji više, imala bi više. Ali ako je ovo sve, ne treba joj ništa drugo.

Da li je znala da joj je telo toliko osetljivo? Da li je on znao? Neverovatno, znao je gde tačno želi da je dodirne, gde je žudela da je njegove usne miluju ili gde da se zadrže. Ni on neće dobiti manje.

Hrabro, samouvereno, svlačila je njegov kratki šorts za kupanje dok nije bilo više ničega između njega i njenih ruku. Uzbuđenje je divljalo u njoj kada je zaječao, kada je zadrhtao, kada je osetila da su ga napustili poslednji ostaci uzdržanosti.

I ranije je vodio ljubav. Mogao je da se seti osećaja i dodira ženskog tela, zaranjanja u njega. Zašto ne može da se seti ničega ni nalik na ovo? Ako ga je strast ikada ranije ovako snažno obuzela, nije zapamtio. Ona ga ispunjava, preplavljuje. Iznenada nema više ničega - ni talasanja mora, ni sunca koje se pomalja kroz vrata, ni laganog ljuljaškanja čamca pod njima. Postoji samo Gabrijele: jaka, uglačana i zavodljiva. Postoji samo Gabrijele i želja toliko nabijena emocijama da ne može s tim da se izbori. Niko ne može da se bori s nečim što ne razume. Umesto toga, predao se želji, predao se njoj.

Izvijala se zarivajući nokte u njega poput mamuza. Čuo je njen dah, osećao da se ukrotila. Onda je pošla s njim; ta- kmičila se s njim. Niti je znala niti je marila ko je odredio tempo.

Možda je prošlo samo nekoliko trenutaka. Činilo se da je samo nekoliko trenutaka. I dalje su bili priljubljeni, vlažna koža uz vlažnu kožu, srce koje lupa uz srce koje lupa. Nije bila opuštena već ošamućena. Možda se više nikada neće ponovo opustiti, pomislila je dok je Riv i dalje isprekidano disao na njeno uvo. Sigurno nikada neće biti ista.

Pogledala je u sunce koje je ulazilo u kabinu. Isto sunce. Čula je i osetila pokrete mora. Isto more. Ali ne i ista Gabrijela. Od ovog trenutka, nikada više neće biti ista. Nevinost je nestala. Tek sada može da bude sigurna da ju je imala. I tek sada je sigurna da je želela da je izgubi, shvatila je.

„Znači, nije postojao niko drugi“, promrmljala je razmišljajući naglas.

Osetio je da se nešto okrenulo u njemu. Mirno ležeći, zatvorio je oči dok nije popustilo. Kada je podigao glavu, video je da je jedva držala oči otvorene, ali njena koža imala je sjaj koji je svedočio o strasti. A kada ju je pogledao, shvatio je da je izgubio mnogo više od objektivnosti.

Njegovo srce, za koje je oduvek verovao da je zasigurno u njegovom posedu, sada je njeno. Od tog trenutka, znao je, izgovori li jednu nemarnu reč, moći će da ga preseče napola. Zato je on prvi progovorio, skoro nemarno.

„Ne, nije bilo nikog drugog. Želiš li izvinjenje?“

Nije bila sigurna kako da reaguje ili odgovori. Da li se čovek oseća odgovorno kada oduzme ženi nevinost? Kako može da zna. Možda ne odgovorno, misli je, već neprijatno. Nije mogla sebi da priušti luksuz da pokaže koliko takva ideja boli. Umesto toga, mirno ga je pogledala i sta- loženo progovorila: „Ne, ne tražim izvinjenje. A ti?“ Ton mu se nije izmenio, kao ni izraz lica. Ništa nije mogla da zaključi. „Zašto bih?“ „Ja sam ovo započela, Rive. Svesna sam toga.“ Pošla je da ustane, ali on ju je zadržao. „Da li si zažalila?“

Podigla je glavu, samo malo, ali dovoljno da mu pokaže raspoloženje. „Ne. A ti?“

Prvi put je bila s nekim muškarcem, mislio je, a on je već počeo arogantan i besmislen razgovor u svoju odbranu.

Ima pravo na nežnost, užitak i istinu. Dodirnuo joj je lice i prešao prstom preko obraza.

„Kako bih mogao da zažalim kada sam dobio nešto divno?“ Tada ju je poljubio, nežno i dugo.

„Kako mogu da zažalim što sam vodila ljubav s tobom kad već razmišljam kad ćemo to da uradimo ponovo?“

Riv je video da su joj se usne iskrivile u osmeh, a onda se pomerio da bi mogao da je privije uz sebe. Kada su krenuli nazad ka Kordini, znao je da će morati da počne ponovo da razmišlja i planira ako želi da joj pomogne... ali ne sada. Još ne.

Zadovoljna i saznajući da zaista može da se opusti, Bri je spustila ruku na njegove grudi. Tako se verenički prsten našao direktno u njenom vidnom polju. Na prigušenom svetlu nije izgledao ni toliko zastrašujuće ni toliko zahtevno. Skoro da se čini da mu je tu i mesto. Ali to nije stvarno, brzo se opomenu. To je samo pomoć u komplikovanoj igri. Nije stvarno. Zatvorila je oči, pribivši se uz Rivovo telo.

Ne, prsten nije stvaran, ali ovo jeste, pomislila je pustivši sebe da sanjari. Ovo je stvarno - koliko god da traje.

Poglavlje 8

Izgleda da ništa ne postaje lakše, pomisli Bri dok je niz širok hodnik ispunjen prozorima išla ka Velikoj balskoj dvorani. Na zidovima su slike nad kojima bi zaplakao svaki umetnik koji ima dušu. Nameštaj je s ljubavlju godinama poliran. Prošla je i ne pogledavši ih.

Umesto da iz dana u dan postaje lakši, život se... komplikovao. Zar joj Riv nije rekao da njen život nikada nije bio jednostavan? Koliko samo želi da je pogrešio.

Pre nedelju dana, ležala je kraj njega na uskom malenom ležaju. Ponovo su vodili ljubav. Zar ih to ne čini ljubavnicima? - pitala se zastavši kraj prozora. Ipak, prošlo je nede- lju dana. Tokom te nedelje, Riv je bio besprekorno ljubazan i izuzetno pažljiv. Čak je bio i srdačan, na svoj način. I svojski se trudio da je ne dodirne.

Stavivši ruke na prozor, Bri pogleda napolje. Straža se smenjivala. Dok je posmatrala tihu, vrlo ljupku proceduru, pitala se da li Riv oseća da je vreme da se i njen čuvar promeni. I šta da radi kad on ode.

Naravno, sve vreme je znala da će morati da se suoči sa ogovaranjima. Njihova veridba je i dalje bila glavna vest, i to ne samo u Kordini i Evropi, već i u Sjedinjenim Državama. Nije bilo moguće da prelista neki časopis a da ne pronade sebe u njemu. Nije to ništa, tešila se Bri, blago slegnuvši ramenima. Glasine dođu i prođu. Nesvesno je okrenula dijamant na svom prstu. Da, glasine nisu bitne. Ali Riv je postao previše bitan.

Da bolje razume sebe i svoj život, da li bi znala kako da se izbori s onim što se dešava? Ili bi trebalo da se bavi onim što se ne dešava? Ne, život nije jednostavan. Ljubav je dovoljno teška i kad je sve normalno, a kamoli kada ima toliko praznih stranica, toliko odgovornosti o kojima tek treba da sazna - sve je nekako zastrašujuće i nimalo uzbudljivo.

On će se vratiti na svoju farmu, podsetila se. Na svoju farmu, u svoju državu, u svoj život. Ona, njena porodica i šaćica ljudi kojima se moralo verovati to već znaju. Čak i da je pita da krene s njim, da li bi mogla da ode? Neće ni pitati, mislila je pokušavajući to da prihvati. Uostalom, ona je samo još jedna ljubavnica u njegovom životu: još jedna žena, još jedan događaj. Za njega nije kao za nju jer - on je njoj jedini.

Odgovornost. Zatvorila je oči dok je primoravala sebe da prihvati značenje te reči. Mora da razmisli o svojim odgovornostima i da prestane da sanjari. Neće biti raskošnog venčanja niti divne bele venčаницe i vela koje bi svaki modni kreator na svetu poželeo da za nju uradi. Neće biti velike torte ni ukrštenih mačeva. Desiće se samo kraj i ljubazan rastanak. Nema prava da želi bilo šta više od toga. Ali nema snage da ne želi.

Kada se okrenula, niz hodnik je ugledala siluetu od koje je ustuknula nazad ka prozoru.

„Aleksandre.“ Bri je spustila ruku koju je instinktivno stavila na grudi. „Uplašio si me.“

„Nisam hteo da ti smetam. Izgledala si...“ Nesrećno, hteo je da kaže. Izgubljeno?
„Zamišljeno.“

„Posmatrala sam stražare.“ Nasmejala mu se ljubazno, kao što se smeje i drugima. Svima sem Rivu. Za razliku od Aleksandra, ona to nije primećivala. „Izgedaju tako

dote- rano i zgodno u svojim uniformama. Krenula sam ka balskoj dvorani da bih se uverila da je sve u redu. Teško je po- verovati da je tako malo ostalo do bala, a još toliko toga da se uradi. Skoro svi su se odazvali i...“

„Bri, zar moraš da razgovaraš sa mnom kao da sam neko prema kome moraš da budeš ljubazna?“

Otvorila je usta, a potom ih ponovo zatvorila. Dao je savršen opis. To nije mogla da porekne. „Izvini. Još uvek mi je neprijatno.“

„Više bih voleo da ne stavljaš tu dobro uvežbanu fasadu kada si sa mnom.“ Bio je mlad, visok i neosporno ljut. „Izgleda da ne smatraš da je ona potrebna kada si s Rivom.“ Glas joj je postao hladniji. „Izvinila sam se jednom. Ne- mam nameru da se ponovo izvinjavam.“

„Nisam želeo ni prvo izvinjenje.“ Prišao joj je brzim, odmerenim koracima čoveka koji je uvek znao kuda ide. Jednog dana će vladati, put mu je već raščišćen. Iako je bio viši, u razgovoru su bili ravnopravni, kao i uvek. „Želim da i na porodicu gledaš kao što gledaš u tog neznanca.“

Bila je umorna od krivice koja ju je gušila. U njenom glasu nije bilo izvinjenja, samo izazov. „Da li je to savet ili naređenje?“

„Tebi niko nikada nije mogao bilo šta da naredi“, brecnuo se jer se bes, koji je obuzdavao nedeljama, oteo kontroli. „Tebe niko nikada nije mogao ni da posavetuje. Da smo mogli da se oslonimo na tebe i tvoje ponašanje, ne bismo tražili pomoć od neznanca.“

„Mislim da nije potrebno da mešamo Riva u ovaj razgovor.“

„Ne?“ Uzeo ju je za ruku dok je govorio, po staroj navici. „Šta se to dešava između vas dvoje?“

Glas joj je već bio hladan. Sada se to desilo i s pogledom.

„Ne tiče te se.“

„Pobogu, Bri, ja sam ti brat!

„Tako mi je rečeno“, lagano je izgovorila, zaboravivši u naletu besa da bi ga mogla povrediti. „I to nekoliko godina mlađi brat. Ne smatram da moram da polažem račune o privatnom životu ni tebi ni drugima.“

„Možda sam mlađi“, rekao je Aleksandar kroz zube, „ali sam muškarac i znam šta je u mislima muškarca kada ženu gleda onako kako Amerikanac gleda tebe.“

„Aleksandre, trebalo bi da prestaneš da ga zoveš Amerikanac, kao da je niža vrsta. I“, nastavila je pre nego što je mogao da joj odgovori, „da mi se ne dopada kako me Riv gleda, stavila bih tačku na to. Sposobna sam da se brinem o sebi.“

„Da jesi, niko od nas ne bi prošao kroz onu agoniju od pre nekoliko nedelja.“ Video je da je prebledela, ali bes ga je gonio da nastavi. „Bila si oteta, zarobljena i hospitalizovana. Danima smo čekali, molili se, sedeli bespomoćni. Zar ti ne pada na pamet da smo i mi prošli kroz pakao? Možda nas se ne sećaš, možda ti trenutno ništa ne značimo, ali to ne menja ono što osećamo.“

„Da li misliš da mi se to sviđa?“ Neočekivano su joj krenule suze. Da ih je naslutila, možda bi uspela da ih zaustavi. „Zar ne znaš koliko se trudim da se oporavim? Sada me gu- raš u čošak, kritikuješ, naređuješ i vređaš!“

Bes je izbledeo, a smenila ga je krivica. Zaboravio je koliko je izgubljeno izgledala kraj prozora. „Tako sam oduvek radio“, nežno je rekao. „Govorila si da vežbam da budem vladar Kordine pokušavajući da vladam tobom i Benetom. Izvini, Bri. Ja te volim. Ne mogu da prestanem da te volim dok ti ne budeš spremna na to.“

„O, Alekse!“ Prišla mu je zagrlivši ga po prvi put. Bio je visok, uspravan i odlučan. Po prvi put je osetila izvesnu dozu ponosa zbog njega takvog kakav je. Nije joj lako da sačeka da se stvari raščiste, niti je to lako čoveku kao što je njen brat. „Da li smo se uvek mnogo svađali?“

„Uvek.“ Na trenutak ju je čvršće stegao, a onda je poljubio u teme. „Otac tvrdi da je to zato što oboje mislimo da sve znamo.“

„Pa, bar ja to više ne mogu da tvrdim.“ Odvojila se od njega uz brz, jasan uzdah. „Molim te da ne vređaš Riva, Alekse. Ne mogu da kažem da ja to isto nisam radila u početku, ali onda sam shvatila da i on mnogo žrtvuje kako bi ostao ovde i trpeo sve ovo, a najradije bi bio na svojoj farmi.“ „Teško je.“ Aleks je stavio ruke u džepove i pogledao kroz prozor. „Znam da nema obavezu prema nama i da ocu čini veliku uslugu. Zapravo, on mi se sviđa.“

Bri se nasmeja setivši se da je Benet upotrebio istu frazu. „Tako sam i mislila.“ „Radi se samo o tome da mislim da stvari poput ove ne treba da izlaze iz porodice. Lube je već dovoljno loš, mada nezaobilazan.“

„Pa onda nema razloga da se ljutiš. Zar bi radije da me umesto Riva u stopu prati Lube?“

Prvi put je videla Aleksandra kako se ceri. Bilo je to kratko i milo. „Mislio bih da si skrenula s pameti kad bi pomislila suprotno.“

„Vaša visočanstva.“

I Bri i Aleksandar se okrenuše. Dženet Smiters se besprekorno poklonila i jednom i drugom. „Izvinjavam se, prinče Aleksandre, princezo Gabrijele.“

Kao i uvek, bila je savršeno doterana, kose uredno vezane u punđu i s vrlo diskretnom šminkom na veoma mršavom licu. Dikcija joj je bila perfektna: bez akcenta, jasna. Nosila je klasičnu i precizno skrojenu odeću. I previše do- sadnu za Gabrijin ukus. Dženet Smiters je efikasna, inteligentna, brza i tiha. Kad bi bila u nekoj prostoriji s više od četvoro ljudi, niko je ne bi primetio. Možda je samo zato Bri prema njoj bila usiljeno ljubazna.

„Da li vam trebam, Dženet?“

„Imali ste telefonski poziv, vaše visočanstvo, od gospođice Kristine Hamilton.“

„Gospođice...“ Bri je zastala na trenutak dok je pokušavala da poveže lice sa imenom.

„Išla si na fakultet s njom“, dodao je Aleksandar, spustivši ruku na Gabrijelino rame. Pogodilo ga je što mora da joj objašnjava ko je njena najbolja prijateljica. Dodir mu je bio nežan. „Ona je Amerikanka, otac joj je građevinski preduzimač.“

„Da, posetila sam je jednom, živi u Hjustonu. Novinari su uvereni da će ona doći na moje venčanje, a možda da bude i kuma.“ Bri se setila isečka iz novina koji su joj dali. Visoka, divna žena s gustom, tamnom kosom i opasnim osmehom. „Rekli ste da je ona zvala, Dženet. Da li je ostavila poruku?“

„Zahtevala je da vas hitno pronađem, vaše visočanstvo.“ Dženet ni najmanjim izrazom nije otkrivala šta misli o tom zahtevu. „Poručila je da vam kažem da će pozvati ponovo tačno u jedanaest sati.“

„Shvatam.“ Bri je zainteresovano pogledala u sat. Imala je još petnaest minuta. „Dobro, onda je bolje da odem u svoje odaje. Dženet, ako vam nije problem, molim vaš da za mene proverite balsku dvoranu i napravite beleške ako još nešto treba da se uradi. Plašim se da ja sada neću imati vremena.“

„Naravno, vaše visočanstvo.“ Ponovo se beživotno poklonila i nastavila niz hodnik.

„Kakva izuzetno nezanimljiva žena“, prokomentarisao je Aleksandar kada više nije mogla da ih čuje.

„Alekse!“, promrmlja Bri, automatski ga prekorevši iako se u potpunosti slagala s njim.

„Znam da su njene preporuke besprekorne, a efikasnost neosporna, ali sigurno ti je dosadno što s njom moraš da radiš svako jutro.“

Bri se premestila s noge na nogu, napola slegnuvši ramenima. „To je početak dana bez ikakve stimulacije. Ipak, sigurno sam imala dobar razlog zašto sam je zaposlila.“

„Rekla si da želiš ženu koja nema partnera i s kojom se nećeš toliko vezati. Kada je Alisa, Dženetina prethodnica, otišla, danima si bila snuždena.“

„Onda sam veoma mudro izabrala.“ Kada joj se Aleks ponovo nacerio, opet je slegla ramenima. „Bolje mi je da siđem pre ovog telefonskog poziva.“ Nije dodala da želi da na brzinu pogleda beleške i osveži sećanje na Kristinu Hamilton. Pre nego što je otišla, pružila mu je ruku. „Prijatelji?“ Aleksandar je uze za ruku, ali se samo šaljivo pokloni. „Prijatelji, ali da znaš da ću Amerikanca i dalje držati na oku.“ „Kako hoćeš“, nemarno je rekla, okrenula se i otišla niz hodnik. Aleks ju je posmatrao dok nije zamakla iza ugla, prema stepeništu. Možda bi trebalo da porazgovara i s Rivom Makgijem.

Kada je došla u svoju dnevnu sobu, Bri je sela na dvosed s gomilom beleški. Detaljno ih je sastavila od uputstava koje je dobijala od Riva i sekretarice. Bile su poređane po azbučnom redu, uredne i temeljne. Morale su da budu temeljne. Reči na papiru bile su njena jedina veza s ljudima koje je ne- kada dobro poznavala. Ako njena amnezija treba da ostane strogo čuvana tajna, ne sme da napravi neku glupu grešku. Kristina Hamilton, pomislila je kada je pronašla dve stranice koje predstavljaju njeno znanje o ženi koja joj je, kako svi kažu, najbolja prijateljica. Provele su četiri godine zajedno na Sorboni u Parizu. Kada je Bri sklopila oči, pomislila je da skoro može da zamisli Pariz - kišom okupane ulice, gust saobraćaj i divne stare građevine, prašnjave rad- njice i bašte koje svojim bojama mogu da slome srce. Ali Kristine Hamilton nije mogla da se seti.

Kris, ispravila se Bri primetivši nadimak. Kris je studirala umetnost i sada ima galeriju u Hjustonu. Ima i mlađu sestru Iv, koju Kris naizmenično i hvali i očajava zbog nje. Bilo je tu i ljubavnih avantura. Bri se namrštila obeleživši imena muškaraca s kojima je Kris bila. Ipak, ni za jednog se nije udala. U svojoj dvadeset petoj postala je neudata umetnica i veoma uspešna poslovna žena. Bri je osetila tupo probadanje zavisti koje je tako brzo došlo i otišlo da je skoro prošlo neopaženo.

Zanimljivo, pomislila je. Da li je među njima bilo rivalstva? Mogla je da pribavi činjenice, podatke, informacije, ali niko ne može da joj sastavi spisak osećanja.

Kada je njen telefon zazvonio, Bri je i dalje držala beleške u ruci. Drugom je podigla slušalicu. „Halo.“

„Najmanje što možeš da uradiš kada te stara prijateljica s druge strane Atlantika pozove jeste da budeš dostupna.“ Odmah joj se svideo glas. Bio je topao, suv i pomalo lenj. Bri je osetila žaljenje što ne može da prepozna sopstvena osećanja. „Kris...“ Oklevala je, a onda instinktivno nastavila. „Zar ne znaš da je član kraljevske porodice uvek zauzet?“

Smeh je bio nagrada, ali Bri se nije opustila. „Kad god ti kruna postane preteška, znaš da možeš da predahneš u Hjustonu. Bog zna da uvek mogu da iskoristim par ruku viška u galeriji. Ozbiljno, kako si, Bri?“

Čudno, ali zatekla je sebe da želi da joj kaže sve, bilo šta. Ima nečeg tako prijatnog u tom glasu bez lica. Dužnost, setila se. Obaveza. „Dobro sam.“

„Ovde Kris, sećaš se? Bože, Bri, kada sam pročitala o otmici, skoro da...“ Zastala je, a Bri je čula tihu psovku. „Znaš, razgovarala sam s tvojim ocem. Htela sam da dođem. On je mislio da to nije dobro za tebe.“

„Verovatno i nije. Bilo mi je potrebno vreme, ali drago mi je što si želela da dođeš.“

„Neću te pitati ništa o tome, ljubavi. Sigurna sam da je najbolje da to što pre zaboraviš.“

Bri se kratko i nekontrolisano nasmejala. „Izgleda da baš to i radim.“

Kris je zastala na trenutak, ne baš zadovoljna Gabrijel- nom reakcijom. Na kraju je pustila da to tako prođe. „Šta se to, dođavola, dešava u Kamelotu.“

„Dešava?“

„Ta tajna, burna romansa, koja je sada osvanula u svim časopisima kao veridba godine. Bri, znam da si uvek bila diskretna, ali ne mogu da verujem da mi nisi rekla ni jednu jedinu reč o Rivu Makgiju.“

„Pretpostavljam da zaista nisam znala šta da kažem.“ To ima prizvuk istine, sa gorčinom je pomislila Bri. „Sve se desilo tako brzo. Veridba nije bila objavljena, čak se o njoj nije ni razgovaralo dok Riv nije došao prošlog meseca.“

„Šta o tome misli tvoj otac?“

Bri se zajedljivo nasmejala, zahvalna što nije morala da pravda i izraz lica. „Moglo bi se reći da je za veridbu skoro u potpunosti zaslužan on.“

„Ne mogu da kažem da ne odobravam. Bivši policajac iz Amerike! Eto ti sad, a uvek si govorila da se nikada nećeš udati za nekog previše prikladnog.“

Bri se blago osmehnula. „Očigledno sam tako i mislila.“

„Zapravo, počela sam da mislim da nikada nećeš sku- piti petlju. Uvek si bila previše pametna za svoje dobro što se muškaraca tiče. Sećaš li se manekena na času profesora Debara?“

„Manekena?“ Bri je rizikovala i bila nagrađena još jednim osmehom.

„Naravno. Bacila si pogled na tu veličanstvenu studiju o savršenosti muškarca i nazvala ga plitkim i sujetnim opor- tunistom. Ostatak nas je balavio nad njegovim grudnim mišićima, a onda je uzeo Silviju za pedeset hiljada franaka.“ „Jadna Silvija“, promrmljala je Bri već izgubljena u razgovoru. „Ma pusti, ona je to sebi mogla da priušti. U svakom slučaju, znam da si zauzeta, Bri. Pozvala sam te da te obavestim da sam sebe i Iv pozvala kod tebe u goste na nekoliko dana.“ „Znaš da ste uvek dobrodošle“, izgovorila je Bri automatski dok joj je mozak radio punom parom. „Dolazite na bal? Možete li ostati do tada?“

„Tako i planiramo. Nadam se da ti ne smeta što dovlačim i Iv, ali ta devojka izluđuje tatu. Bri, to dete je rešilo da postane glumica.“

„O?“

„A znaš tatu, sav je poslovan. Jednostavno ne može da gleda jednu od svojih dragih devojčica u klovnovskom kostimu i namazanu svim živim bojama. Sad, kad bi htela da bude agent... U svakom slučaju, mislila sam da bi za oboje možda bilo dobro da budu nekoliko hiljada kilometara razdvojeni bar jednu nedelju. Zato, ako u toj tvojoj palati možeš da pronadeš dva kreveta viška...“

„Uvek imamo vreće za spavanje.“

„Znala sam da mogu da računam na tebe. Znači, dole- tećemo dan pre bala. Mogu da ti pomognem - i upoznam tvog verenika. Uzgred, Bri, kako je to biti zaljubljen?“

„To je...“ Pogledala je u prsten na svojoj ruci i setila se Šta sve u njoj može da izazove samo jedan dodir, samo jedan pogled. „Zapravo, to baš i nije prijatno.“

Kris se ponovo nasmeja. „Zar si mislila da će biti prijatno? Čuvaj se, draga. Videćemo se uskoro.“

„Zdravo, Kris.“

Prekinuvši vezu, Bri je na trenutak mirno sedela. Ski' nula je to s vrata. Kristina Hamilton ništa nije posumnjala. Bila je vedra i vesela - ali lažno. U naletu besa, zavrličala je beleške tako da su se razletele, malo lebdele u vazduhu i rasule po podu. Nastavila je da se mršti na njih, a onda ježačula diskretno kucanje na vratima.

Ne, neće ih pokupiti, odlučila je Bri. Ostaviće ih tačno tu gde jesu, tačno tu gde i treba da budu. „Da, uđite.“

„Izvinite, vaše visočanstvo.“ Dženet je ušla u dnevnu sobu uobičajeno mirno. „Mislila sam da biste želeli da znate da je sve u redu u balskoj dvorani. Upravo ponovo kače zavese.“ Iako je bacila pogled na papire koji su ležali na podu, ništa nije prokomentarisala. „Da li ste primili poziv?“

„Da. Pričala sam s gospođicom Hamilton. I slobodno možete da prenesete mom ocu da ona ništa ne sumnja.“ Dženet je držala uredno prekrštene ruke pred soboro- „Izvinjavam se, vaše visočanstvo?“

„Hoćete li, zapravo, da mi kažete kako mu ne podnosite izveštaje?“, pitala je Bri. Ustala je, a krivica i očaj su je priti' skali. „Vrlo dobro znam da me veoma pažljivo posmatrate, Dženet.“

„Vaše dobro je moja jedina briga, vaše visočanstvo- Dženetin glas ostao je bezizražajan, ruke i dalje prekrštene- „Ako sam vas uvredila...“

„Vređa me kad neko izvrđava odgovor“, uzvratila je Bri. to mnogo.“

„Znam da vaše visočanstvo sigurno oseća...“

„Ne znate vi kako se ja osećam“, prekinu je Bri dok se vrtela po sobi. „Da li se sećate svog oca, brata, najbolje prijateljice?“

„Vaše visočanstvo...“ Trenutak kasnije, Dženet joj se pri- bližila jedan korak. S takvom naravi i emocijama, čovek mora da bude nežan. „Možda vas niko od nas ne razume, ali to ne znači da nam nije stalo. Ako postoji bilo šta što mogu da uradim da pomognem...“

„Ne.“ Bri se okrenu i primiri. „Ne, ništa. Izvinite, Dženet. Nemam pravo da vičem na vas.“

Osmeh je bio skoro neprimetan i ništa nije promenio na njenom izrazu lica. „Ali morali ste da se izvičete na nekoga. Nadala sam se - u stvari, mislila sam - da ćete možda početi nečega da se prisećate posle razgovora sa starom prijateljicom.“

„Ništa. Ponekad se zapitam da li ću ikada.“

„Ali doktori se nadaju, vaše visočanstvo.“

„Doktori? Plašim se da mi je dosta doktora! Oni mi samo ponavljaju da budem strpljiva.“ Uzdahnuvši, počela je da menja raspored gardenija u vazi. „Kako mogu da budem strpljiva kada imam samo mrvicu pamćenja o tome ko sam i šta mi se desilo?“

„Ali imate mrvicu pamćenja?“ Dženet je prišla još jedan korak bliže i nakon kratkog oklevanja spustila ruku na Gabrijelinu. „Sećate se u delovima?“

„Ne, to su samo slike. Nisu čak ni delovi.“ Slika noža možda jeste deo, ali je previše ružna da bi o njoj razmišljala. Treba joj nešto što njen mozak može da prihvati, nešto što ga opušta. „Delovi se mogu sastaviti, zar ne Dženet?“

„Nisam doktor, vaše visočanstvo, ali možda bi trebalo da prihvatite ono što sada imate.“

„Da sam počela da živim pre mesec dana?“ Bri je odmahнула glavom. „Ne, ne mogu. Ne želim. Moram da vratim izgubljeno.“

Jedan sprat iznad, Aleksandar je sedeo u svojoj prostranoj kancelariji hladnih boja i posmatrao Riva. Pažljivo je isplanirao razgovor i osećao da je u potpunosti opravdan. „Hvala ti što si odvojio malo vremena za mene, Rive.“ „Siguran sam da imaš nešto bitno da mi kažeš, Alekse.“

„Gabrijela je bitna.“

Riv je polako klimnuo glavom. „Svima nama.“

To baš i nije bio odgovor koji je očekivao. Ipak, znao je vrednost postojanja više mogućnosti. „Iako cenim ono što radiš, Rive, osećam da se moj otac previše oslonio na staro prijateljstvo. Tvoj položaj iz dana u dan postaje sve osetljiviji.“

Riv se zavalio u stolici. Iako je razlika između njih bila deset godina, nije smatrao da priča s dečakom. Aleksandar je postao čovek mnogo ranije od svojih vršnjaka. Riv je razmišljao o svom sledećem potezu i opredelio se za agresivniji pristup. „Da li si zabrinut zbog mogućnosti da ti postanem zet, Alekse?“

Ako je i bio ljut, princ je to sakrio. „Obojica znamo kakva igra se igra. Ja se samo brinem za Gabrijelu. Sada je veoma ranjiva, previše ranjiva. Pošto si, po želji mog oca, postao bliži Gabrijeli od članova porodice, ti si u najboljoj poziciji da posmatraš i savetuješ.“

„A ti se brineš da bih ja mogao da primetim ono što me se ne tiče i savetujem neprikladno.“

Aleksandar je raširio ruke na stolu. „Vidim zašto ti se moj otac divi, Rive. I mislim da mogu da razumem zašto ti Bri veruje.“

„Ali ti mi ne veruješ.“

„Ne, zapravo, mislim da ti verujem.“ Nije bio nesiguran u sebe. Čovek na Aleksandrovom položaju tako nešto sebi ne može da priušti. Razmislio je trenutak. Hteo je da bude siguran da koristi prave reči i ton. „Siguran sam da je Bri u sigurnim rukama i da je bezbedna. U suprotnom...“ Pogledao je Riva u oči. „U suprotnom bih se postarao da te pošalju kući ili da te drže na oku.“

„Pošteno.“ Riv je izvadio cigaretu. Aleks je odmahnuo glavom kada je i njega ponudio. „Dakle, zadovoljan si mojim položajem telohranitelja, ali brineš se da ne postanemo nešto više.“

„Znaš da sam se protivio - hm, budimo iskreni - da sam se svim silama borio protiv tvoje navodne veridbe s mojom sestrom.“

„Znam da ste i ti i Lube izrazili sumnje.“

„Ne sviđa mi se što se moje mišljenje podudara s Lubeovim“, promrmljao je Aleksandar, a zatim Rivu uputio kratak, potpuno otvoren osmeh. „Moj otac smatra da su Lubeovi talenti i iskustvo na funkciji državnog sekretara nadoknada za sve njegove zaostale stavove po mnogim pitanjima.“

„A tu je i njegova hromost.“ Kada je Aleksandar promenio izraz lica, Riv je izduvao pramen dima. „Obe porodice znaju veći deo istorije one druge porodice, Alekse. Moj

otac je bio u kolima zajedno s Lubeom i princem kada su imali saobraćajnu nesreću pre oko trideset pet godina. Tvoj otac je slomio ruku, a moj dobio blaži potres mozga. Lube je zadobio mnogo ozbiljnije povrede."

„Nesreća nema nikakve veze s Lubeovim državnim položajem.“

„Ne, prilično sam siguran da nema. Tvoj otac ne posmatra stvari na taj način. Ipak, zbog toga ponekad ume da bude mnogo tolerantniji prema njemu. On je vozio. Oseća izvesnu grižu savesti jer je to čisto ljudski. U svakom slučaju“, Riv je promenio temu, „hteo sam samo da ilustrujem kako su naše porodice povezane na nekoliko nivoa. Stara prijateljstva, stare veze. Moja veridba s tvojom sestrom je baš zato veoma lako prihvaćena.“

„Da li je i ti lako prihvataš?“

Došao je red na Riva da okleva. „Alekse, želiš li prijatan odgovor ili istinu?“

„Istinu.“

„Za mene nije bilo lako da pristanem na lažnu veridbu s Gabrijelom. Nije mi lako ni da glumim da sam joj verenik, niti kad gleda moj verenički prsten na prstu. Nije lako“, lagano je izgovorio Riv, „jer sam zaljubljen u nju.“

Aleksandar nije progovorio niti je pokazao da je iznenađen. Trenutak kasnije, posegao je za srebrnim ramom za sliku i prstom prešao preko fotografije. Sa slike ga je posma- trala sestra, nasmejana i ljupka. „Šta nameravaš da uradiš?“ Riv je podigao obrvu. „Zar to ne treba da me pita tvoj otac, Alekse?“

„Nisi to rekao mom ocu.“

„Nisam.“ Riv je lagano i odlučno ugasio cigaretu. „Ne planiram da uradim ništa po tom pitanju. Potpuno sam sve- stan svojih odgovornosti i ograničenja koja se odnose na tvoju sestru.“

„Shvatam.“ Aleksandar je podigao penkalo i odsutno se igrao njime. Izgleda da ne poznaje Riva Makgija toliko dobro kao što je mislio. „A njena osećanja?“

„Njena osećanja su njena. Trenutno joj ne trebaju dodatne komplikacije. Kadajoj se pamćenje vrati, višejoj neću trebati.“

„Tek tako?“

„Ja sam samo realan. Šta god da se razvije sada između Bri i mene, to će se verovatno promeniti kad joj se pamćenje vrati.“

„A ipak želiš da joj pomogneš da do toga dođe.“

„Ona mora da se seti“, rekao je Riv mirno. „Ovako previše pati.“

Aleks je ponovo pogledao u sliku. Privlačila ga je. „Znam.“ „Zaista? Da li znaš koliko krivicu oseća što ne može da se seti ljudi koji žele njenu ljubav? Da li znaš koliko je upla- šena kada sanja neki od onih snova koji je dovedu na ivicu sećanja, a onda je ostave izgubljenju?“

„Ne.“ Aleksandar je spustio penkalo. „Ona mi se ne poverava, a mislim da shvatam i zašto. A mislim da shvatam i zašto ti moj otac potpuno veruje.“ Gledajući u svoje ruke, shvatio je da se oseća bespomoćno i besno. „Ona sanja?“ „Seća se mraka, seća se da je čula glasove. I straha.“ Po- mislio je i na njen san o nožu, ali to je prećutao. To Bri treba sama da ispriča. „I ništa više od toga.“

„Shvatam. Sada razumem mnogo bolje.“ Aleksan-drov pogled se ponovo prikovao na Riva. „Imaš pravo da mi zameriš na pitanjima, Rive, ali i ja imam pravo da ih postavljam.“

„Slažem se u oba slučaja.“ Ustavši, Riv je stavio tačku na razgovor. „Znaj samo da ću uraditi sve što je u mojoj moći da tvoja sestra bude bezbedna.“ Aleks je ustao da bi stao pred njega. „I tu se obojica možemo složiti.“

Bilo je kasno kada je Riv stao pod vruć, umirujući tuš. To mu je bilo potrebno više od praznog kreveta. Veče je proveo tako što je ispratio Bri na večernju zabavu gde su oboje bili obasuti pitanjima o venčanju. Kada, ko, gde? Koliko? Koliko brzo?

Ako se Bri ubrzo ne oporavi, više neće moći da koriste pripreme za dobrotvorni bal kao izgovor za nedostatak planova.

Uskoro će nam trebati i fiktivni datum venčanja, pomi- slio je Riv pustivši da mu se voda sliva niz glavu. Ako stvari uskoro ne počnu da se razrešavaju, moraće da stane ispred oltara samo da bi zaustavili priče.

To bi bio vrhunac mojih fantazija i gluposti, prekoreo se. Ženidba radi sprečavanja glasina? Ipak, koliko teže to može biti od trenutne situacije?

Morao je da sedi tokom večere, da je posmatra, da sluša čestitke zbog toga što je srećan čovek. Morao je da sedi nekoliko koraka od nje i da se seća kako im je bilo kada su bili sami na uskom ležaju u malenoj kabini.

Sami su tražili nevolju, sećao se toga isuviše dobro. Od tada su bili vrlo oprezni i izbegavali svaku priliku da budu potpuno sami. Kada nisu u palati ili kolima, išli bi na neku zabavu ili dobrotvornu svečanost. Vodio ju je do sedišta. PHD-a ili u Crveni krst. Pravio joj je društvo u muzeju, ali nijednom nije predložio još jedno jedrenje.

Nisu to mogli da priušte sebi, zaključio je kada je izašao ispod tuša. Svakako da nisu planirali da on zaboravi na pravila i zaljubi se u nju. On mora da obavi posao. Ona mora ponovo da otkrije svoj život. Kada ostvare i jedno i drugo, veze će se sama prekinuti.

Tako i treba da bude, pomisli Riv. S peškirom oko struka, protrljao je kosu. Bri ne pripada trošnoj farmerskoj kući u planinama. On pak ne pripada palati. Sve je vrlo jednostavno.

Onda je ušao u spavaću sobu i ništa više nijebilo jednostavno.

Bri je sedela u fotelji, a slaba svetlost joj je padala preko ramena dok je prelistavala neku knjigu. Bila je nervozna, ali i odlučna. Uspela je da sakrije nervozu kad je podigla pogled.

„Mislim da sam oduvek volela Stajnbeka“, rekla je odloživši knjigu. „Osećam kao da sam bila u Montereju.“ Ustala je i, iako je bila previše nervozna da bi to planirala, izgledala kao mlada. Jednostavna bela kućna haljina padala joj je do članaka i pokrivala ruke do zglobova. Kosa joj je padala preko ramena, gde su ispod čipke virili delići kože.

Riv je stajao u mestu, ošamućen žudnjom više nego ikada. „Da li si htela da pozajmiš knjigu?“

„Ne.“ Krenula je ka njemu kao da je puna samopouzdanja. „Ti nikad ne bi došao kod mene. Mislila sam da je vreme da ja dođem do tebe.“ Tražeći dodir, uzela ga je za ruke. To je njeno lažno samopouzdanje učinilo nekako stvarnijim. „Ne možeš da me isteraš“, promrmljala je. „Neću otići.“ Ne, ne može da je istera. Možda mu zdrav razum to savetuje, ali sad za njega nema mesta. „Ponovo zloupotrebljavaš svoj položaj, Gabrijele?“

„Samo kad moram.“ Na trenutak je podigla njegovu ruku do svog lica. „Reci mi da me ne želiš. Mogla bih da te mrzim zbog toga, ali neću ponovo praviti budalu od

sebe.“ Znao je da može da slaže i da bi ta laž za nju bilo najbolje rešenje. Ali nije mogao da je laže. „Ne mogu da ti kažem da te ne želim. Sumnjam da bih ti to rekao čak i kad bih pomislio da zaista mogu da te nateram da u to poveruješ. A verovatno bih pritom napravio budalu od sebe.“

Obavila je ruke oko njega sa osmehom. „Zagrli me. Samo me zagrli.“ Zatvorila je oči pritisnuvši obraz uz njegovo rame. Tu je želela da bude. „Poludela sam od čekanja i preispitivanja. Skoro da sam izgubila hrabrost dok sam išla hodnikom.“

„Možda bi bilo bolje da jesi. Uopšte nije diskretno da me posećuješ u mojoj sobi oko ponoći.“

Zabacila je glavu smejući se. „Nije. Iskoristimo to onda na najbolji mogući način.“

S rukama oko njegovog vrata, pronašla mu je usne. To je ono što želi, sve što želi u ovom trenutku, shvatila je Bri dok ga je sve strasnije ljubila. Uspeće da pregura predstojeće dane samo ako bude mogla da provede ovu noć s njim.

„Rive.“ Lagano se izmakla da bi mogla da ga pogleda. „Hajde da se večeras ne pretvaramo i ne obmanjujemo.“ Ponovo mu je podigla ruku do lica i prislonila usne na nju. „Trebaš mi. Zar to nije dovoljno?“

„Dovoljno je.“ Odvezao je pojas njene kućne haljine. „Dozvoli da ti pokažem.“

Svetlost je bila prigušena, prozori otvoreni. Mogla je da oseti miris ukrasnog graška koji se veselo penjao uz rešetke tačno ispod prozora. Kada joj je svukao haljinu s ramena, drhtala je, ali od uzbuđenja, ne zbog povetarca.

„Divna si, Bri.“ Kad su ostali nagi, Riv ju je mazio preko nagiba ramena. „Svaki put kada te vidim, čini mi se da je prvi put. Svetlost je drugačija i kao da je opet prvi put.“ Sklonio joj je kosu s lica i obuhvatio ga rukama. Zatim ju je posmatrao, samo posmatrao dok srce nije počelo da mu lupa. Poljubio ju je jednom, dvaput, polako, ali nežno. Kada su joj se očni kapci zatvorili, i njih je dodirnuo usnama. Ta- kvu nežnost ranije nije pokazivao, ali ona je došla kod njega i sada može da joj pruži nežnost.

Kada ju je uzeo u naručje, otvorila je oči od iznenađenja. Od njega nije očekivala staromodne romantične gestove. Bilo je još mnogo toga što je mogao da pruži, a što ona nije očekivala.

Ležali su zajedno na krevetu, nagi, želeći jedno drugo. Ali on je prislonio njene prste uz usne, ljubeći jedan po jedan. Kada se pružila ka njemu, prihvatio ju je, ali samo da bi je lagano ljubio i nežno milovao. Za razliku od prethodnog puta, ova vatra je samo tinjala, napola mučna, a napola uzbudljiva.

Mislila je da joj je već pokazao svaki delić zadovoljstva koji njeno telo može da oseti. Sada joj je pokazivao mnogo više, i to na izvrstan način.

Bri je znala da u njemu postoji nemir. Žestina. Primetila je to još kad su prvi put vodili ljubav; osetila ju je, želela ju je. Večeras ništa od toga nije pokazivao. Noć je bila nežna. Nežnost koja je donela jako, maglovito zadovoljstvo koje dosad nije istražila. Ovo uzbuđenje bilo je drugačije, kao da je lebdelo u mestu; nimalo umirujuće, ali slatko. Predala se tom uzbuđenju, želeći da nastavi da je vodi.

Oduzeo joj je nevinost. Na neki čudan način, Riv je znao da mu je tad vratila deo njegove. To nije bilo nešto što je tražio ili želeo, niti nešto što je mogao da spreči. Možda će jednog dana, kad im se životi razdvoje i bude morao da se bori s onim što je imao pa izgubio, biti ljut zbog toga. Večeras, kad mu je bila blizu, nežna i darežljiva, to mu je bilo neprocenjivo dragoceno. Nikada neće moći da zaborave šta se te večeri rađalo između njih.

Grickao joj je kožu na dugačkom, uskom kuku koji ga je neodoljivo privlačio. Znao je da je jaka. Uostalom, pratio ju je danima dok je radila i rešavala zahteve; i noćima, koje su bile predviđene za druženje, ali podjednako zahtevne. Ipak, baš na tom mestu, koža joj je tako nežna i osetljiva. Ima malo, krhko telo žene koja živi zaštićenim životom. Opet, znao je, ima i mozak žene koja nijedan trenutak tog života nikada nije uzela zdravo za gotovo. Da li je i zbog toga voli? Da li je i to bitno?

Mogla je samo da uzdiše dok su se njegove usne spuštale sve niže. Vodio ju je na mesta o kojima nikada nije ni maštala. Ovaj svet bio je mračan, ali nije postojao strah. Samo iščekivanje. U njoj je sve bubnjalo od uzbuđenja, uživanja i zadovoljstva, koji su se samo smenjivali jedno za drugim.

Noćne ptice dozivale su jedna drugu, ali njeno ime, prošaptano Rivovim usnama, zvučalo je daleko slađe. Povetarac joj je milovao lice, ali je njegov dah, dok joj klizi po koži, bivao sve topliji. Čaršavi su bili mekani i hladni, a dodir njihovih tela brzo ih je zagrevao.

Njegov jezik je istraživao, zadirkirao, oklevao, a potom prešao u napad. Iznenada je naglo izbačena iz mračnog, umirujućeg sveta na svetlost.

Nije bila svesna da je prstima stezala čaršave dok joj se telo izvijalo. Nije bila svesna da je bezumno uzvikivala njegovo ime. Odjednom je shvatila da zadovoljstvo može da bude skoro pa nepodnošljivo. Znala je, kada se nevoljno odvojio od nje, da je i on darežljiv prema njoj. Mogla je da mu uzme sve, samo ako bude imala snage. Pronaći će je.

Mirne misli su nestale; nastupila je bura. Želi da ga ima - u potpunosti, zauvek. Da zna da ga pokreće snaga, baš kao i nju. Da oseti jezu kojom je i on preplavljen, kako joj je rekao. To je bilo dovoljno za oboje da prežive i da preživljavanje učine važnim. Iako je drhtala ošamućena, nije joj dao vremena da uzme vazduh, već ju je odmah poveo na nove visine.

A onda, kad je pomislila da je tu kraj, uzeo ju je sa svom žestokom požudom koju je dotad obuzdavao.

Poglavlje 9

Bri je znala da ne bi trebalo da ostane s njim celu noć, ali otkrila je da to želi više od svega, da joj je neophodno da prespava s njim, pa makar i samo tih nekoliko sati. U tamnoj i mirnoj noći bilo je lako zaboraviti na obaveznu diskreciju i uzeti ono na šta ljubavnici imaju pravo. Bilo je tako slatko odlutati u san držeći ga za ruku. Ako ujutru bude posledica, biće vredne ovih nekoliko sati.

Riv se prvi probudio negde pred zoru, dok je svetlost još bila siva i nerazgovetna, u vreme kada su noćne ptice odlazile na počinak, a ševe se budile. Bri je na ramenu osetila nežan poljubac, vrlo tiho uzdahnula i priljubila se bliže. Od štipkanja na ušnoj školjci se ježila, ali lenjo i ugodno.

„Bri, izlazi sunce.“

„Mmmm. Poljubi me još jednom.“

Ponovo ju je poljubio, u usta, dok se nije uverio da se probudila. „Sluge će uskoro ustati i počće da se vrzmaju unaokolo“, rekao joj je kad su joj se oči napola otvorile.

„Ne bi trebalo da budeš ovde.“

„Ponovo se brineš za svoj ugled?“ Zevnula je i zagrlila ga oko vrata.

Riv se nacerio i lagano je uhvatio za dojku. Činila je da se oseća... kao kod kuće. Da li je primetio? „Naravno.“ Zadovoljna sobom, uplela je pramen njegove kose oko prsta. „Pretpostavljam da sam te ja ugrozila.“

„Doduše, ti si došla u moju sobu. Kako sam smeo da odbijem princezu?“

Podigla je obrvu. „Vrlo mudro. Dakle...“ Dodirnula je gornju usnu jezikom. „Ako bih ti naredila da ponovo vodiš ljubav sa mnom, odmah...“

„Rekao bih ti da se odmah gubiš iz mog kreveta.“ Poljubio ju je kako bi je sprečio da se usprotivi. „Vaše visočanstvo.“

„Vrlo dobro“, rekla je gordo i okrenula se na stranu. Ustala je i zabacila kosu, naga. Tada je pomislio da ona nije Uspavana lepotica koja se upravo budi, već žena koja je već znala i prihvatila svoju snagu. „Pošto si me tako lako odbacio, sledeći put ćeš ti morati da dođeš kod mene.“ Podigla je bačenu kućnu haljinu, ali nije žurila da se obuče. „To jest, moraćeš ili ću te baciti u tamnicu. Kako mi je rečeno, ona je vrlo duboko pod zemljom, memljiva i mračna.“

Posmatrao ju je kako uvlači jednu ruku u haljinu. „Ucenjuješ me?“

„Nemam savesti.“ Navukla je i drugi rukav, a potom polako zavezala traku haljine.

Ne, ona nije Uspavana lepotica, ponovo je pomislio. Ona je žena koja zaslužuje više od obećanja. „Bri...“ Riv se uspravio u krevetu, provukavši ruku kroz kosu. „Aleksandar me je juče pozvao na razgovor.“

Bri je zadržala ruke na traci haljine, ali više nisu bile opuštene. „O? O meni, pretpostavljam.“

„Da, o tebi.“ „I?“

„Taj kraljevski ton ne deluje na mene, Bri. Do sada je to trebalo da naučiš.“

Kao da je to od presudnog značaja, Bri je rukom pogladila satensku traku. „A šta deluje?“

„Iskrenost.“

Ponovo ga je pogledala, a onda uzdahnula. To je bio odgovor koji je trebalo i da očekuje. „Dobro, onda. I ja sam juče s Aleksom imala razgovor, odnosno svađu. Ne mogu da kažem da sam srećna što ste se našli nasamo i popričali o mojoj dobrobiti.“

„On je zabrinut. I ja sam zabrinut.“

„Da li je to izgovor za sve?“

„Ne, to je razlog za sve.“

Disanje joj se usporilo. „Žao mi je, nisam htela da budem nekorektna, Rive. Nisam mislila čak ni da budem ne- zahvalna, iako možda izgleda drugačije. Samo mi se čini kao da svi samo nastavljaju da postavljaju zahteve, iako su svi zabrinuti.“ Ushodala se po sobi dok je pričala - do prozora i nazad, do ogledala i ponovo nazad, kao da još nije spremna da se suoči sa sobom tog jutra. „Želeli su da se povinujem Lubeovom planu za skrivanje amnezije da ne bi bilo panike i da istraga može da se odvija u tajnosti. Želeli su da se ti i ja pravimo da smo vereni. Mislim... to počinje da me uzne- mirava više od svega.“

„Shvatam.“

Podigla je pogled, bez osmeha. „Pitam se da li stvarno shvataš“, promrmljala je. „S jedne strane osećam sažaljenje i brigu, a s druge neumoljivi pritisak obaveza.“

„Da li postoji nešto što bi želela da uradiš? Nešto što bi najviše želela da uradiš?“

„Ne.“ Odmahnula je glavom. „Ne. Šta je Aleksandar na kraju zaključio?“

„Odlučio je da mi veruje. Da li mi ti veruješ?“

Pogledala ga je iznenađeno, a onda shvatila kako u tom trenu izgleda. „Znaš da ti verujem. Ne bih bila ovde da ti ne verujem.“

Odmah je doneo odluku. Ponekad je tako najbolje. „Možeš li danas da zanemariš svoj raspored i pođeš sa mnom?“ „Da.“

„Nemaš pitanja?“

Slegla je ramenima. „Ako tako želiš. Kuda me vodiš?“

„Na tvoju malu farmu.“ Čekao je na njenu reakciju, ali ona ga je samo posmatrala. „Mislim da je vreme da nešto zajedno preduzmemo.“

Na trenutak je zatvorila oči, a zatim došla do kreveta. „Hvala ti.“

Osećanja su mu se ponovo uzburkala i preplela. Uvek će, shvatio je, kad budem s njom. „Možda mi posle toga nećeš biti nimalo zahvalna.“

„Hoću.“ Sagla se i poljubila ga, ne strastveno, već prijateljski. „Šta god da se desi.“

Hodnici su bili mračni kada je napustila Rivovu sobu, ali njen duh više nije bio u tami. Ponovo se nadala.

Ovo neće biti dan tokom kojeg će se samo pridržavati propisanog rasporeda. Danas će uraditi nešto konkretno da premosti prošlost i sadašnjost. Možda je rešenje na farmici. Možda će ga pronaći uz Rivovu pomoć.

Bri je tiho otvorila vrata svoje spavaće sobe i jedva čekala da počne. Lagano pevušeći, došla je do prozora i počela da širi zavese kako bi pustila svetlost u sobu.

„Tako znači.“

Poskočila je, brzo se okrenula, a onda opsovala u sebi. „Nano!“

Starica se uspravila u stolici i uputila Bri dugačak i smiren pogled. Ako se i ukočila, nije to pokazivala. Bri je osetila strpljenje, neodobravanje i kako joj krv navire u obraze.

„Pa i treba da se stidiš, mlada damo, pošto ulaziš u sobu na prstima sa izlaskom sunca.“

„Da li si ovde bila cele noći?“

„Da. Što je duže nego što ti možeš da se pohvališ.“

Dadilja je kuckala dugačkim, crvenim noktom o naslon stolice. Videla je promenu. Doduše, videla ju je i pre nekoliko dana, kada se Bri vratila s jedrenja. Ipak, prednost starosti je smirenost. „Znači, odlučila si da nađeš ljubavnika. Jesi li sad zadovoljna sobom?“

Bri je prkosno podigla glavu, zapanjena što je osetila potrebu za tim. „Da.“

Dadilja ju je posmatrala - zamršena kosa, rumeni obrazi i oči bile su eho preostale strasti. „Tako i treba da bude“, promrmljala je. „Zaljubljena si.“

Mogla je to da porekne. To joj je bilo na vrh jezika kad je shvatila da bi to bila laž. Samo obična laž. „Da, zaljubljena sam.“

„Onda ću ti reći da budeš pažljiva.“

Dadiljino lice izgledalo je staro i bledo na jutarnjoj svetlosti, ali oči su joj imale mladalački sjaj. „Kada je žena zaljubljena u svog ljubavnika, rizi-kuje više od tela, i mnogo više od svog vremena. Razumeš?“

„Da. Mislim da razumem.“

Bri se nasmejala i kleknula pored dadiljinih nogu. „Zašto si celu noć spavala u stolici umesto u svom krevetu?“

„Možda imaš ljubavnika, ali ja i dalje brinem o tebi. Donela sam ti toplo mleko. Ne spavaš dobro u poslednje vreme.“

Bri je pogledala i videla tešku šolju na stolu. „I brinula sam jer nisi bila ovde.“

Stavila je staričinu malu, grubu šaku na svoj obraz. „Zao mi je, nano.“

„Sumnjala sam da si sa Amerikancem.“ Blago je šmrknula. „Šteta što mu krv nije plava kao oči, ali moglo je biti i gore.“ Osećala je težinu dijamanta na prstu. „Ipak je to samo san, zar ne?“

„Ne sanjaš dovoljno“, rekla je dadilja odsečno. „Zato sam ti donela mleko i saznala da si potražila drugačiju uspavanku.“ Ovaj put se Bri nasmejala. „Da li bi me prekorela kad bih ti rekla da mi se ta uspavanka više svidela?“

„Samo bih te posavetovala da ipak neko vreme ne go- voriš svom ocu o tome da više ne voliš toplo mleko.“ Dadiljin glas je bio trezven i vedar kada joj se Bri nacerila.

„Verovatno ti više ne treba ni ova druga uteha koju sam ti donela.“ Podigla je jednostavnu krpenu lutku sa okruglim licem i pocepanom keceljom.

„Jadna ružna lutkica“, promrmljala je Bri uzevši lutku.

„Zvala si je Ružna Henrijeta.“

„Nadam se da mi nije zamerila“, počela je Bri prelazeći rukom preko lutkine kose. Tada se ukrutila i primirila.

Devojčica u krevetiću s roze baldahinom, roze čaršava, roze prekrivačem, sve roze. Beli stolnjak na toaletnom stočiću. Pupiljci ruže na tapetama. U daljini se čuje muzika. Valcer, lagan i romantičan. A tu je i jedna žena, žena s portreta, koja se smeje, mrmlja, blago osmehuje dok se nagnje nad krevet; slaba svetlost pada na njene smaragdne minđuše. I haljina joj je poput smaragda, zelena i raskošna. Šušti poput najkvalitetnije svile. Miriše na jabuke, cveće, proleće i mladost.

„Gabrijela.“ Dadilja joj je stavila ruku na rame i stegla je. Mogla je da oseti ledenu kožu ispod tanke kućne haljine. „Gabrijela!“

„Moja soba“, prošaputala je Bri dok je i dalje zurila u lutku. „Moja soba dok sam još bila devojčica... Koje je tad bila boje?“

„Roze“, rekla je dadilja oklevajući. „Cela je bila roze i bela, kao kolač.“

„A moja majka?“ Bri je zarila nokte u krpenu lutku a da toga nije bila svesna. Graške znoja su joj se skupljale na čelu, ali ni toga nije bila svesna. Sve dok i dalje zariva prste u lutku, dok ih tu zadržava, može da vidi i da se seća. „Da li je nosila zelenu svilenu haljinu? Smaragdnozelenu? Balsku haljinu?“

„Bez bretela.“ Starica se trudila da joj glas bude miran i tih. „Struk joj je bio veoma uzak, a donji deo vrlo širok.“

„I mirisala je na cvet jabuke? Bila je vrlo lepa.“

„Da.“ Jaka dadiljina ruka čvrsto je držala njeno rame. „Da li se sećaš?“

„Ja... došla je da me vidi. Čula sam muziku, valcer. Došla je da me ušuška.“

„Uvek je to radila. Prvo tebe, pa Aleksandra, pa Beneta. Tvoj otac bi dolazio gore kad uspe da se izvuče, ali ona vas je uvek obilazila pre odlaska u krevet. Sada ću otići po tvog oca.“ „Ne.“ Bri je čvršće stegla lutku. Više nije mogla da zadrži sliku. Bila je slaba i bez daha. „Ne, još ne. To je sve. Samo ta jedna slika, a treba mi mnogo više. Nano...“ Očiju punih suza, Bri je ponovo podigla pogled. „Zaista sam je volela. Konačno mogu to da osetim. Mnogo sam je volela. Sad, kad sam se setila, osećam se kao da sam je ponovo izgubila.“ Dok joj je stara dadilja milovala kosu, Bri je pognula glavu i zaplakala. Vrata spavaće sobe su se blago odškrinula i nečujno zatvorila.

„Dakle, ideš malo u prirodu.“

Bri je stajala u glavnom hodniku gledajući u oca. Pažljivo je složila izraz lica. Znaci plakanja su nestali, ali nervozu nije mogla tako lako da sakrije. Uvrtala je kaiš tašnice koju je nosila preko ramena.

„Da. Rekla sam Dženet da otkáže sve moje sastanke. Nije bilo ničega toliko važnog - samo proba, neka papirologija u PHD-u za koju mogu da se postaram i sutra.“

„Bri, ne moraš da mi se pravdaš što si uzela slobodan dan.“ Iako nije bio siguran kakvu će reakciju to izazvati, Armand je uze za ruku. „Da li sam tražio previše od tebe?“

„Ne...“ Odmahnula je glavom. „Iskreno, ne znam.“

„Nikada mi nije bilo teže da budem i vladar i otac. Kad bi tražila...“ Nakratko joj je stegao ruku. „Kad bi želela, Gabriijela, ja bih te odveo negde na nekoliko nedelja. Verovatno na krstarenje ili do kućice u Sardini.“

Nije mogla da ga podseća da se ne seća kućice u Sardini. Umesto toga se nasmejala. „Nema potrebe. Sigurno ti je doktor Franko rekao da sam jaka kao bik.“

„A doktor Kižinski mi kaže da te i dalje muče slike i snovi.“ Bri je udahnula i pokušala da ne zažali što je konačno sve ispričala psihijatru. „Potrebno je vreme da bi se neke stvari zalečile.“

Nije mogao da je moli da priča s njim kao što je znao da priča s Rivom. Takve stvari moraju da dođu iz srca. Ipak, nije mogao ni da zaboravi koliko često bi mu se sklopčala u krilu, stavila glavu na rame i otvorila dušu.

„Izgledaš umorno“, promrmljao je. „Seoski vazduh će ti prijati. Idete do farmice?“

Pogled joj je bio smiren. Niko je neće odvratiti od onoga što mora da uradi. „Da.“

Video je odlučnost i poštovao je. Plašio je se. „Kad se vratite, hoćeš li mi ispričati sve čega se setiš i što osetiš?“ Ruka joj se po prvi put opustila u njegovoj. „Naravno.“ Zbog njega, zbog žene u smaragdnoj haljini koja ju je ušuškavala pred spavanje, Bri mu je prišla i nežno ga poljubila u obraz. „Ne brini za mene. Riv će biti sa mnom.“

Boreći se da ne oseti da je zamenjen, Armand ju je posmatrao kako se udaljava niz dugačak hodnik. Sluga je širom otvorio vrata i ona je izašla na svetlost.

Riv dugo nije progovorio. Vozio je polako vijugavim putem koji je uz obalu vodio čas uzbrdo čas nizbrdo. Pometnja. Brzo ju je prepoznao iako nije znao uzrok. Ipak, umeo je da sačeka.

Grad Kordina ostao je iza njih, a potom i luka Lebar. Povremeno bi prošli pored poneke kućice s pažljivo negovanim baštama i cvećem koje je cvetalo u izobilju. To je bio put kojim je one noći bežala. Pitao se da li se seća toga.

Ona nije videla ništa poznato, ništa zbog čega bi bila napeta. Ipak, bila je napeta. Krajolik je bio divan, pomalo kamenit, a duvao je i prijatan vetrić. Bilo je mirno, šareno i idilično. Svejedno, nervozno se igrala kaišem tašnice.

„Želiš li da odustanemo, Gabriijela? Da li bi radije išla na neko drugo mesto?“

Brzo se okrenula prema njemu, a potom istom brzinom na drugu stranu. „Ne, naravno da ne. Kordina je divna država, zar ne?“

„Zašto mi ne kažeš? Šta nije u redu?“

„Nisam sigurna.“ Ruka joj je i dalje bila u krilu. „Osećam se nelagodno, kao da me neko prati.“

Već je odlučio da joj bez okolišanja da sve odgovore koji su joj bili potrebni. „Pre mesec dana, trčala si baš ovim putem. Po oluji.“

Prsti su joj se zgrčili. S mukom se opustila. „Da li sam trčala prema gradu ili u suprotnom smeru?“

Ponovo ju je pogledao. Nije mu palo na pamet da to poveže. Sada je još više poštovao njenu inteligenciju. „Prema gradu. Bila si na tri kilometra od Lebara kad si se onesvestila.“

Klimnula je glavom. „Onda sam imala sreće, ili sam bila dovoljno prisebna da krenem u pravom smeru. Rive, jutros...“ Da li je zažalila? - pitao se dok je stezao volan. Da li žaljenje i zdrav razum dolaze tako brzo? „Šta s tim?“

„Nana me je sačekala u sobi.“

Da li to treba da mu bude zabavno? Bilo kako bilo, Riv nije mogao a da se ne nasmeje na sliku koju je zamislio. „I?“

„Razgovarale smo. Nekad mi uveče donosi toplo mleko. Pretpostavljam da sinoć nisam o tome razmišljala.“ I Bri se nasmejala, ali samo nakratko. „Donela mi je i lutku kojom sam se igrala dok sam bila dete.“ Bri mu je polako ispričala čega se setila, odlučna da mu jasno prikaže svaki detalj. „To je bilo sve“, najzad je rekla. „Međutim, ovog puta to nije bila slika, niti nešto nejasno kao san. Jasno sam se setila.“

„Jesi li to još nekom ispričala?“

„Ne.“

„Reći ćeš doktoru Kižinskom kada ga sutra vidiš.“ To nije bilo pitanje, već maltene naređenje. Bri se borila da ne bude ljuta, nego da razume.

„Naravno. Da li misliš da je to početak za mene?“

Usporio je dok je pričala. Sada je ponovo ubrzao. „Mi- slim da postaješ jača. To je bilo sećanje s kojim si mogla da se izboriš. Možda ti treba zagrevanje pre nego što se suočiš sa ostalim sećanjima.“

„A ostala sećanja će se vratiti.“

„Vратиće se“, složio se. A kada se vrate, on joj više neće trebati. Njegov posao biće gotov. Njegova farma...

Razmišljao je mnogo o tome, ali činilo mu se da je taj tren udaljen nekoliko godina, a ne nedelja. Farma mu više nije izgledala kao tiho i mirno mesto, već usamljeno i prazno. Kada se vrati, neće više biti čovek sa istim željama.

Prateći smernice koje su mu dali, Riv je skrenuo s puta uz obalu i počeo da se udaljava od mora. Vožnja tu više nije bio prijatna. Morao je da uspori zbog neravnog puta.

Drveće je uskoro prigušilo, a potom i pokrilo zvuk mora. Brda su postala zelenija, a pejzaž manje uzbudljiv. Čuli su lavež pasa i tiho i duboko mukanje krava. Skoro da je mogao da zamisli da ide kući.

Ponovo je skrenuo, blago proklizavši na prašnjavom makadamskom putu. S jedne strane pružalo se zeleno, obraslo polje. S druge je raslo gusto drveće.

„To je to?“

„Da.“ Riv je isključio motor.

„Ovde su pronašli moj automobil?“

„Tako je.“

Sedela je zbunjena, čekajući još nešto. „Zašto uvek pomislim da će sve biti lako?“, rekla je. „Nekako mislim da će biti lakše ako nešto vidim, ako nešto saznam, a nikada nije. Samo ponekad osećam nož u ruci.“ Spustila je pogled na svoj dlan. „Mogu da ga osetim, a kada ga osetim, znam da mogu i da ubijem.“

„U određenim okolnostima, svi ljudi su sposobni da ubiju.“ „Ne.“ Spolja mirna, Bri je prekrstila ruke osećajući agoni-ju u sebi, tamo gde su je naučili da lična osećanja i pripadaju. „Ne verujem u to. Ubiti, oduzeti nekome život, zah- teva razumevanje,

prihvatanje nasilja. Prihvatanje mračne strane. Kod nekih je ona dovoljno snažna da nadjača svaki drugi instinkt.“

„A šta bi se desilo da si sklopila oči i odbila nasilje?“ Stegnuo joj je rame jače nego što je trebalo i naveo je da ga pogleda. „Zar su krotki i slabi blagosloveni, Bri? Hajde, znaš ti i za bolje od toga.“

Izmamio joj je osećanja jednim pogledom. Nije mogla to da spreči. „Ne želim nasilje u svom životu“, rekla je va- treno. „I ne prihvatom, ne želim da prihvatim, činjenicu da sam nekoga ubila.“

„Onda se nikada nećeš izvući iz ovoga.“ Glas mu je bio strog dok ju je ubeđivao. „Nastavićeš da živiš u svetu mašte. Princeza u kuli - hladna, daleka i nedostižna.“

„Ti mi govoriš o mašti?“ Pritiskao ju je prejako; više se nije sećala da je upravo to od njega i tražila. Gurao ju je ka granici s mračnim svetom. „Ti stvaraš sopstvene iluzije. Ti provodiš život tražeći nevolje i samo se pretvaraš da ćeš biti zadovoljan dok sediš na tremu i posmatraš kako usevi rastu.“

Pogodila ga je tačno u centar. Iz njega su progovorili bes i razočaranje koji su ga preplavili. Imao je svoje fantazije, a ona je postala jedna od njih. „Bar znam šta je moja realnost i suočio sam se s njom. Potrebna mi je farma upravo iz ovih razloga koje ti ne želiš ni da pokušaš da razumeš. Potrebna mi je jer znam za šta sam sposoban, šta sam uradio i šta bih još mogao da uradim.“

„Bez žaljenja.“

„Dodavola sa žaljenjem! Sutra bi moglo biti drugačije. Imam mogućnost izbora.“ Želeo je u to da veruje.

„Imaš.“ Iznenada se osetivši umorno, skrenula je pogled. „Možda se tu razlikujemo. Kako mogu da živim svojim životom onako kako moram znajući da sam...“

„Ljudsko biće“, prekinu je. „Kao i svi ostali.“ „Pojednostavljuješ.“

„Hoćeš da kažeš da si zbog titule iznad svih ostalih?“ Htela je da se izviče na njega, ali je samo duboko uzdahnula. „Doveo si me u ćorsokak. Ne, ja sam ljudsko biće s manama i plašim se. Prihvatanje svojih... mračnih strana... čini mi se najtežim od svega.“

„Želiš li da nastaviš?“

„Da.“ Uхватила se za kvaku. „Da, želim da nastavim.“ Izašavši iz automobila, pogledala je oko sebe i poželeva da zna odakle da počne. Možda je već znala. „Da li si nekada bio ovde?“

„Ne.“

„Dobro, onda nam je oboma prvi put.“ Zaštitila je oči od sunca i posmatrala. „Tako je mirno. Pitam se da li sam planirala da zasadim useve na ova polja jednog dana.“

„Pričala si o tome.“

„Ali ništa nisam preduzela.“ Ushodala se.

Divlje cveće raslo je gde mu se prohte, po polju, duž puta. Neko žute, neko plave boje. Debele, vredne pčele zujale su oko njih. Videla je leptira veličine dlana kako sleče na cvet i održava ravnotežu na latici. Vazduh je mirisao na travu i gustu, letnju prašinu. Hodala je bez cilja.

Proletela je kreja, ljuta zbog upada na njen posed. Izgubila se među drvećem, ispuštajući zvuke protivljenja. Ništa od bajke na ovom mestu, pomislila je. Bio bi potreban rad, veoma naporan rad da bi se sve raščistilo, posejalo i po- žnjelo. Da li zbog toga ništa nije ni uradila? Da li je ovde samo sanjarila?

„Zašto sam ovo kupila?“

„Želela si nešto svoje. Trebalo ti je mesto gde možeš da pobegneš.“

„Ponovo beg?“

„Samoća“, ispravio ju je. „Ima razlike.“

„Ali potrebna je kuća.“ Iznenada postavši nestrpljiva, okrenula se oko sebe. „Trebalo bar nešto da postoji. Pogledaj tamo. Ako isečemo nekoliko stabala, tu bi mogla da se smesti kuća s pogledom na polja. Pored bi bile štale. Da, i pašnjak. Možda i kokošinjac.“ Upetljivši se, brzo je odšetala malo dalje.

„Evo, baš ovde. Na selu uvek mora da bude svežih jaja. Trebalo bi da bude i pasa i dece, zar ne vidiš? Ništa ne vredi bez njih. Ljubičice u saksiji na prozoru. Smeh iza ulaznih vrata. Zemlja ne treba da bude ovako zapuštena.“

Mogao je sve to da vidi kao i ona. Uostalom, svoju zemlju je video na potpuno isti način. Ipak, i dalje su bili različiti svetovi. „Iz onoga što mi je rečeno, veoma si volela ovo mesto.“

„Ali tako je zapušteno! Ništa što živi ne sme biti zapušteno.“

Ljuta na sebe, krenula je dalje i ušla u visoku travu. Tada je nogom zakačila nešto što je uz zveket udarilo u kamen. Riv se sagao i podigao crveni termos, prazan, bez čepa i poklopca. Njegovi instinkti počeli su da vrište. Držao ga je u donjem delu, ne dodirujući više nego što je bilo potrebno. Predugo je bio policajac.

„U snovima beše sedište na nekom mirnom mestu i piješ kafu iz crvenog termosa?“

Bri je zurila termos kao u neko zlo. „Da.“

„I bila si pospana?“ Smireno je pomirisao otvor termosa, ali već je razmišljao unapred. Eto zašto je policijska laboratorija u Kordini osavremenjena, razmišljao je. Međutim, zašto farma nije bila detaljno prečešljana? Zašto nisu obratili pažnju na potencijalne tragove na mestu gde su pronašli njena kola? I te kako će to proveriti.

Išla je ovuda sama, razmišljao je. Bio je veoma pažljiv da joj ne govori kuda da ide. Onda je sistematski pokazivala gde bi trebalo da se nalaze kuća, štale. Ako je ovde već sedela... Posmatrao je dok mu se pogled nije zadržao na velikom, glatkom kamenu. Bio je udaljen samo nekoliko metara, na mestu gde je sunce jako i toplo i kasno pre podne i rano po podne. Mesto za sanjarenje.

Da, ako je tu sedela, odmarala se, razmišljala, pila kafu...

„O čemu razmišljaš?“

Ponovo ju je pogledao. „Razmišljam da si možda sedela na onom tamo kamenu, pila kafu i planirala. Prispavalo ti se, možda si i zadremala. Onda si pokušala da odagnaš pospanost. Rekla si mi da u snovima ne želiš da budeš pospana. Možda si čak i ustala i krenula ka automobilu.“ Okrenuvši se, pogledao je prema automobilu. „Onda je droga počela da deluje. Onesvestila si se, a termos se otkotrljao.“

„Droga? U kafi?“

„Uklapa se. Ko god da te je kidnapovao, bio je nervozan i pod ogromnim pritiskom. Nisu se trudili da potraže termos. A možda nije bilo ni potrebe. Imali su te.“

„Onda bi to morao da bude neko ko je znao moje navike, ko je znao da ću biti tu tog dana. Neko ko...“ Zastala je pogledavši u termos.

„Neko ko ti je blizak“, dovršio je. Podigao je termos. „Ovoliko blizak.“

Osetila je jezu. Vratila se potreba da se osvrće i trči. Ostala je mirna uz potpunu samokontrolu. „Šta sad da radimo?“ „Sada ćemo da saznamo ko ti je napravio kafu i ko je mogao da ima priliku da ti nešto sipa u nju.“

Nije joj bilo lako da klimne glavom. „Rive, zašto policija ne zna za ovo?“

Pogledao je preko nje, u daljinu. „A morali bi, zar ne?“ Spustila je pogled na svoje prstenje - dijamantski treba da simbolizuje veru, a safir ljubav. „Moj otac“, počela je, ali nije mogla da nastavi.

„Vreme je da popričamo s njim.“

Bilo je opasno da se sastanu, ali su svejedno vozili dugim, neravnim putem ka kućici. Sada bi bilo opasnije da se ne sastanu.

Mesto je bilo izolovano, obraslo rastinjem i napušteno - zaboravljena kućica na zaboravljenom parčetu zemlje koju nikada niko nije sa uspehom obrađivao. Zato i jeste bila savršena. Bilo je dovoljno blizu farmici da bi bilo prikladno, a dovoljno daleko od grada da bi bilo neopaženo. Prozori su bili zatvoreni daskama, osim jednog, gde su daske bile izvaljene. Već su razgovarali o tome da spale kućicu i ostave pepeo da istruli, poput tela koje su zakopali u šumi iza.

Automobili su stigli jedan za drugim. Dvoje ljudi su bili previše disciplinovani i oprezni da bi kasnili. I oboje su bili vrlo napeti dok su se približavali. Okolnosti su ih navele da veruju jedno drugom po cenu života.

„Počinje da se seća.“

Psovka, opora, zastrašujuća. „Da li je to provereno?“

„Inače te ne bih zvala. Život mi je drag koliko i tebi tvoj.“ Sve dok je jedno bezbedno, bezbedno je i drugo, oboje su to znali. A ako neko pogreši...

„Koliko zna?“

„Ne dovoljno da bismo brinuli: nekoliko sećanja iz detinjstva i nejasnih slika. Zasad ništa drugo.“ Vrana je mahnito zagraktala iznad njih, zbog čega su se oboje trgli.

„Međutim, sećanje joj se polako budi. Sada je više od pukih košmara. Ako se potruđi, ako se zaista potruđi, sve će joj se vratiti.“

„Oduvek smo znali da će se kad-tad prisetiti. Sve što nam treba je još malo vremena.“

„Vremena?“ Podrugljiv osmeh uplaši vevericu. „Ostalo nam je vrlo malo vremena. Pritom ona sve govori onom Amerikancu, sada su i ljubavnici. On je pametan. Veoma pametan. Ponekad mislim da već sumnja.“

„Ne budi budala.“ Nervoza je postajala sve jača. Kako su mogli da predvide da će se pojaviti Amerikanac? „Samo da se prokleti idiot Anri nije napio. *Merde!* Njihovi pažljivo pripremljeni planovi srušili su se zbog vina i požude. Uopšte nisu žalili što su morali da mu iskopaju grob.“

„Nema svrhe da kroz to sad prolazimo. Ako ne možemo ponovo da je otmemo, ništa od razmene. Debok će ostati u zatvoru, novac van domašaja, a osveta će propasti.“

„Dobro, ponovo ćemo je oteti. Ko je mogao da pomisli da ćemo morati dva puta da je otimamo?“

„Već smo je imali!“ To nije bio bes koliko strah. Oboje su živeli na ivici otkako se Bri probudila u bolnici.

„I imaćemo je ponovo. Uskoro. Vrlo uskoro.“

„Šta je s Amerikancem? On nema toliko poverenja kao princeza?“

„Možemo ga se otarasiti - kao i princeze ako se ubrzo previše seti. Dobro je posmatraj. Znaš šta treba da uradiš ako bude neophodno.“

Mali pištolj s prigušivačem bio je na bezbednom mestu. „Ako je ubijem, njen krv će biti i na tvojim rukama.“

Misli o ubistvu nisu bile uznemirujuće. Misli o neuspehu i raskrinkavanju jesu.

„Oboje to znamo. Naša sreća mora da potraje do bala.“

„Plan je sulud. Odvesti je odande, iz palate pune ljudi.“ „Plan može da uspe. Imaš li bolji?“ Na trenutak je zavladala neprijatna tišina.

„Najviše bih volela da sam, umesto one budale Anrija, ja ostala ovde s njom.“

„Samo drži oči i uši otvorene. Imaš li njeno poverenje?“ „Kao i svačije.“

„Onda ga iskoristi. Imamo manje od dve nedelje.“

Poglavlje 10

Bri je sedela ruku skrštenih u krilu, potpuno pravih leđa i smirenog pogleda. Čekala je da joj se otac obrati. Isuviše mnogo pitanja joj je iskršlo u glavi. Na isuviše mnogo pitanja tek je trebalo dati odgovore.

Ko je ona? Rečeno joj je: njeno visočanstvo Gabrijela od Kordine, ćerka, sestra, član vladarske porodice Biset, jedne od najstarijih kraljevskih porodica u Evropi.

Šta je ona? Rečeno joj je: odgovorna žena organizovanog uma, sa osećajem dužnosti i ne baš tihim naletima strasti. Ipak, nešto se desilo što joj je oduzelo sve one ključne male detalje koji jednu osobu čine potpunom. Tek je počela da se bori za svoje pravo da ih dobije natrag.

Droga u kafi, mračna soba, glasovi. Nož i krv na njenim rukama. Bila su joj potrebna ta sećanja, svi detalji kako bi povratila ličnost koju je tek počela da upoznaje.

Soba je bila prilično tiha. Kroz prozore na zapadnoj strani dopirala je prijatna i prozirna svetlost. Zbog nje je crveni tepih delovao poput krvi prolivene bez nasilja.

„Veruješ da je u kafi, koju je Gabrijela ponela u termosu, sipana droga.“ Armand je pričao bez uzbuđenja dok je posmatrao crveni termos koji je stajao na njegovom stolu.

„Ima smisla.“ Riv nije sedeo. Bio je okrenut prema Armandu, ali je stajao iza Gabrijeline stolice. „Takođe se uklapa sa snom koji Bri iznova sanja.“

„Možemo analizirati termos.“

„Da, to svakako.“ Mada su mu oči bile mirne, promatrao je svaki Armandov pokret i izraz. Kao što je znao da Armand promatra njegove. „Međutim, glavno pitanje je zašto niko pre mene nije pronašao termos.“

Armand je susreo Rivov pogled. Dok je govorio, zvučao je zapovednički, a ne prijateljski. „Kao da je policija bila veoma nemarna.“

„Deluje kao da su mnogi ljudi u policiji bili nemarni.“ Riv je uočio da mu nije lako da se uzdržava kao nekada. Na Armandovom licu nije video ništa sem hladne i ozbiljne proračunatosti. To mu se nije sviđalo. „Ako je droga bila u kafi, kao što verujem, nagoveštaji su previše očigledni.“

Armand je izvadio jednu od svojih dugačkih, tamnih cigareta i lagano je upalio. „Zaista.“

„Veoma smireno ovo podnosite, vaše visočanstvo.“ „Podnosim zato što moram.“

„Kao i ja. Odvešću Bri iz Kordine dok se ovo ne reši. U palati nije bezbedna. Nikada nije ni bila.“

Armand je stegnuo vilicu, ali samo nakratko. „Da nisam bio zabrinut za njenu bezbednost, ne bih te ovde doveo.“ „Da nema starog prijateljstva među našim porodicama, ne bih ni dolazio.“ Rivov odgovor bio je blag i konačan. „Ono više nije dovoljno. Sad želim odgovore.“

Armand je iznenada zauzeo potpuno kraljevski stav. „Nemaš pravo da ih tražiš od mene.“

Riv je koraknuo napred. Samo mu je jedan korak bio potreban. „Kruna vas neće zaštititi.“

„Dosta!“ Bri je skočila sa stolice i stala između Riva i svog oca. Da je to bio zaštitnički pokret, ne bi ga svesno učinila. Uopšte nije mogla da oceni kog od njih dvojice bi želela da zaštiti. Bes je šibao kroz nju takvom silinom da je ugušio sve druge emocije. „Kako se vas dvojica usuđujete da pričate pored mene žive kao da uopšte nisam sposobna da se staram o sebi? Kako se vas dvojica usuđujete da me štitite kao da sam ja potpuno nesposobna?“

„Gabrijela!“ Armand je ustao sa stolice i bilo je potpuno jasno da je već mnogo puta čuo i borio se protiv tog tona. „Pazi šta govoriš!“

„Neću!“ Puna besa, okrenula se prema njemu, oslonila dlanovima o sto i nagnula se. Nekada bi pomislio da je u takvim napadima besa veličanstvena poput njene majke. „Neću biti ni učtiva ni neuvredljiva! Nisam neka slatka princeza koja služi za pokazivanje, već žena. Ovo je moj život! Razumete li? Neću ovde samo nemo stajati dok se vas dvojica svađate kao arogantna deca zbog čokolade! Zahtevam odgovore!“

Armandov pogled bio je hladan i odsutan. Kao i njegov glas: „Tražiš više nego što smem da ti dam.“

„Želim ono što mi po pravu pripada!“

„Ono što je tvoje jeste tvoje samo onda kada ti ja to dam.“ Bri se uspravila, bleđa ali nepokolebljiva. „Da li se tako ponaša otac?“ Glas joj je bio mek, ali ipak oštar poput noža. „Dobro vladate Kordinom, vaše visočanstvo! Da li se isto može reći i za vašu porodicu?“

Pogodila ga je pravo u živac, ali nijedan mišić mu se nije pomerio na licu. „Moraš da mi veruješ, Gabrijela.“

„Da ti verujem?“ Glas joj je samo jednom popustio. „Ovo!“, obratila mu se pokazavši na termos. „Ovo mi govori da nikome ne mogu da verujem! Baš nikome!“, ponovila je. Okrenula se i pobešla od obojice.

„Pusti je“, naredi Armand kad je Riv već prešao pola sobe. „Zbrinuta je. Kažem ti da je samo zbrinuta!“, ponovio je kada je Riv nastavio prema vratima. „Pusti je!“

Nikakva naredba ga ne bi zaustavila, ali ton jeste. U njemu se čuo bol, isti onaj drhtavi bol koji je Riv čuo u Armandovom glasu onog dana u bolničkoj čekaonici. Zato se zaustavio kod vrata i osvrnuo se.

„Zar ne znaš da motrimo na svaki njen pokret?“, rekao je tiho Armand. „Ceo dan. Znamo i gde je sinoć provela noć.“ Bilo je očigledno da je bio potpuno iscrpljen kad je seo.

Riv je ostao da stoji kraj vrata, i dalje namršten. Nije mu promaklo kako su sluge užurbane u princezinoj blizini, ali mislio je da je za to kriv Aleksandar. „Postarali ste se da je špijuniraju?“

„Postarao sam se da bude bezbedna“, rekao je Armand veoma polako. „Zar misliš da bih njenu bezbednost prepustio slučaju, Rive? Ili je ostavio samo u tvojim spretnim rukama? Bio si mi potreban zbog svih razloga koje sam ti i naveo, ali kada je reč o životu moje ćerke, koristim sva sredstva i ljudstvo kojim raspolazem.“ Armand je nakratko prešao rukom po licu, i to je bio prvi spoljašnji znak da je napet. „Molim te, zatvori vrata i ostani. Vreme je da saznaš više od onoga što sam ti rekao.“

Čovek mora da veruje instinktima. Mogao je da živi ili umre po njima. Riv je tiho zatvorio vrata i vratio se do stola. „Koju igru igrate, Armande?“

„Onu koja će mojoj zemlji i narodu sačuvati mir. Onu koja će, ako Bog dozvoli, vratiti moje dete, bezbedno i netaknuto. Onu koja će kazniti one koje žele da bude drugačije.“ Podigao je glatki beli kamen. „Debelo kazniti“, šapnuo je dok je čvrsto stiskao oblutak u šaci. To se zakleo i ženi koju je voleo i izgubio.

„Vi već znate ko ju je oteo?“ Rivov glas bio je tih, ali bes je i dalje tutnjao ispod. „Znali ste sve vreme.“

„Znao sam za jednog, sumnjao u drugog.“ Armand je olabavio šaku i pomilovao kamen. „I ti takođe sumnjaš.“ Njegove oči, čvrste i hladne, gledale su pravo Rivove. „Takođe znam i da si samostalno istraživao, proučavao činjenice, proveravao određene teorije. Manje nisam ni očekivao. Ipak, nisam očekivao od tebe da sumnje podeliš s Gabrielom.“

„Ko na to polaže pravo?“

„Ja sam njen otac, ali pre svega njen vladar. Ja joj dode- ljujem prava, ja ih i oduzimam.“ Riv je prepoznao arogan- ciju i hladnu, čvrstu moć - čak joj se i divio.

„Iskoristili ste je.“

„I tebe“, složio se Armand. „I ostale. Situacija je ozbiljna i izuzetno složena, a kidnapovanje moje ćerke je tek mali delić problema. Otmica njenog visočanstva Gabrijele od Kordine samo je posledica mojih akcija.“

„Zašto ste me pozvali?“

„Zato što ti mogu verovati, kao što sam ti i rekao na po- četku. Bio sam i siguran da će ti ubrzo dosaditi da sediš po strani. Razmišljaćeš, shvataćeš i najzad će ti se činiti da uopšte nisam imao nameru da ti dozvolim da posreduješ dok za to ne dođe pravi trenutak. Trenutak skoro da je došao.“

„Zašto je, dođavola, držite u neznanju?“ zahtevao je Riv da zna. „Zar ne znate koliko pati?“

„Misliš da ne znam koliko pati?“ Armand je povisio glas, a oči su mu sevale. U mladosti je bio poznat po opasnoj naravi. Tada su ga se mnogi zaista plašili. Na tren, posle dvadeset godina čelične samokontrole, zamalo da sve brane popuste. „Ona je moje dete. Moje prvo dete. Držao sam je za ruke dok je učila da hoda, sedeo pored kreveta kad nije mogla da spava zbog groznice, plakao pored nje na grobu njene majke.“

Krutog držanja, Armand je ustao i odšetao do prozora. Tu se nagnuo i naslonio se na drvo prozorske daske. „Ono što radim“, rekao je smirenije, „radim zato što moram. To ne znači da je zbog toga manje volim.“

Ako je išta verovao, Riv je verovao u ovo. „Onda bi trebalo bar to da zna.“

Ponos i kajanje proželi su princa, ali, važnije od svega, i odgovornost. „Um joj je nežan, Rive, i još ga ne znamo dobro. Gabrielu, zbog svoje uzdrmane snage i volje, nije sposobna da prevaziđe odluke svog uma kako bi se setila. Ako misliš drugačije, zašto joj ti nisi rekao šta si otkrio? I na koga sumnjaš?“

„Treba joj vremena“, počeo je Riv, a Armand se okrenuo prema njemu.

„Da. Ništa više ne mogu da uradim nego da joj ga pružim. Doktor Kižinski me je upozorio, ozbiljno upozorio, da bi, ako neko Gabrielu kaže sve pre nego što njen um bude spreman da to čuje, razume i prihvati, šok mogao da iza- zove nervni slom. Njen um bi mogao da odbije da se ikada više seti.“

„Počela je da se seća nekih delova.“

„Pritisni dugme i um će reagovati.“ Armand je nastavio da prevrće beli oblutak po dlanu. „Dovoljno si iskusan da to znaš. Ali kad bih joj rekao sve što znam, ili u šta

sumnjam, to bi bilo previše, lavina koja bi je zauvek zakopala. Kao otac, moram da sačekam. Kao vladar Kordine, imam i druge načine da saznam i otkrijem ono što želim da znam. Da, znam ko ju je oteo i zašto.“ Oči su mu bile nekako gnevne. Lovac i lovina razumeli bi taj pogled. „Ali nije pravi trenutak. Treba mi još vremena. Kao neko ko je radio na otkrivanju, recimo, intriga vlade u Vašingtonu, valjda me razumeš. Nema potrebe da to poričeš“, nastavio je pre nego što je Riv mogao da odgovori, „znamsve o poslovima kojima si se bavio.“ „Ja sam bio policajac.“

„Bio si mnogo više od toga“, rekao je Armand klimujući glavom. „Ali tu ćemo stati. Shvati da kao vladar moram imati apsolutni i neoboriv dokaz pre nego što javno izreknem optužbu. Ne mogu da pokažem slabost oca koji je besan zbog svog deteta. Moram biti sudija koji traži pravdu. Postoje neki bliski ljudi koji veruju da iz visoke kule svog položaja ne vidim podmetanja, potkupljivanja i lažne odanosti koje se kriju ispod harmonične površine moje vlade. Upravo ja sam želeo da toga ostanu nesvesni. Postoje neki ljudi koji bi možda pomislili da, zbog sreće što mi se Gabrijele vratila, neću objektivno sagledati motive njenog kidnapovanja. Jedan od zahteva za otkup bilo je puštanje na slobodu nekoliko zatvorenika. Svi osim jednog bili su kamuflaža. Samo jedan je bio važan - Debok.“

Ime mu je bilo poznato. To je ime koje se često pojavljivalo tokom Rivovih prikrivenih operacija u Vašingtonu. Debok je bio biznismen, veoma uspešan, ali uspeh je postigao ilegalnom trgovinom drogom, ženama i oružjem. Bavio se svakakvim zakulisnim radnjama, od prometa kontrolisanih supstanci do eksploziva, isporučujući ih bilo kome ko ponudi najvišu cenu.

Odnosno, bio je uspešan, ispravio se Riv, dok ga intenzivna trogodišnja istraga nije razotkrila, i to baš u Kordini. Tada je osuđen. Uveliko se verovalo da je Debok nastavio upravlja svojom organizacijom iz zatvora u kojem je već dve godine.

„Mislite da Debok stoji iza ovoga?“

„Debok je kidnapovao Gabrijele“, Armand je jednostravno rekao. „Ostalo je samo da dokažemo preko koga.“ „I vi to znate?“, zastao je Riv najzad jasno razmišljajući. Došlo bi do prave pometnje ako bi optužili nekog bliskog. Samo potpuno jasan i čvrst dokaz mogao bi to da pokrije. Samo neoborivi dokaz može doneti prevagu u ratu protiv Deboka i zaustaviti podmetanja i političke mahinacije koje je odavno započeo i nastavio da vodi. „Da li Debok zaista može da iz zatvorske ćelije kontroliše političku scenu u Kordini?“

„On veruje da već uveliko pobeđuje. Mislim da bi sa ovim“, Armand pokaza ka termosu, „mogli da mu pomrsimo konce i razotkrijemo ga. Ali s drugim je mnogo teže.“ Na tren je pogledao u ruke, na prsten koji je samo on smeo da nosi. Preko lica mu je brzo prešlo neko osećanje. „Rekao sam ti da znam gde je Gabrijele provela noć.“

„Da. Sa mnom.“

Osećanje se ponovo rasplamsalo, ali je istom brzinom suzbijeno. „Ti si sin mog starog prijatelja i čoveka koga veoma cenim. Ipak, teško je biti smiren iako znam da je ona otišla kod tebe. Što se intelekta tiče, prihvatam da je ona žena i da ima... Ipak...“ Zastao je. „Reci mi šta osećaš prema Gabrijele. Ovog puta me zanima kao oca.“

Riv je pogledao Armanda u oči. „Zaljubljen sam u nju.“ Armand je osetio gorkosladak slom koji svaki roditelj oseti kada dete pokaže ljubav i odanost prema drugoj osobi. „Vreme je da ti kažem šta je učinjeno. I vreme je da te pitam za savet.“ Armand je pokazao na stolicu i sačekao. Nije bilo više pitanja. Riv je seo.

Pričali su tiho i smireno dvadeset minuta, iako su obojica u sebi vodili lični emotivni rat. Jednom je Armand otišao do vitrine i natočio malo brendija u dve čaše. Plan je bio čvrst. Još jedan od razloga zašto je pozvao Riva da bude u Kor- dini bio je i da iskoristi prednosti Rivovog uma i iskustva.

Osumnjičene su pomno pratili. Sledeći korak preduzeće čim Bri bude počela da se priseća. Ako sve bude išlo po planu, Bri nikada neće biti u opasnosti.

* * *

Međutim, stvari nikad ne idu po planu.

Bri je uletela u svoju kancelariju ključajući od besa. Tamo je zatekla Dženet kako sređuje dokumenta. Odmah, dok su joj papiri još bili u rukama, Dženet se okrenula i poklonila. „Vaše visočanstvo, nisam vas danas očekivala ovde.“ „Moram da radim“ Otišla je pravo do stola i počela da pretura po papirima. „Imamo li gotov meni za goste koji će prisustvovati večeri pre bala?“

„Kaligraf je poslao jedan primerak kako biste ga odobrili.“ „Aha, evo ga.“ Bri je izvukla težak papir bledožute boje i prešla pogledom preko ukrašenog svitka. Svako od sedam jela praćeno je različitim vinima. Sama ih je odabrala, kao i sva jela koja će biti poslužena. Bio je to obrok koji bi oduševio čak i najstrože i najzahtevnije gurmane. Ne samo da je bio bez mane, već pravo umetničko delo, i na papiru i u stvarnosti. Od toga joj se bes još više razbuktao.

„Neću ovo trpeti.“ Zamahnula je menijem ka podu. Onda ga je pridigla, spremna da istrči.

„Zar meni nije odgovarajući, vaše visočanstvo?“

„Nije odgovarajući?“ Uz smeh, Bri je gurnula ruke u džepove. „Savršen je. Nazovi kaligrafa i reci mu da nastavi. Onih pedesetoro koji će s nama jesti na balu imaće večeru kakvu nikada neće zaboraviti. Postarala sam se za to, zar ne?“ Strast joj je varničila iz očiju kad se brzo okrenula. „Spremila sam nezaboravno sećanje za nekoliko odabranih.“ Nesigurna šta da odgovori, Dženet je nemo stajala kraj fioke držeći papire u rukama. „Da, vaše visočanstvo.“ „Meni čak i otac uskraćuje takvu učtivost.“

„Sigurna sam da ste pogrešno razumeli“, počela je Dženet. „Princ Armand...“

„On je odlučio da donosi odluke umesto mene!“, prasnu Bri u brzini. „Da igra igre, da sakriva, da ne saznam. Iako postoji na stotine drugih stvari koje ne znam, toliko sam saznala. Ali saznaću ja sve!“ Bri je savila šaku u pesnicu. „I to uskoro!“

„Uznemireni ste.“ Dženet je spustila papire sa strane, vešto i uredno, kako bi se njima lakše pozabavila kasnije. „Da vam poručim kafu.“

„Čekaj!“ Bri koraknu ka njoj. „Ko mi priprema kafu, Dženet?“ Zapanjena zapovedničkim glasom, Dženet spusti telefon. „Pa osoblje u kuhinji, vaše visočanstvo, naravno. Samo ću ih pozvati i...“

Bri je prošlo kroz glavu da nije imala pojma gde se nalazi kuhinja. Je li ikad znala? „Da li osoblje u kuhinji takođe pri- prema i termos za mene kada idem na izlet?“ Puls je počeo ubrzano da joj kuca dok je preuzimala sledeći korak. „Ko mi sprema termos kada idem na izlete, Dženet?“

Dženet je načinila kratak i usplahireni pokret rukama. „Volite veoma jaku kafu. Volite da vam je kuva vaša dadilja, stara Ruskinja.“

„Dadilja?“, promrmljala je Bri. To nije ime koje je želela da čuje.

„Često ste se šalili kako bi njena kafa ostala jaka i bez termososa.“ Dženet se malo osmehnula kao da želi da razveseli raspoloženje. „Priprema je u svojoj sobi i odbija da kuvarici otkrije kako.“

„Znači da mi ona daje termos pre nego što izađem.“ „Po tradiciji, vaše visočanstvo. Takođe, i princ Benet, kada mu se dugme olabavi, košulju nosi njoj, a ne sobaru.“ Mučnina je krenula i jedva je uspela da je suspregne. „Ona je veoma stari i poverljiv član porodice.“

„Da, vaše visočanstvo, ona smatra da je mnogo više od osoblja. Princeza Elizabeta je na putovanja uvek vodila nju, a ne ličnu sobaricu.“

„Da li je dadilja bila s mojom majkom u Parizu? Je li bila s njom kad je mojoj majci pozlilo?“

„Tako mi je rečeno, vaše visočanstvo. Bila je potpuno odana princezi Elizabeti.“

Ili izopačena? - zapita se Bri. Neiskrena? A koliko bi još ljudi imalo priliku da u taj termos s kafom nešto stave? Prisilivši sebe da se smiri, Bri je postavila sledeće pitanje: „Znaš li da li mi je dadilja donela termos s kafom onog dana kada sam otišla na malu farmu? Onog dana kad sam oteta?“ „Pa da“, oklevala je Dženet. „Donela vam ga je ovde. Čitali ste neka pisama pre nego što ste otišli. Donela vam je kafu i izgrdila vas što ne nemate jaknu. Nasmeljali ste joj se i obećali joj da ćete je obavezno obući, a onda ste požurili. Bili ste nestrpljivi da pođete pa ste mi rekli da ćemo se po- starati za ostatak prepiske kasnije. Uzeli ste termos i otišli.“

„Niko nije ušao?“, Bri je upitala. „Niko nas nije prekinuo od kada je dadilja donela termos do momenta kad sam otišla?“

„Niko nije dolazio, vaše visočanstvo. Kola su vas čekala napolju ispred ulaza. Sišla sam s vama. Vaše visočanstvo...“ Dženet je pažljivo ispružila ruku. „Da li je pametno da raz- mišljate o takvim stvarima, da se mučite i brinete s detaljima poput ovih?“

„Verovatno ne.“ Bri je nakratko prihvatila njenu ruku, a onda se okrenula prema prozoru. O, bože, kako joj je bilo potrebno da popriča s nekim, s nekom ženom. S nekim kome je mogla da veruje. „Danas mi više nećeš biti potrebna, Dženet. Hvala ti.“

„Da, vaše visočanstvo. Hoćete li da vam poručim kafu pre nego što krenem?“

„Ne.“ Skoro se nasmejala. „Ne, nisam raspoložena za kafu.“

Nije mogla da ostane unutra, među zidovima. Bri je to otkrila istog trena kad je Dženet otišla. Mislila je samo o tome kako želi malo vazduha i sunca, pa je izašla iz kancelarije. Iako nije tamo otišla svesno, našla se na terasi gde se prve noći po povratku u palatu šetala s Rivom. Tu ju je prvi put poljubio. Tu je prvi put počela da preispituje osećanja koja su bila uspravna u njoj.

Terasa je drugačija po danu, pomislila je. Odšetala je do kamenog zida i nagnula se. Drugačija, ali ne manje divna. Mogla je da vidi planine - tačnije gomilu kamenja - koje su štitile Kordinu od ostatka Evrope. Bile su izvanredna od- brana u prohujalim vekovima, kada su strane sile žudele da progutaju sićušnu državicu na obali mora.

Tu je bilo i more, oivičeno snažnim kamenim zidovima na kojima su se ovde-onde nalazili stari topovi na strateš- kim pozicijama, podsećajući na pirate, brze fregate i druge pretnje koje su nekada dolazile s pučine.

Od mora se uz brdo dizao glavni grad, spokojan u svojoj drevnosti, prezadovoljan svojim epitetom *starinski*.

Volela ga je. Nisu joj bile potrebne činjenice ni detalji iz prošlosti da bi to osetila. Kordina je bila dom i utočište. Njena prošlost i budućnost. Svakog dana svog novog

života, osećala je kako u njoj raste potreba da dosegne i zadrži sve ono što je njeno. Svakog dana, njeno nezadovoljstvo raslo je zbog toga što to nije uspevala i da ostvari. „Vaše visočanstvo.“ Lube je zakoračio na terasu, naslonivši se na svoj povređeni kuk. „Nadam se da vas ne ometam.“

Ometao ju je, ali je duboko u sebi našla manire da to ne pokaže. Bri se nasmejala i ispružila ruku da je poljubi. Ipak, za vreme zajedničke večere, otkrila je da joj se mnogo dopada Lubeova mlada i lepa žena. I bilo joj je veoma sim- patično što je stari i uštogljeni državni sekretar bio tako očigledno zaljubljen.

„Dobro izgledate, gospodine.“

„*Merci, Votre Altesse.*“ Približio je njenu ruku i blago je okrznuo usnama. „Moram primetiti da sijate. To što ste kod kuće je najbolji lek, *oui*“

„I razmišljala sam da zaista“, okrenula se da ponovo baci pogled na Kordinu, „deluje poput doma. Ne toliko unutra, ali ovde napolju... Da li ste došli da vidite mog oca, gospodine Lube?“

„Da, uskoro imam sastanak s njim.“

„Znam da s mojim ocem radite već mnogo godina. Da li ste mu vi i prijatelj?“

„Smatram da jesam, vaše visočanstvo.“

Uvek je tako konzervativan, pomislila je Bri uz naznaku nestrpljenja. Uvek diplomata. „Hajdete, Lube, da nije ove amnezije, ovakva pitanja sigurno ne bih ni morala da po- stavljam. Ako se dobro sećam“, podsetila ga je blago podižući obrvu, „i vi ste savetovali da se moj problem drži u tajnosti. Recite mi, molim vas, da li moj otac ima prave prijatelje i jeste li vi jedan od njih?“

Nije oklevao, već se zagledao u nju. Lube je čovek koji će uvek uskladiti misli, pedantno ih ispitati i tek onda sročiti. „Ima veoma malo zaista velikih ljudi na svetu, vaše viso- čanstvo. Neki od njih su dobri veliki ljudi, a princ Armand spada u tu grupu. Veliki ljudi stalno stvaraju neprijatelje, a dobri ljudi privlače prijatelje. Teret vašeg oca je da stalno radi obe stvari.“

„Da.“ Uzdahnuvši, naslonila se na zid. „Mislim da razumem.“

„Ja nisam poreklom iz Kordine.“ Lube se osmehnuo dok je posmatrao grad s njom. „Po zakonu, državni sekretar mora biti Francuz. Ipak, ja mnogo volim svoju zemlju i iskreno vam mogu reći da uopšte ne bih bio ovde da nema onoga što osećam prema vašem ocu.“

„Volela bih da sam i ja sigurna u svoja osećanja“, pro- mrmljala je.

„Vaš otac vas voli.“ Rekao je to nežno, toliko nežno da je Bri morala da zatvori oči da ne bi zaplakala. „Nemojte sumnjati da je princu Armandu išta važnije od vaše dobro- biti.“

„Zbog vas se osećam postićeno.“

„Vaše visočanstvo...“

„Ne, baš tako. Ima dosta toga o čemu moram da razmi slim.“

Udaljivši se od zida, Bri je ponovo ispružila ruku. „Hvala vam, Lube.“

Poklonio se formalno, na šta se osmehnula. Zatim je Bri zaboravila na njega i počela da uživa u pogledu. Odmah je pomislila i na oca.

Ni ona ni Lube nisu obratili pažnju na mladića koji je na terasi premeštao saksije s cvećem. Niti na krupnu služavku koja je brisala staklo s unutrašnje strane vrata.

Armand je nešto krio od nje. U to je bila sigurna. Ipak, nije znala zašto. Možda su razlozi bili veoma opravdani. Međutim, i da jesu, odbojnost nije iščezla. Šta god da je

njen otac ili neko drugi mislio o tome šta treba ili ne treba da zna, ona će saznati i niko je neće sprečiti.

Nakon što ju je tražio svuda po palati, Riv ju je napokon pronašao kraj ograde. Morao je da kontroliše i strpljenje i olakšanje dok je izlazio na terasu. Armand je bio siguran da je Bri zbrinuta, a odmah je primetio i dvoje ljudi koji su obavljali svoje poslove dovoljno blizu princeze. Ipak, princ je bio dovoljno oprezan da od samog početka zatraži i njegovu pomoć.

Nakon njihovog razgovora, Riv je shvatio zašto je Armand doveo čoveka spolja, nekoga čija su osećanja prema Kordini i kraljevskoj porodici manje-više nepristrasna. Odnosno, bila su, pomislio je Riv dok je stajao posmatrajući Gabrijelu. Više nego ikad pre, morao je da bude objektivan. I kao nikada pre, shvatio je da to nije nemoguće.

„Bri.“

Polako se okrenula, kao da je već znala da je tu. Kosa joj je bila malo razbarušena zbog vetra, ali oči su joj bile smirene.

„Prve noći kada smo ovde šetali, imala sam mnogo pitanja. Bezbroj. A sada, nekoliko nedelja kasnije, imam odgovore tek na nekoliko.“ Gledala je u prstenje na rukama, boreći se sa emocijama i odanošću. „Pretpostavljam da mi nećeš reći šta si s mojim ocem govorio o meni kad sam otišla.“

To nije bilo pitanje, ali je Riv znao da mora da odgovori. „Ako ti to pomaže, tvoj otac najpre pomisli na tebe pa tek onda na bilo šta drugo.“

„A ti?“

„Ovde sam zbog tebe.“ Prišao joj je tako da su stajali kao nekad ranije, pod mesečinom. „Nema drugog razloga.“

„Zbog mene?“ Pogledala ga je, tražeći i boreći se da joj srce ne savlada um. „Ili da udovoljiš starom porodičnom prijateljstvu?“

„Koliko to želiš?“, pitao je. Kada joj je ščepao ruke, nije razmišljao o tome kako su sitne i krhke, već koliko jake i vatrene njene oči mogu biti. „Moja osećanja prema tebi nemaju nikakve veze sa starim porodičnim vezama. Od početka sam ovde zbog mojih osećanja prema tebi.“

Pitala se kakva su ona bila. Opet je obazrivo izbegao to da kaže. Zar mu je toliko teško da kaže „Stalo mi je“? Bri je pogledala u njihove stegnute ruke. Možda mu jeste bilo teško, pomislila je. Nemaju sve bajke srećan kraj. Riv nije vitez na belom konju koji može da zadivi princezu galopom i odvede je u svoj zamak. On je čovek. Ni ona svoje srce nije dala vitezima.

„Želim da se ovo završi“, rekla je, obuhvatajući sve iz svoje prazne prošlosti, usredsređujući se na nesigurnu sadašnjost. „Želim da se opet osećam bezbedno.“

Dođavola s objektivnošću, s planovima. Uhvatio ju je za ramena. „Odvešću te u Ameriku na neko vreme.“

Zbunjena, spustila je šaku na njegovu ruku, ali nije znala da li da je stegne ili pusti. „U Ameriku?“

„Možeš ostati kod mene na farmi dok se sve ovo ne završi.“

Dok? Reč ju je podsetila da neke stvari moraju da se završe. Prosto da se završe. Olabavila je stisak. „Sve ovo počelo je zbog mene. Ne mogu pobeći od toga.“

„Nema potrebe da ostaneš ovde.“ Iznenađena je uvideo kako sve može biti jednostavno. Ona bi otišla. On bi mogao da je čuva. Armand bi prosto morao da izmeni plan.

„Postoji svaka potreba da ostanem. Moj život se negde ovde izgubio. Kako ću moći da ga nađem hiljade milja daleko?“

„Kad budeš bila spremna da se setiš, setićeš se. Neće biti bitno gde si.“

„Meni je bitno.“ Onda se odmakla od njega. Odmicala se dok nije osetila zid iza sebe. Ponos joj se vratio, neraskidivi deo njenog nasleđa kao i boja njenih očiju. „Da li misliš da sam kukavica? Da li misliš da bih okrenula leđa i otišla od ljudi koji su me iskoristili? Da li te je moj otac pitao da to uradiš kako ne bih više postavljala pitanja?“

„Znaš ti bolje od toga.“

„Ništa ja ne znam“, uzvratila je. „Ništa izuzev da svi muškarci u mom životu imaju poriv da me zaštite od nečega, a ja to ne želim. Ovog jutra si rekao da ćemo raditi zajedno.“ „Tako sam i mislio.“

Pažljivo ga je posmatrala. „A sada?“

„Još uvek tako mislim.“ Ali nije joj rekao šta zna. Nije joj rekao šta oseća.

„Onda ćemo nastaviti da istražujemo.“ Nije mu rekla šta je saznala. Nije mu rekla šta joj je potrebno.

Ipak, iskoračila je, kao i on. Potražila je oslonac u njemu, kao i on u njoj. Zagrlili su se i oboje su znali da između njih postoji nešto veliko.

„Volela bih da smo sami“, promrmljala je. „Da smo zaista sami, kao onog dana na brodu.“

„Sutra idemo na jedrenje.“

Odmahnula je glavom i jače prislonila lice uz njegovo. „Ne mogu. Od sada pa do bala neću imati vremena ni za šta drugo. Imam toliko obaveza, Rive.“

Zbog nas oboje, pomislio je. „Onda posle bala.“

„Posle.“ Još malo je držala oči zatvorene. „Hoćeš li mi nešto obećati? Nešto blesavo.“

Poljubio ju je u jednu, pa u drugu slepoočnicu. „Koliko blesavo?“

„Uvek si razborit.“ Dok se osmehivala, zabacila je glavu. „Kada mi se vrati sećanje i sve ovo prođe, zaista prođe, hoćeš li sa mnom provesti dan na vodi?“

„To uopšte ne deluje blesavo.“

„To sad kažeš.“ Rukama mu je obgrlila vrat. Grčila ga je, makar to bilo i samo na tren.

„Ipak mi obećaj.“ „Obećavam.“

Topila se uz njega sa uzdahom. „Držim te za reč“, upozorila ga je.

Kad su im se usne dodirnule, poželeti su da se taj tren produži sve do tog obećanog dana, kad budu bili sami na vodi.

Poglavlje 11

„Rekao sam profesoru Sparksu da bi čovek morao biti sazdan od kamena kako bi mogao da misli na Homera u učionici u kojoj se nalazi Liza Barou.“

„Da li je duboko saosećao s tvojim problemom?“, upitala je Bri odsutno Beneta dok je posmatrala kako sveže očišćeni luster vraćaju na mesto.

„Šališ se? Pa on ima srce od mermera.“ Uz osmeh je gurnuo ruke u zadnje džepove.

„Međutim, posle časa sam odmah zakazao sastanak s božanstvenom gospođicom Barou.“

Bri se od srca smejala dok je proverala debeli štos beležaka u fascikli. „Mogla bih ti reći da te otac nije poslao na Oksford kako bi povećao spisak neprijatelja.“

„Ali mi ipak nećeš reći.“ S lakoćom ju je zagrlio. „Nikada ne pridikuješ. Pogledao sam spisak gostiju. Zadovoljstvo je videti da će doći i zanosna ledi Lorens.“

To joj je privuklo pažnju. Bri je spustila fasciklu i namrštila se na njega. „Benete, znaš li da ledi Lorens ima skoro trideset godina i razvedena je.“

Pogledao ju je poput nevinog, malog dečaka koji peva u crkvenom horu. „Pa?“ Bri je odmahнула glavom. Pitala se da li je takav od rođenja. „Možda bi ipak trebalo da pridikujem.“

„Preпусти to Aleksu. Mnogo je bolji u tome.“

„Primetila sam“, promrmljala je.

„Da li te je maltretirao?“

Ponovo se namrštila dok je gledala kako podižu sledeći luster. „Da li to obično radi?“

„To je njegov način.“ Bio mu je odan i nepokolebljiv. „Princ Savršeni.“

Lice mu se ozarilo. „Ha, setila si se...“

„Rekao mi je doktor Franko.“

„O!“ Ruka mu se ponovo zategla, možda zbog ponovnog trčanja pred rudu, ili razočaranja. „Nisam imao vremena da popričam s tobom sinoć kad sam stigao. Želeo sam da te pitam kako si.“

„Volela bih da mogu da ti kažem... pored prozora, molim vas“, usmerila je ljude koji su unosili dva stola dugačka šest metara. Prekriće ih belim stolnjacima, pomislila je dok je ponovo proveravala papire u fascikli, a zatim će poređati poslastice koje će gostima pomoći da preguraju dugačku noć na balu. „Doktor Franko mi je izrekao dijagnozu samo pokretom glave, uz oklevanje. Mislim da bi voleo da odmaram još malo. Sve ostalo je komplikovano.“

Uzeo ju je za ruku i okretao dijamant tako da je površina zasijala na svetlosti. „Da li je i ovo jedna od komplikacija?“ Prvo je bila napeta, onda se opustila. Mogao je to da oseti. „Samo privremena. Suđeno je da se uskoro sve vrati na svoje mesto.“ Pomislila je na snove, na termos. „Benete, čekala sam da te nešto pitam o nani. Da li joj je dobro?“ „Nani?“ Iznenadeno je pogleda. „Da li je bolesna? Niko mi ništa nije rekao!“ „Ne, nije bolesna.“ Bri je oklevala jer se borila sa odanošću, što ju je zbunjivalo. Zašto jednostavno ne kaže zašto sumnja na staru dadilju? Da kaže i završi s tim? „Ali sad je prilično stara i ljudi često postanu čudni ili...“

„Senilni? Nana?“ Ovog puta se nasmejao, stežući je pritom za ruku. „Ne znam prisebniju i bistriju osobu od nje. Ako te je nešto zamajavala, to je samo zato jer je osećala da tako treba.“

„Naravno.“ Sumnje nisu nestale, ali ih je zadržala za sebe. Posmatračice i čekaće, kao što je i planirala.

„Bri, kruže glasine da ste Riv i ti ljubavni par decenije.“ „Zaista?“ Samo je podigla obrvu, ali je palcem prelazila preko dijamanta na ruci. „Očigledno dobro igramo igru.“

„Je li to... igra, mislim, zaista igra?“

„Zar i ti?“ Nestrpljivo se udaljila od njega ka izlazu na terasu. „Već sam prošla kroz ovo s Aleksandrom.“

„Nije stvar u tome da li zabadam nos u to.“ Pratio ju je podjednako nestrpljivo. Mada su bili blizu da se posvađaju, nisu dizali glas. Sluge su bile ozloglašene po tome da uvek čuju ono što ne treba. „Sasvim je prirodno da budem zabrinut.“

„Da li bi bio toliko zabrinut da je veridba prava?“ Glas joj je bio hladan, previše hladan. To je Benetu bilo dovoljno da dobije odgovor na svoje pitanje. Ipak, nije mu bilo dovoljno da bi znao treba li da bude srećan ili uznemiren.

„Osećam se odgovornim“, rekao je nakon kratke tišine. „Posle svega, to je manje-više bila moja zamisao i...“ „Tvoja?!“ Bučno je spustila fasciklu na sto.

Benet se pomalo zateturao, poželevši da nije otvarao usta. Ako je postajalo nešto što je izbegavao, to je bila svađa sa sestrom. Uvek je gubio. „Samo sam naglasio ocu da će

biti pomalo čudno ako te Riv svuda prati, da živi ovde i... Dođavola!“ Razbesneo se zbog njenog smirenog, ledenog pogleda i prešao rukom po kosi. „Svašta se priča. *Com-merage*“ „Zašto bi me zanimali tračevi?“

„Nikada ranije nisi morala s time da se suočiš.“ Glas mu nije bio ljutit, već rezigniran. „Vidi, Bri, možda sam najmlađi, ali imam ubedljivo najviše iskustva s prevrtljivim tabloidima.“

„Svojski si se trudio.“

On je takođe umeo da bude veoma dostojanstven. „Da, prilično opravdano. Ali dok sam ja odabrao da živim svoj život na određeni način, ti nisi. Nisam mogao da podnesem da vidim tvoje ime i slike vulgarno razvučene po celoj strani. Možeš da se ljutiš ako hoćeš. Više volim da si besna nego da te ikada više povrede.“

Mogla je da bude razjarena zbog njega. Bri je shvatila da je to njeno pravo. Mogla mu je reći, čvrsto i odsečno, da ne gura nos u njene poslove. Da je time što se upliće čini još ranjivijom nego bilo koji skandal. Prsten je bio samo rekvizit - podrška. Jednog dana baciće pogled na ruku i više ga neće biti. Sve će biti gotovo.

Mogla je da bude besna, ali prožimala ju je ljubav, topla i slatka. Bio je tako mlad i tako prirodno drag. „Proklet da si, Benete.“ Zagrlila ga je. „Trebalo bi da sam ljuta na tebe.“ Prislonio je obraz uz njeno čelo. „Nisam mogao znati da ćeš se zaljubiti u njega.“

Mogla je to poreći i sačuvati ponos. Umesto toga, odmahнула je glavom i uzdahnula: „Eh, ni ja.“

Baš kad se Bri udaljila, videla je lakeja kako uvodi dve žene u sobu. Naredila je da Kristinu Hamilton i njenu sestru dovedu čim stignu.

S fotografija i isečaka iz novina koje su joj dali, Bri je prepoznala visoku, upadljivu brinetu u kreaciji Iva Sen Lorana. Samo je na tren osetila paniku.

Šta bi trebalo da uradi? Mogla bi da potrči preko sobe ili da sačeka. Da li bi trebalo da bude učtiva, ljubazna, srdačna ili zabavna? Bože, mrzela je što ništa ne zna.

„Ona ti je najbolja drugarica“, promrmljao Benet sestri na uvo. „Govorila si da si braću dobila rođenjem, a sestru srećom, a to je Kristina.“

To je bilo dovoljno da panika popusti. Obe žene su se poklonile. Mlađa je bacila oko na princa, dok se starija smeškala Gabrijeli. Oslonivši se na instinkt, Bri je prešla sobu i pružila obe ruke. Kristina ju je susrela na pola puta.

„O, Bri!“ Kristina nije ispuštala njenu ruku i glasno se smejala. Bri je videla da su joj oči blage, ali ispunjene ironijom. Ljupko se osmehivala, ali je osmeh bio strog.

„Divno, divno, divno izgledaš!“ Zatim je čvrsto zagrlila princezu. Kristina je mirisala na skup parfem, ženstven i neobičan. Panika se nije vratila.

„Drago mi je da si ovde.“ Bri je dopustila da joj obraz bude uz Kristininu uredno začešljanu kosu. Uočila je da nije lagala. Bio joj je potreban prijatelj - jednostavno prijatelj, a ne porodica ili ljubavnik. „Mora da si iscrpljena.“

„O, znaš da sam zbog leta satima smrvljena. Smršala si? To ne liči na tebe.“

Bri se osmehnula i malo odaljila. „Samo dva kilograma.“ „Samo dva?“

Kristina je prevrnula očima. „Moram ti ispričati kakav je užas ona skupa banja gde sam otišla pre nekoliko meseci. Ugojila sam se dva kilograma. Prinče Benete.“ Kristina mu ispruži ruku, nonšalantno mu je nudeći da je poljubi. „Blagi bože, da li to ima nečega u kordinskom vazduhu pa svi izgledaju tako spektakularno?“

Benet je nije razočarao. Ipak, dok je usnama ovlaš prelazio preko Kristinine ruke, usmerio je pogled ka Iv. „Izgleda da je i hjustonski vazduh magičan.“

Kristini njegov pogled nije promakao. To je i očekivala, kao i poljubac. Iv nikako nije bila mlada žena koja je mogla da prođe neopaženo. To je zabrinulo Kristinu. „Prinče Be- nete, verujem da niste upoznali moju sestru Iv.“

Benet je Iv već uzeo za ruku. Usne su na Ivinoj ruci ostale samo nekoliko sekundi duže nego na Kristininoj, ali nekoliko sekundi mogu biti i čitava večnost. Uočio je kako joj bujna, tamna kosa lepo pada, da ima pesnički sanjive plave oči i široka, puna, zaobljena usta. Lako je izgubio svoje mlado srce.

„Drago mi je što sam vas upoznala, vaše visočanstvo.“ Nije imala glas devojke, već žene, raskošan i taman poput njene kose.

„Izgledaš divno, Iv.“ Bri je uhvatila Iv za ruku kako bi je odvojila od svog brata.

„Drago mi je što si uspela da dođeš.“ „Baš kao što ste i opisali.“ Iv joj je uputila iznenadni, izuzetno upečatljiv osmeh - prirodan poput sunca. „Nisam imala vremena da natenane razgledam.“

„Onda samo polako.“ Benet se glatko približio sestri. „Ja ću vas sprovesti. Siguran sam da Bri i Kris imaju o mnogo čemu da razgovaraju.“ Delimično se okrenuvši prema Gabrijeli, izveo je Iv iz sobe. „Šta biste prvo želeli da vidite?“ „Dobro.“ Bri ih je posmatrala i nije bila sigurna da li da se namršti ili nasmeje. „Baš je brz.“

„Ni Iv ne kaska mnogo za njim.“ Kristina je na tren udarila nogom o pod, a zatim ih je izgubila iz vida. Uostalom, nije mogla doživotno da je nadgleda. „Koliko si zauzeta?“

„Ne mnogo“, reče Bri, dok je u glavi sređivala raspored. „Sutra neću imati vremena ni da dišem.“

„Hajde onda da sad predahnemo.“ Kristina je uhvati is- pod ruke. „Možemo li popiti čaj uz kolačiće u tvojoj sobi, kao nekada? Ne mogu da verujem da je prošlo godinu dana. Imamo mnogo toga da nadoknadimo.“

Kad bi samo znala, razmišljala je Bri dok su išle niz hodnik.

„Pričaj mi o Rivu“, zahtevala je Kristina dok je s poslužavnika grabila kolač s roze glazurom.

Bri je kašikom mešala čaj, mada je zaboravila da sipa šećer. „Ne znam šta da ti kažem.“

„Sve“, teatralno je rekla Kristina. „Umirem od znatiželje.“ Izula je cipele i sklupčala noge ispod sebe. Nervoza zbog leta polako je prolazila pa se opuštala. Već je primetila da Bri nije nimalo opuštena. Odmah je to pripisala napetosti zbog bala, ali ne u potpunosti. „Svakako ne moraš da mi kažeš kako izgleda.“ Podigla je ostatak kolača, a zatim ga spretno ubacila u usta. „Svaki put kada uzmem neki ča- sopis, vidim njegovu sliku. Da li je zabavan?“

Bri je pomislila na dan na brodu i vožnje duž obale na koje su ponekad išli. Pomislila je na večernje zabave kada bi joj ponekad nešto šapnuo na uvo, što je bilo i vrlo nepristojno i vrlo tačno. „Da.“ Zbog toga se osmehnula. „Da, zabavan je. I snažan je. Pametan je, ali pomalo i arogantan.“ „Draga, nema ti pomoći“, promrmljala je Kristina posmatrajući prijateljičino lice. „Srećna sam zbog tebe.“

Bri je pokušala da se osmehe, ali joj nije uspelo. Umesto toga, podigla je šoljicu. „Srećeš ga uskoro i moći ćeš sama da ga proceniš.“

„Hmmm.“ Kristina je proučavala kolače na poslužav- niku, prekorila sebe, a onda ipak uzela još jedan. „To je nešto od onoga što me muči.“

Bri je ponovo spustila svoj čaj zbog iznenadnog opreza. „Muči te?“

„Pa da, Bri. Gde si ga upoznala? Ne mogu da verujem da si tog divnog, pametnog i pomalo arogantnog muškarca upoznala prošle godine kada si bila u Americi, a onda bila kod mene tri dana u Hjustonu a da mi ništa nisi pomenula.“

„Članovi kraljevske kuće prošli su surovu obuku diskrecije“, rekla je Bri brzopleto pretvarajući se da merka kolače.

„Ali nisi valjda toliko diskretna“, rekla je Kristina punih usta. „Zapravo, tačno se sećam da si mi rekla da nema nikoga u tvom životu i da te muškarci uopšte ne zanimaju. Ja sam se svim srcem složila jer sam upravo izašla iz jedne katastrofalne veze.“

Bri je osetila da upada u nevolju. „Pretpostavljam da tada nisam bila potpuno sigurna u svoja osećanja, a ni u njegova.“

„Kako si uspevala da održiš vezu na daljinu?“

„Znaš, povezani smo preko očeva.“ Setila se nečega što joj je Riv jednom rekao, nešto što je skoro zaboravila. „Zapravo, sreli smo se još pre mnogo godina, ovde u Kordini. Na proslavi mog šesnaestog rođendana.“

„Nećeš mi valjda reći da ti se još tada svideo?“

Bri je samo slegla ramenima. Kako je mogla da potvrdi ili porekne ono što nije znala?

„Dobro.“ Kristina je nasula još čaja. Pošto joj se to toliko dopalo, zaboravila je da pita za detalje. „To bar objašnjava zašto te nisu zanimali svi oni sjajni muškarci u Parizu. Srećna sam zbog tebe.“

Nežno je položila ruku na Gabrijelinu. Bio je to veoma jednostavan i ležeran dodir prijateljstva. Gabrijeline oči su se napunile suzama, tako da se borila da ih otera.

„Drago mi je da je bio ovde uz tebe posle...“ Kristinin glas je odlutao i izgubila je zanimanje za čaj. Kada je spustila noge, ponovo je dodirnula Gabrijelinu ruku, ali ovog puta čvršće. „Bri, volela bih da si mi o tome pričala. Novine pišu sve nešto neodređeno. Znam da nisu uhvatili odgovorne, a to ne mogu da podnesem.“

„Policija vodi istragu.“

„Ali nisu nikoga uhvatili. Da li možeš biti mirna dok to ne urade? Ja ne bih mogla.“

„Ne.“ Bri nije mogla više da sedi, pa je ustala prekrstivši ruke. „Ne, ne mogu. Pokušala sam da nastavim sa svakodnevnim životom i obavezama, ali sve što radim jeste da čekam. Samo čekam, a ništa mi ne govore.“

„O, Bri!“ Kris je već bila pored nje i grlila je. „Nemam nameru da te pritiskam, ali uvek smo sve delile. Bila sam tako uplašena za tebe.“ Suza se pojavila, ali nestrpljivo ju je obrisala. „Prokletstvo, zarekla sam se da ovo neću raditi, ali ne mogu da se uzdržim. Svaki put kad pomislim kako mi je bilo kad uzmem novine i vidim naslov...“

Bri se udaljila od osećanja. „Ne treba o tome da razmišljaš. Prošlo je.“

Suze su prestale, ali nastupila je zabuna. „Žao mi je.“ Mada nije bila sigurna zašto se osećala povređeno, Kristina je potražila svoju torbu. „Ponekad je suviše lako zaboraviti ko si i po kojim pravilima moraš da živiš.“

„Ne.“ Bri je oklevala, rastrzana između instinkta i obećanja. „Ne idi, Kris. Moram - o, bože, moram da razgovaram s nekim.“ Bri ju je tada pogledala i odlučila. „Mi smo veoma dobre prijateljice, zar ne?“

Zabuna i povređenost prešle su u potpunu zbunjenost. „Bri, znaš...“

„Samo mi odgovori, molim te.“

Kristina je ponovo spustila torbu. „Iv je moja sestra“, smireno je rekla. „I volim je. Nema ničega na svetu što ne bih uradila za nju. A tebe volim koliko i nju.“

Bri je na tren zatvorila oči. „Sedi, molim te.“ Čekala je, a zatim je sela kraj Kristine. Duboko udahnuvši, svojoj pri-jateljici ispričala je sve.

Možda je Kristina malo prebledela, možda su joj se oči raširile, ali je Gabrijelu prekinula samo dva puta kako bi nešto razjasnila. Kada je završila priču, na momenat je zavladała apsolutna tišina. Opet, i vulkani su uglavnom tihi. „Užas!“

I zgovorila je tu reč uz blago otezanje, kako pričaju u Teksasu, tako da je Bri trepnula. „Molim?“

„Užas!“, ponovila je Kristina. „Politika je obično takva i Amerikanci to odlično znaju, ali ovo je zaista užasno.“

Iz nekog razloga, Kristinin čvrst i ne baš otmen stav joj je prijao. Bri se osmehnula i bez razmišljanja posegla za kolačem. „Zaista ne mogu kriviti politiku. Uostalom, pristala sam na sve.“

„Pa šta si drugo mogla, zaboga!“ Pošto se osetila razdra- ženo, Kristina je ustala i odšetala do male drvene komode boje trešnje. Otkrila je da očajno želi da nešto razbije. Bilo šta. „Bila si slaba, izgubljena i uplašena.“

„Da“, promrmljala je Bri. „Da, jesam.“ Posmatrala je Kristinu kako pretura po stvarima i uzima ukrašenu, malu bocu.

„Potreban mi je brendi.“ Kristina ga je bez ustručavanja nasula. „A tebi?“

„Mmm.“ Bri je samo klimnula. „Nisam čak ni znala da se tu nalazi.“

Kristina je prosula malo brendija po rubu čaše, opsovala i pokupila kap prstom. „Setićeš se.“ Došetala je nazad, a oči su joj bile sjajne i odlučne kad je Bri dodala čašicu. „Setićeš se jer si suviše tvrdoglava da to ne uradiš.“

I prvi put je Bri u to poverovala u potpunosti. S nekom vrstom olakšanja, kucnula se s Kristinom. „Hvala.“

„Da nisam dozvolila da me nagovore, ovde bih bila nekoliko nedelja ranije.“ Uz nerazgovetno gundanje, Kristina je sela na kraj sofe. „Trebalo bi okupiti tvog oca, onog Lubea i divnog Riva Makgija, zatvoriti ih i išibati bičem za konje. Svoj trojici bih volela da kažem ono što mislim.“

Bri se nasmejala, prislonivši čašu. Ovo je bilo ono što joj je trebalo, shvatila je, kako bi uspostavila ravnotežu s tom snažnom i neprobojnom zaštitom ljudi koji su o njoj danonoćno brinuli. „Verujem da bi to zaista mogla da uradiš.“ „Naravno da bih mogla. Iznenadena sam što im ti već nisi isprašila tur.“

„Zapravo, jesam.“

„E, to mi se već sviđa.“

„Problem je u tome što moj otac radi ono što misli da je najbolje za mene i državu. Lube radi ono što misli da je najbolje za državu i mene. Ne mogu nijednog da krivim.“

„A Riva?“

„Ni Riva.“ Bri je pogleda preko ruba čaše. „Zaljubljena sam u njega.“

„O!“ Kristina je uzdahnula dok je promatrala njeno lice. Već je odlučila da ostane ovde u Kordini dok se sve ne razreši. Sada je to ponovo potvrdila. „Dakle, deo s veridbom je istinit.“

„Naprotiv.“ Nije sebi dozvolila da pogleda u prsten. „Samo su moja osećanja istinita. Ostalo je sve onako kako sam ti ispričala.“

„A, pa to nije problem.“

Iako nije želela sažaljenje, očekivala je malo saosećanja. „Nije?“

„Pa naravno da nije. Ako ga želiš, imaćeš ga.“

I uzbuđenje i zainteresovanost ozarili su joj lice. „Zaista? Kako?“

Kristina je iskapila brendi. „Ako se ne sećaš svih muškaraca koje si morala da udaljiš od sebe, ja ti onda to neću reći. To ne prija mom egu. Uostalom, nisu ni bili toga vredni.“ Kucnula se s praznom čašom.

„Ko?“

Kristina je prekrstila noge. Nosila je hulahopke i pomno proučavala nožne prste. „Muškarci nisu vredni toga. Bitange su, svi do jednog.“

Bri je nekako osetila da su ovaj razgovor ranije već vodile. Smeh joj je izvirao iz grla. „Baš svi?“

„Baš svi, daleko im lepa kuća.“

„Kris“, Bri je sad zagrlila nju, „drago mi je što si došla.“

Kris se nagnula i pomilovala je po obrazu. „I meni. Zašto ne dođeš u moju sobu da mi pomogneš da obučem nešto lepo za večeras?“

Kada je Riv otišao u njene odaje, nije je tamo zatekao. Zatekao je prazan poslužavnik, bez ijednog kolača, i čaj koji se odavno ohladio. I prazne čaše za brendi. Zanimljivo, pomislio je. Znao je da Bri voli pomalo da popije, ali skoro nikad tokom dana. Pomislio je da je bila veoma opuštena, ili veoma uznemirena.

Obavestili su ga da je princeza pravila društvo Kristini Hamilton, od Hamiltonovih iz Hjustona. Okrenuvši se na petama, proučavao je ostatke male čajanke. Podrobno je istražio informacije o Gabrijelinoj staroj prijateljici s koledža. Situacija je bila takva da ništa nije prepuštao slu-čaju. Pozvao je prijatelja iz Vašingtona, koji mu je dugovao uslugu, i saznao sve o Kristini Hamilton: od datuma rođenja do stanja na bankovnom računu. Nije naišao ni na šta što bi bilo sumnjivo. Ipak se osećao nelagodno.

Ne baš nelagodno, priznao je dok se šetao po Gabrijelinoj sobi. Ljubomorno. Ljubomorno jer je provodila vreme s nekim drugim. To mu je bilo smešno. Mrzeo je pomisao da se toliko vezao za neku ženu da ne može čak ni jedno popodne da provede bez nje. Mrzeo je što je toliko nevidavan - ili toliko povređen.

Bilo je to zbog njene bezbednosti, podsetio se Riv. Njegova osećanja prema njoj bila su isprepletana s brigom. To je prirodno, ali nije i prijatno. Kada ne bi bilo povoda za zabrinutost, onda bi se možda njegova osećanja promenila. Bilo bi logično. Tako bi verovatno bilo i najbolje. Bilo bi to ipak, pomislio je, i malo verovatno.

Čak i sad je mogao da oseti njen miris, iako je prostorija bila ispunjena mirisom cveća koje je uvek bilo svuda u vazama. Osećao se taj izuzetno ženstveni i seksepilan francuski miris koji ju je često pratio. Mogao je da je zamisli kako sedi na dvosedu, ispija šolju čaja, gricka kolačić, ali bez ikakvog pravog uživanja. Jela je baš malo.

Bio je napet. Znao je - i mrzeo je to. Zar se ne oseća neprijatno dok priča sa svojom starom prijateljicom koja je za nju sada potpuni stranac.

Pitao se da li je zbog toga osećao to tako snažno. Od svih ljudi u njenom životu, on je jedina osoba koje nije morala da se seti. Između njih nije postojala zajednička prošlost, koje bi je privlačila ili odbijala. Postojao je samo sadašnji trenutak.

A ipak je jedne noći, pre desetak godina, plesao valcer s njom na mesečini.

Baš sam idiot. Provukao je ruku kroz kosu. Bio je idiot jer je pomislio da će, čak i bez ove amnezije, moći da se seti nekoliko plesova na proslavi njenog šesnaestog rođendana samo zato što ih on nikada nije zaboravio. Što nikada nije mogao da ih zaboravi. Zar je sve ovo vreme zaljubljen u nju? U njenu pojavu?

Riv je podigao minđušu koju je skinula i nesmotreno ostavila na sto. Bila je elegantna, od zlata i s dijamantima. Složena i jednostavna, menjala je izgled dok ju je okretao - kao i žena, kao ova žena. Prevrtao ju je po prstima i pitao se da li je upravo to pojava koja ga je opčinila.

Pomislio je da zna suviše toga o njoj. Suviše mnogo detalja koji ne bi trebalo da ga zanimaju. Volela je da se kupa u vreloj vodi i skupljala je stare slike ljudi koje nije poznavala. Jednom je potajno maštala da pleše u Kraljevskom baletu. Kad je imala petnaest godina, pitala se da li je zaljubljena u mladog baštovana.

Te sitne bezazlene detalje iz njenog života poznao je bolje od nje. Ukrao ih je od nje, iz dnevnika koje je čitao kako bi obavio posao. Kad se seti svega, kad ga tada bude pogledala, koliko će joj smetati to narušavanje intime?

Za sada je znao ko su dve osobe koje su je kidnapovale, promenile joj život i ukrale prošlost. Znao je ko su i zašto su to uradile. Zbog nje, to joj još nije mogao reći. Mogao je samo da je posmatra i štiti. Kada bude znala sve, kad ga tada bude pogledala, koliko će joj smetati to obmanjivanje?

Kako joj može reći da su se dve osobe koje su joj bliske, dve osobe kojima je verovala, urotile protiv nje? Iskoristile je? Njemu bi to možda olakšalo savest, ali šta bi to učinilo Bri?

Prevazišao je toliko toga da ništa nije smeo da prepusti slučaju.

Čuo je kako se otvaraju vrata spavaće sobe i zastao i dalje držeći onu minđušu u ruci.

„Da, hvala ti, Bernadet. Molim te da mi napuniš kadu. Sama ću namestiti frizuru. Večeras večeramo *enfamille*.

„Da, vaše visočanstvo.“

Čuo je kako sobarica polako odlazi u kupatilo i vodu kako teče po porcelanu. Zamišljao je kako se Bri svlači. Lagano. Kako otkopčava lepo skrojenu bluzu za koju je znao da ju je jutros obukla. Pomislio je kako jeto čudno. Video ju je kako se oblači u jutrima kad su se zajedno budili. Ali nikad je nije video kako se svlači. Kad bi dolazio do nje, već bi bila u kućnoj haljini ili spavaćici. Ili ga naga čekala u krevetu.

Osetivši iznenadni poriv, spustio je minđušu i prešao u spavaću sobu.

Stajala je pred ogledalom, ali obučena. Na noćnom stolu čiču nalazila se mala otvorena porcelanska kutija. Iz nje je vadila ukosnice, jednu po jednu, i nameštala frizuru.

Shvatio je da je razmišljala o nečemu, ali ne o onome što je radila. Oči joj nisu gledale ka odrazu u ogledalu. Pomalo se osmehivala, kao da je zadovoljna. Nije se često tako smešila.

Sobarica je ušla da izvadi kućnu haljinu iz ormara. Ako je i primetila Riva na vratima salona, to nije pokazala. Kad je položila kućnu haljinu na krevet, Bri je zakačila poslednju ukosnicu.

„Hvala ti, Bernadet. Večeras mi više nisi potrebna. Su- tra ćeš“, nastavila je brzo se osmehnuvši, „biti iscrpljena.“

Sobarica se poklonila. Riv je čekao. Sobarica je tiho zatvorila vrata za sobom. I dalje je čekao. Bri je zatvorila poklopac na kutiji i prešla prstima po porcelanu. Pomalo uzdahnuvši, izula je cipele i protekla se zatvorenih očiju. Udaljivši se od ogledala, otišla je do ormarića i uključila CD plejer koji je bio zaklonjen unutra. Muzika je bila tiha i senzualna. Kao zvuk koji se može čuti u letnjim noćima kroz otvoren prozor. Otkopčala je svečane, sive pantalone, koje su lako skliznule na pod. Dok ju je Riv posmatrao, savila se da ih podigne, ispravila rukom i položila na krevet.

Udubljena u muziku, otkopčavala je jedno po jedno dugme na bluzi. Ispod je imala svilu bisernosive boje, bez čipke. Podsuknja je bila glatka poput njene kože i veoma tanka. Skinula je prvu tanku bretelu s ramena pre nego što se Riv približio.

„Gabrijela.“

Skočila bi ili zinula od iznenađenja da nije prepoznala njegov glas. Polako se okrenula jer je u njemu odmah prepoznala žudnju. Stajao je na ulazu u sobu, ali je mogla da oseti njegovu vrelinu i to ju je odmah uzбудilo. Nije se pomerio, samo je gledao, ali osećala je njegov pogled kako klizi niz svaki deo njenog tela. Sunce je još bilo dovoljno jako da osvetli sobu, ali misli su joj se usmerile na noć. I uzbuđenje.

Bez reči je ispružila ruku.

Bez reči je krenuo ka njoj.

Pričali su dodirima, vrhovima prstiju, pritiskanjem dlanova. Moja si. Čekao sam te. Žudim za tobom. Usta su im se tiho dodirivala, ali kao da su izgovarali na stotine reči. Ovo je sve što želim. Ti si sve što mi treba. Ti.

Svlačila ga je, lagano. Oboje su mogli da osete da gore od žudnje. Osećaj je bio divan. Svukla mu je košulju s ramena, a jedina reč koju je izgovorio bilo je njeno ime. U tihom sporazumu, spustili su se na krevet.

Nije znao da bilo koja žena može tako jako da ga želi. Mislio je kako mu samo ona treba. A kad je dodirne... kad je oseti, nežnu i snažnu naspram njega, bilo je dovoljno da zaboravi da je živeo i pre Gabrijele.

Rukom je prelazio po svili, koja je bila topla od strasti dok je osećao kako se pod njom pomera. Koža i svila klizile su niz njegovo telo. Iskušenje. Rukama je slobodno prelazila po njemu, tražeći i nudeći zadovoljstvo. Požudu. Ljubili su se beskrajno sve dok ih oboje nije obuzeo mek i sladak osećaj. Predali su se jedno drugom.

Bri se topila dok je popuštala pod neizmernom poplavom osećanja. On nije mogao ništa više da učini izuzev da prati svoje poljupce. Da uđe u nju.

Svilu je skinuo pokretom ruke. Kad je skliznuo u nju, strast je postala prefinjena i vanvremenska. Dah joj je drhtao. Mišići su mu nabrekli, zatim se opustili, pa ponovo nabrekli. Pomerili su se zajedno. Nijedno nije ni vodilo ni sledilo, jer su se oboje izgubili.

Držala je čvrsto ruke na njegovim ramenima, a njegovi prsti mrsili su joj kosu. Nisu skretali poglede dok je ritam pratio nežnu melodiju muzike koja je ispunjavala sobu. To nije bilo zbog kontrole, njegove ili njene, već zbog raspoloženja. Ukusa. Odlaganja. Nije mogao da opiše osećaj koji je u talasima navirao kroz njega, obuzimao ga, okruživao, ali je mogao do tančina da opiše kako se sunce presijavalo na njenoj kosi, kako su joj oči sijale od zadovoljstva.

Ovoga će se uvek sećati. Ako joj išta ponovo oduzmu, Bri je znala da će ovaj momenat uvek ostati kristalno jasan.

Nije bilo iskri, ni iznenadne oluje brzine i očajanja. Zajedno su ubrzavali: slasno, nežno, istančano. Mogla je zaplakati zbog te lepote, ali samo se smešila dok su im se usne dodirivale.

Udobno su zajedno legli i produžili trenutak na koji tren. Sunce pred zalazak je bilo prijatno. Da nisu imali obaveza, ostali bi ovako do jutra.

„Nedostajala si mi.“

Iznenađena, Bri je nakrivila glavu na njegovo rame da bi mu videla lice. „Jesam li?“ „Jedva da sam te video danas.“ Kada je to rekao, nije mu delovalo blesavo kao kada je na to pomislio. Mazila mu je kosu uz blagi osmeh.

„Mislila sam da ćeš doći do balske dvorane.“

„Dolazio sam nekoliko puta. Bila si zauzeta.“ I bezbedna, reče u sebi. Tri radnika nosila su pištolje i pancire ispod radnih mantila.

„Sutra će biti još gore.“ Privila se uz njega od zadovoljstva. „Trebaće mi sati samo da postavim cveće. Zatim posao oko vina i ostalog pića, muzičara, hrane. I ljudi.“

Ućutala je. On ju je nesvesno privukao sebi. „Nervozna si.“ „Pomalo. Biće toliko mnogo lica, toliko mnogo imena. Pitam se...“

„Šta?“

„Znam koliko je ovaj bal važan za PHD i Kordinu, ali pitam se da li ću uspjeti.“

„Već si uradila više nego što je bilo ko očekivao.“ I prezreo je tu misao. „Samo se opusti i pusti neka sve ide svojim tokom. Radi ono što ti prija, Bri.“

Ćutala je na tren, a zatim progovorila. „Već radim.“ Pomerila se kako bi ga mogla pogledati pravo u lice. „Ispričala sam Kristini Hamilton sve.“

Želeo je nešto da kaže, ali nije. Mogao je videti da je očekivala da je prekori, da bude nestrpljiv, čak i besan. U očima joj je video i izvinjenje i prkos. „Zašto?“ Ali to je bilo pitanje, ne optužba. Skoro da je mogao da oseti da joj je laknulo.

„Nisam mogla da je lažem. Možda nisam mogla da se setim, ali sam mogla da osetim. Zaista sam osetila nešto kod nje, nešto što mi je trebalo.“ Zastala je samo da načini zvuk ogorčenosti. „Misliš li da sam blesava.“

Počela je da ustaje pa je krenuo za njom. „Ne.“ Da bi pokazao da je uz nju, uhvatio ju je za ruku. „Reci mi šta si osetila.“ „Bilo mi je potrebno da popričam s nekom ženom.“ Ispustila je dug uzdah, a onda ga ponovo pogledala. Kosa joj se zamrsila i bila je zavodljivo neuredna iznad glatkih ramena. Na licu joj je i dalje sijala strast, ali ranjivost se ipak videla. „U mom životu ima toliko mnogo ljudi. Pažljivih, zabrinutih, ali...“ Kako da to sroči da bi je razumeo? Nije mogla. „Samo mi je bilo potrebno da razgovaram sa ženom.“ Naravno da jeste. Riv je prislonio njenu ruku na usta. Kako niko od njih to nije video? Otac, brat, lekar... ljubavnik. Nije imala nikoga ko bi joj pružio podršku i razumevanje kakvo samo osoba istog pola može pružiti. „Je li bila od pomoći?“ Na tren je zatvorila oči. „Da. Kris je meni veoma posebna, to sam odmah osetila.“

„Kako je reagovala?“

„Rekla je da je to užasno.“ U grlu joj je zaigrao blagi kikut. Zvuk koji je on retko kad čuo. „Smatra da bi tebe, mog oca i Lubea trebalo išibati bičem za konje.“

Riv je ispustio zvuk koji bi mogao da izražava i zainteresovanost i žaljenje. Uglavnom se složio. „Zvuči kao razumna žena.“

„Jeste. Ne mogu ti prosto reći koliko mi je značilo što sam samo popričala s njom. Rive, nije me gledala kao da sam bolesna ili čudna ili... ne znam ni sama.“

„Zar mi to radimo?“

„Da, ponekad. Ma stalno!“ Zagladila je kosu gledajući ga sa željom da je razume. „Kris je sve shvatila, rekla šta misli, a zatim me zamolila da joj pomognem da odabere haljinu. Sve je bilo tako prirodno, tako lako, kao da među nama nema nikakve praznine. Prosto smo opet bile prijateljice ili smo to i dalje. Ne znam kako to da objasnim.“

„Ne moraš. Ali moram da razgovaram s njom.“ Iskrivila je usne u osmeh. „O, mislim da i ona to ima u planu.“ Onda ga je neočekivano poljubila na nežan, prijateljski način. „Hvala ti.“

„Na čemu?“

„Zato što mi nisi naveo sve one razloge zašto nije trebalo to da uradim.“

„Uvek je na tebi da odlučiš, Bri.“

„Je li?“ Nasmejala se odmahujući glavom. „Baš se pitam. Voda u kadi mi se hladi“, rekla je namerno promenivši ras- položenje. „Zadržao si me.“

„Jesam.“ Dok se osmehivao, vrhom prsta joj je nežno prešao preko dojke i osetio kako podrhtava.“

„Možeš barem da mi opereš leđa.“

„Zvuči pravedno. Nevolja je tome što i ja nisam stigao da se okupam.“

„To ne bi trebalo da bude problem.“ Odmakla se od njega da bi ustala. „Jednom sam se pitala da li sam s nekim ikad bila zajedno u kadi. Veoma je velika.“ I dalje naga, dok se sunce promaljalo iza nje, počela je da učvršćuje ukosnice. „I imamo više od sata do večere.“

Poglavlje 12

Bleštavilo. Glamur. Čarolija. Takav je bio kraljevski bal u vekovima staroj palati. Elegancija, raskoš i prefinjenost bili su minimum koji se očekuje kada se zajedno nađu bogati, slavni i krunisane glave.

Pet *bakara* lusterata bleštavo je sijalo. Neke od boja je čak bilo teško i imenovati. Pokrivajući površinu od dve hiljade kvadratnih metara, prolivala se nijansa starog meda. Svuda su se nalazili srebrnina, kristal, beli stolnjaci i gomile i gomile cveća. Ali čak je i ovo bilo neupadljivo u odnosu na sjaj svile, svetlucavo drago kamenje i lepotu ljudi.

Bri je pozdravljala goste i pokušavala da zaboravi koliko je umorna. Neprestano je radila dvanaest sati kako bi bila sigurna da je sve savršeno. I bilo je. Zadovoljstvo zbog toga joj je opustilo živce. Zabavljala se što kao Pepeljuga ima svoj bal. Doduše, Pepeljuga nije morala da se danima muči s cvećarima.

U sali su bila divna staklena zvana za biljke i osećao se miris luksuza. Što se nje tiče, pred njom je bilo samo more lica, a u glavi predugačka lista gostiju, tako da uopšte nije mogla da se opusti.

Otac je stajao pored nje, obučen u svoje najformalnije odelo - uniformu. Podsećao je ljude da je nekada bio vojnik, i to dobar vojnik. Ipak, Bri je mislila da izgleda kao bog - zgodan i moćan. Nedostižan.

Klanjali su joj se. Ljubili joj ruku. Srećom, razgovori su bili kratki i uopšteni, a onda bi svako otišao dalje, do Riva i njene braće.

Bri se pobrinula za sve detalje, i to uspešno. I s dočekom gostiju je sve izvela besprekorno. Nasmejala se čoveku u crnom svilenom sakou duge plave kose i prepoznala ga kao jednog od najvećih glumaca ovog veka, za kog ja britanska kraljica smatrala da zaslužuje da ga proglasi čak i vitezom. Uzeo ju je za ruku, ali poljubio ju je u obraz. Rekli su joj da ju je ljuljao na kolenu kada je bila beba.

Riv je pomislio da je preplašena. I prelepa. Ništa drugo nije mogao da učini već da bude ovde. Da je zaštiti i podrži - bez obzira na to koliko je to prezirala. Pitao se da li joj je već neko rekao da je napravila malo čudo. Povratila je snagu, uzdala se u nadu i

predala se obavezama. Princeza ili ne, pre svega je bila sjajna žena. A sada je bila njegova.

Večeras je izgledala bajkovito. Kao iz bajki kojih se seća iz detinjstva. U kosi je imala svetlucave dijamante. Nosila ih je i u ušima, prefinjene i uočljive. I oko vrata, u tri niza. I na ruci, podseti se, mali simbol.

Međutim, dok je oko nje plamtela vatra, ona je za svoju haljinu odabrala led. Pitao se da li je taj kontrast samo u modi ili je htela da istakne da poseduje i jedno i drugo.

Bila je obučena u belo - savršeno, hladno i nedodirljivo belo. Duboki izrez kod grla uokviravao je nakit, a kod ramena se širila ka njenim nožnim prstima. Metri i metri glatke svile padali su niz njeno telo skoro do poda. Izgledala je uzvišeno i kraljevski kakva je i inače. Ipak, oko nje je strastveno plamtela neka vatra.

Kad bi čovek imao takvu ženu, da li bi ikada hteo ili mogao da ode nekoj drugoj?

„Da li si je video?“, prošapta Benet kako bi ga samo Riv čuo.

Imao je oči za samo jednu ženu, ali je poznao Beneta. »Kog?«

„Iv Hamilton.“ Benet je ispuštao dubok uzdah. „Prosto je fantastična!“

Aleksandar je kraj njega pogledom prelazio po gužvi i pronašao je, ali nije pokazao odobravanje. Nosila je jarkocrvenu haljinu dobrog kroja, ali pomalo konzervativnu. Boja je nosila jednu poruku, a stil drugu. „Ona je dete“, promrmljao je. A odmah je izneo i zaključak da je ona jedno suviše obazrivo i vrlo inteligentno dete.

„Potrebne su ti naočare“, rekao mu je Benet, a onda se nasmešio i poljubio ruku neke bogate udovice. „Ili vitamini.“ Niz gostiju delovao je kao beskonačan. Bri je istrajavala, podsećajući se koliko je ovaj bal značajan za dobrotvornu organizaciju. Kada su i poslednji crni frak i svetlucava haljina prošli kraj nje, zamalo je nedostajalo da uzdahne od olakšanja.

Još nije bilo gotovo, ali biće donekle lakše uz muziku. Orkestar je bio uvežban. Bilo je potrebno samo da klimne kako bi valcer počeo. Ispružila je ruku prema Rivu. Prvi i poslednji put, njih dvoje otvoriće bal. Prepustila se njegovim rukama i muzici. Pre ili kasnije, oglosiće se ponoć i san će se završiti.

„Prelepa si.“

Zajedno su kružili ispod svetiljki. „Moj krojač je genije.“ Uradio je nešto što su oboje znali da je nedopustivo. Poljubio ju je. „Nisam na to mislio.“

Bri se nasmešila i zaboravila da je umorna.

Princ Armand je igrao sa sestrom prognanog kralja. Aleksandar je odabrao dalju rođaku iz Engleske. Benet je zgrabio Iv Hamilton i odveo do podijuma. I tako je bal počeo.

Bilo je magično, kako je i zamišljeno. Kavijar, francuska vina, violine. Naftni magnati tiskali su se uz lordove. Dame su razmenjivale tračeve s poznatim ličnostima. Bri je znala da je njena odgovornost da bude dostupna za ples i zabavu, ali joj je bilo lakše kad je uočila da može i da uživa.

Dok je plesala s doktorom Frankom, pogledala ga je i nasmejala se. „Pokušavate da mi izmerite puls.“

„To je besmisleno“, rekao je pomalo postidjen jer je zaista pokušao. „Ne moram da budem lekar pa da te samo pogledam i da znam da si i više nego dobro.“

„Počinjem da verujem da ću vrlo brzo biti sasvim dobro.“ Malo ju je stegnuo prstima.

„Ima li još nešto?“

„U ovo vreme ne radite“, rekla mu je uz osmeh. „A za ono što osećam nećete ništa naći u vašoj maloj crnoj torbi.“ „Onda je vredelo čekati.“

Osmeh joj je samo malo popustio. „Nadam se.“

„Bri izgleda opušteno“, prokomentarisala je Kristina labavo držeći ruku na Rivovom ramenu dok su plesali. „Mnogo joj pomaže što si ovde.“

Uputila mu je oštar pogled. Iako se već pobrinula da razgovaraju nasamo, Riv je nije u potpunosti smirio. „Više bih pomogla da sam ranije došla.“

Svidela mu se, verovatno zbog toga što ga je odmah izgrdila. „I dalje misliš da bi trebalo da me izbičuju.“ „Razmisliću ponovo o tome.“

„Želim joj sve najbolje.“

Proučavala ga je na tren. „Ti si budala ako već ne znaš šta je to.“

Bri se spremno probijala kroz parove i grupice. Dženet Smiters je neupadljivo stajala u ćošku s čašom vina u ruci.

„Dženet.“ Bri ju je rukom sprečila da se pokloni. „Plašila sam se da si odlučila da ne dođeš.“

„Kasnila sam, vaše visočanstvo. Imala sam neka posla.“

„Večeras nemoj raditi.“ Bri ju je uzela za ruku dok je promatrala ko bi bio povoljan partner za igru s njenom sekretaricom. „Izgledaš divno“, dodala je. Dženetina haljina bila je jednostavna i nenapadna, ali davala joj je izvesnu notu dostojanstva.

„Vaše visočanstvo“, Lube se stvorio pored nje i poklonio. „Gospođice Smiters.“

„Gospodine.“ Bri se osmehnula i pomislila da je našla rešenje.

„Dvorana je savršena, kao i uvek.“

„Hvala. Lepo napreduje. Supruga vam izgleda očaravajuće.“ „Da.“ Osmeh je odavao zadovoljstvo i ponos. „Ali me je napustila. Nadam se da će se vaše visočanstvo sažaliti na mene i plesati sa mnom.“

„Naravno.“ Bri je nasula vino, a zatim uočila, na svoje veliko zadovoljstvo, da je Aleksandar bio van domašaja. „Ali ovaj ples sam obećala bratu.“ Povukla ga je za rukav i tupo ga pogledala pre nego što se okrenula prema sekretarici. „Si- gurna sam da bi gospođica Smiters volela da pleše s vama, zar ne, Dženet?“

Uspešno ih je spojila. Bila je zadovoljna što je pogurala sekretaricu na podijum za igru, a zatim je uzela Aleksandra za ruku.

„To nije bilo baš suptilno“, istakao je.

„Ali upalilo je. Ne želim da je vidim kako visi u uglu cele noći. Sad će i neko drugi morati da je pita za ples.“ Podigao je obrvu. „Misliš na mene?“

„Ako bude potrebno.“ Osmehnula mu se. „Dužnost na prvom mestu.“

Aleksandar je bacio pogled preko Gabrijevinog ramena. Dok je igrao, manje se primećivalo da Lube pomalo hramlje. „Ne izgleda ushićeno što igra s Lubeom. Izgleda da ipak ima ukusa.“

„Alekse!“ Međutim, ipak se nasmejala. „U svakom slučaju, nisam ti rekla kako si zgodan. I ti i Benet. Hm, gde je Benet?“

„Osvaja malu Ameriku.“

„Amer... O, misliš na Iv.“ Podigla je obrvu i pokazala neodobravanje. „Nije ona tako mala. U stvari, mislim da je baš Benetovih godina.“

„Trebalo bi da zna da nije dobro da tako očigledno flertuje s njom.“

„Koliko se meni čini, flertovanje je obostrano.“ Nemirno je slegnuo ramenima.

„Sestra bi trebalo da je jače zauzda.“

„Alekse!“ Bri je zakolotala očima.

„U redu, u redu.“ Ipak, pogledom je pretraživao salu dok nije pronašao vitku brinetu u jarkocrvenoj haljini. I posmatrao ju je.

Izgubila je pojam o tome koliko je plesova odigrala, koliko čaša vina je ispila, koliko priča i šala je saslušala. Shva-tila je da je besmisleno da bude nervozna. Sve je bilo pomalo maglovito, kao što bi i trebalo da bude. Uživala je u tome.

Uživala je još više kad je zatekla sebe kako ponovo pleše u Rivovom zagrljaju.

„Ima previše sveta“, promrmljao joj je na uvo. Polako i vešto, kružio je s njom do vrata na terasi. Zatim su igrali na mesečini.

„Ovo je divno!“ Ovde je takođe bilo krem-belog cveća, koje je nežno mirisalo kao vanila. Mogla je da udahne taj miris a da se on ne pomeša s mirisom parfema i kolonjskih voda. „Prosto divno!“

„Trebalo bi da princeza uvek pleše pod zvezdama.“ Počela je da se smeje podižući pogled prema njemu. Nešto ju je obuzimalo. Činilo joj se da mu se lice menja. Uzmiče, magli se? Nije bila sigurna. Da li se podmladilo? Da li su mu oči postale iskrenije, manje oprezne? Činilo se da se i miris cveća promenio. Miris ruža. Vreo i vlažan miris ruža.

Sve je postalo sivkasto. Na tren više nije čula muziku, nije osetila miris, nije bilo svetlosti. Onda ju je čvrsto uzeo u ruke.

„Bri.“ Podigao bi je i odveo do stolice, ali ona ga je zadržala. „Ne, u redu sam. Samo mi se zavrtelo u glavi na momenat. Kao da...“

Zastala je i zurila u njegovo lice kao da ga vidi prvi put. „Bili smo ovde“, šapnula je. „Ti i ja, tačno ovde, za moj rođendan. Plesali smo na terasi i ruže su bile poređane u saksijama na zidiću. Osećali smo toplinu jedno pored drugog. Nakon plesa si me poljubio.“

I zaljubila sam se u tebe. Ali to nije rekla, samo je zurila. U njega se zaljubila kad je imala šesnaest godina. Sada, posle mnogo godina, ništa se nije promenilo. A sve se promenilo. „Sećaš se.“ Drhtala je pa je pazio da je nežno drži.

„Da.“ Glas joj je bio tako tih da se približio kako bi je čuo. „Sećam se. Sećam se tebe.“

Znao je da ne treba da je sili pa je samo nežno govorio. „Još nečega? Da li se sećaš još nečega ili samo te noći?“ Odmahnula je glavom i poželela da se odmakne. Otkrila je da je boli. Sećanje je bolelo. „Ne mogu da mislim. Potrebno mi je - Rive, potrebno mi je malo vremena. Nekoliko trenutaka da budem sama.“

„U redu.“ Bacio je pogled na balsku dvoranu punu ljudi. Nikada ne bi uspela da se probije kroz gužvu. Brzo je počeo da razmišlja. Odveo ju je niz terasu, kroz drugi niz vrata. „Odvešću te u sobu.“

„Ne, moja kancelarija je bliža.“ Nastavila je da sili sebe da i dalja korača. „Želim samo na tren malo da sednem i razmislim. Niko me tamo neće uznemiravati.“

Odveo ju je u kancelariju, jer je bilo bliže, a i trebaće mu manje vremena da se vrati po doktora. Trebaće mu manje vremena da kaže Armandu da joj se sećanje vraća i da moraju preduzeti sledeći korak. Hapšenja će morati da obave u tajnosti.

Riv je pomislio kako je stražar vešto obučen. Ne bi čak ni znao da je tamo da mu Armand nije objasnio da mnogi uvek motre na Bri.

Kancelarija je bila mračna, ali kad je hteo da upali svetlo, ona ga je zaustavila.

„Nemoj, molim te. Ne želim svetlo.“

„Hajde, sešću s tobom.“

Opet se opirala. „Rive, potrebno mi je da budem sama.“

Borio se da se ne oseća kao da ga je odbila. „U redu, ali idem po doktora, Gabrijele.“

„Ako moraš.“ Nokte je zarila u dlanove dok se borila da preuzme kontrolu. „Ali mi prvo daj malo vremena.“

Da ga njen glas nije terao od nje, ne bi otišao. „Ostani ovde dok se ne vratim. Odmori se.“

Čekala je da zatvori vrata. Zatim je legla na malu sofu u uglu sobe, ne zbog umora, već zato što nije imala dovoljno snage da sedi.

Toliko mnogo osećanja. Toliko mnogo sećanja koja su se borila da prodru i to sve iznenada. Mislila je da će joj biti lakše kad se bude setila, kao da će neko popustiti konce koji su čvrsto stegnuti oko njene glave. Međutim, bolelo ju je, iscrpljivalo i plašilo.

Mogla se setiti i majke i njene sahrane. Talasi, i talasi, i talasi bola. I očaja - njenog, očevog i kako su se držali jedno uz drugo. Mogla se setiti Božića kad joj je Benet poklonio smešan par papuča na kojima su bile duge slonovske kljove. Mogla je da se seti mačevanja s Aleksandrom i koliko je bila besna kad ju je pobedio.

I njenog oca, kako joj pruža ruke kad bi se sklupčala u njegovo krilo da mu se izjada. Njenog oca, tako uspravnog, ponosnog i čvrstog. Pre svega vladar, ali je od rođenja to prihvatila. Možda se zato zaljubila u Riva. On je, takođe, pre svega bio vladar - svog života i svojih izbora.

Nije znala da plače dok je jedno sećanje klizilo u drugo. Suze su tiho nadolazile u tami. Pošto je zatvorila oči, skoro da je zaspala.

„Slušaj me.“ Šapat ju je uznemirio. Bri je odmahнула glavom. Ako je to sećanje, nije ga želela. Ali šapat se ponovo začuo. „Mora se obaviti večeras.“

„A ja ti kažem da je to pogrešno.“

Nije sećanje, shvatila je nejasno Bri, ali je ipak i sećanje. Glasovi su bili tu, dopirali kroz mrak. Kroz prozore, shvatila je, koji su gledali na terasu. Čula ih je i ranije. Suze su joj se osušile. Čula ih je i ranije, u mraku. Ovog puta ih je prepoznala.

Zar je bila toliko slepa? Toliko glupa? Bri je lagano sela, pažljivo da ne napravi nikakav zvuk. Da, setila se i prepoznala ih. Sećanje joj se vratilo, ali je više nije bolelo i nije je plašilo. Naljutilo ju je.

„Tačno ćemo pratiti plan. Kada je budemo izveli, ti ćeš je odvesti nazad u kućicu. Uzećemo uže i vezaćemo je. Neće biti straže da počini fatalnu grešku. Tačno u jedan sat, poslaćemo poruku princu. Tamo, u balskoj dvorani, saznaće da mu je ćerka ponovo oteta. I znaće kako sada zaista mora da plati da bi je dobio nazad.“

„Debok.“

„I pet miliona franaka.“

„Ti i tvoj novac.“ Glas je bio toliko tih i odvratan, a tako blizu nje. Bri je procenila udaljenost do vrata i znala je da mora da sačeka. „Novac mi ništa ne znači.“

„Imaću to zadovoljstvo da znam da je Armand morao da plati. Nakon svih ovih godina i posle sveg ovog vremena, imaću bar neko zadovoljstvo.“

„Osvetu.“ Ispravka je bila blaga. „Osveta nikada ne bi trebalo da uključuje osećanja. Bilo bi pametnije da na njega izvršiš atentat.“

„Veće je zadovoljstvo da ga posmatram kako pati. Ti samo odradi svoj deo posla kako treba ili će Debok ostati u zatvoru.“

„Odradiću svoj deo. Oboje ćemo imati šta želimo.“

Bri je shvatila da se oni mrze. Kako to ranije nije uvidela? Sada je sve bilo jasno, ali čak i večeras, pričala je sa oboje i ništa nije posumnjala.

Sedelo je vrlo mirno i osluškivala. Nije čula više ništa osim koraka kako se udaljavaju niz kameni hodnik. Iskoristili su i nju i oca. Iskoristili je dok su glumili zabrinutost, čak i naklonost. Više je neće koristiti.

Ipak se tiho kretala dok je prelazila sobu. Pronaći će oca i razotkriće ih oboje. Neće je ponovo oteti. Okrenula je kvaku i otvorila vrata. I otkrila da nije sama.

„O, vaše visočanstvo.“ Pomalo uzrujana, Dženet se odmakla i poklonila se. „Nisam znala da ste ovde. Ostavila sam neke papire...“

„Zar ti nisam rekla da večeras ne radiš.“

„Da, vaše visočanstvo, ali ja...“

„Pomeri se.“

Boja glasa ju je odala: hladna i prozirna, a ispod je ključao gnev. Dženet nije oklevala. Iz svoje jednostavne crne torbe izvadiila je mali, pravi ženski pištolj. Bri čak nije ni stigla da reaguje.

Bez pometnje, Dženet se okrenula i uperila pištolj u stražara koji je iskoračio iz senke i podigao svoje oružje. Prva je opalila. Mada se čuo samo slabašan zvuk, on je pao. Kad je krenula prema stražaru, Bri je osetila da joj je cev pištolja uperena u stomak.

„Ako vas ovde pogodim, umrećete veoma sporo i veoma bolno.“

„Ima i drugih stražara“, Bri joj je rekla što je smirenija mogla. „Svuda su u palati.“

„Onda ćete saradivati ako ne želite smrt drugih ljudi na svojim rukama.“ Dženet je samo jedno znala - moralaje da izvuče princezu iz hodnika i van palate pre nego što neko naiđe. Nije mogla da rizikuje da je vodi ka balskoj dvorani. Umesto toga, brzo ju je odgurnula.

„Nećeš moći neopaženo da me izvučeš iz palate.“

„Nije bitno da li će nas videti. Niko od stražara neće se usuditi da puca kad vam prislonim pištolj na glavu.“ Plan joj je propadao i nije bilo moguće da obavesti svog partnera. Neće moći da se s drogiranom i nesvesnom princezom iskradu na mračni zadnji ulaz gde stražari plaćeno obezbeđenje. Neće moći da je tiho strpaju u prtljažnik kola koja su ih čekala.

Plan je bio smeo, ali i organizovan. Sada Dženet nije imala ništa.

„Šta si planirala da uradiš?“

„Trebalo je da vam nasamo predam poruku da vaš Amerikanac želi da priča s vama u vašoj sobi. Već bismo ga se rešili. Kad budete tamo, ubrizgali bismo vam injekciju. Ostalo bi bilo jednostavno.“

„Sad više nije jednostavno.“ Bri nije spopala jeza zbog toga kako je Dženet olako govorila o tome da bi ubili Riva. Neće sebi dozvoliti da je spopadne jeza. Umesto toga, naterala je sebe da razmišlja dok ju je Dženet vodila prema vratima terase. I prema mraku.

„Tako je lepa.“ Iv je odlučila da prestane da se prefinjeno ponaša i da se zabavlja.

„Mora da je fantastično živeti u palati svaki dan.“

„To je moj dom.“ Benet ju je obgrlio oko ramena dok su gledali dole s visokog zida.

„Znaš, nikad nisam bio u Hjustonu.“

„Nije ništa u poređenju s ovim.“ Iv je duboko uzdahnula pre nego što se okrenula da ga pogleda. Mislila je da je veoma zgodan. Izuzetno sladak. Savršeni pratilac za kasnu prolećnu noć, a ipak...

„Drago mi je da sam ovde“, rekla je polako. „Ali mislim da se ne dopadam princu Aleksandru.“

„Aleksu?“ Benet je slegao ramenima. Nije hteo da gubi vreme na Aleksa kad je na mesečini bio s prelepom devojkom. „Samo je malo uštogljen, to je sve.“

Osmehnula se. „Ali ti nisi. Čitala sam dosta... zanimljivih stvari o tebi.“

„Sve je istina.“ Osmehnuo se i poljubio joj ruku. „Ali me sada zanimaš ti. Iv...“ Tiho je opsovao kada je čuo korake. „Dodavola, ovde čovek nikako ne može da nađe usamljeno mesto.“ Nije želeo da ga uznemiravaju pa je privukao Iv u senku baš kad je Dženet gurnula Bri kroz vrata.

„Neću mrdnuti dalje dok ne saznam sve.“ Bri se okrenula, a njena bela haljina bila je iskra svetlosti u senkama. Benet je ugledao i odsjaj pištolja.

„O, bože.“ Prekrio je Ivina usta baš kad je uzela dah da progovori. „Slušaj me“, šapnuo joj je dok je posmatrao sestru. „Vrati se do balske dvorane i dovedi mog oca, ili Aleksa, ili Riva Makgija. Dovedi svu trojicu ako možeš. Ne pravi buku, samo idi.“ Nije trebalo dva puta da joj se kaže. Videla je pištolj, što je potvrdila klimanjem kako bi Benet sklonio ruku. Brzo je počela da razmišlja: izula je cipele i bosa je tiho otrčala uz tamnu stranu zgrade do niza vrata.

„Ako moram ovde da vas ubijem“, hladno je rekla Dženet, „biće to neprijatno za nas obe.“

„Želim da znam zašto.“ Bri se postavila naspram zida. Nije znala kako će pobeći, ali to je već jednom uspela.

„Debok je moj ljubavnik. Želim ga nazad. Vaš otac bi zbog vas prodao i dušu đavolu.“

Bri je začkiljila očima. Dženet Smiters je dobro skrivala svoju strast. „Kako si prošla pored kontrole obezbeđenja? Svako ko je unajmljen da radi s mojom porodicom je...“ Stala je. Odgovor je bio lak. „Lube, naravno.“

Po prvi put, Dženet se iskreno nasmejala. „Naravno. Debok poznaje Lubea, kao i ljude koje je Lube podmićivao da rade za njega, kao i za vašeg oca. Uz malo pritiska, pretnje da ćemo ga razotkriti, ugledni državni sekretar postao je veoma kooperativan. Takođe nam je pomoglo što mrzi vašeg oca i što smatra da je kidnapovanje neka vrste osvete.“ „Osvete? Osvete zbog čega?“

„Zbog nesreće. Sada se sećate. Vaš otac je vozio. Bio je mlad, pomalo nemaran. On i diplomata pretrpeli su samo blaže ozlede, ali Lube...“

„Još uvek hramlje“, promrmljala je Bri.

„I više od toga. Lube nema dece, niti će ih ikada imati, čak ni s njegovom mladom ženom. Tek treba da joj to kaže, znate. Plaši se da će ga ostaviti. Doktor ga uveravaju da njegov problem nema nikakve veze s nesrećom. On je odabrao da veruje drugačije.“

„Znači li to da je on namestio kidnapovanje kako bi ka- znio mog oca? To je suludo.“

„Mržnja čuda čini. S druge strane, ja nikoga ne mrzim. Samo hoću da se moj ljubavnik vrati.“ Pištolj se sijao na mesečini. „Veoma sam pribrana, vaše visočanstvo. Ubiću vas odmah ako budem morala.“

„A ako to uradiš, tvoj ljubavnik će ostati tamo gde jeste.“ Bri se uspravila i počela da blefira. „Ne možeš me ubiti, jer od moje smrti nemaš koristi.“

„Baš tako.“ Opet joj je prislonila pištolj. „Da li znate koliko može da boli kad vas pogodi metak a da ne ošteti nijedan vitalni organ?“

„Ne!“ Razjareno, preplašeno i impulsivno, Benet je skočio iz senke. Izenadio je i Bri i Dženet. Obe žene su na tren stajale skamenjene dok je jurio prema pištolju. Malo je

nedostajalo da ga se dočepa, ali Dženet je opalila. Mladi princ je pao a da ni glasa nije pustio.

„O, bože, Benete!“ Bri je pala na kolena kraj njega. „O, ne, ne, Benete!“ Njegova krv počela je da kaplje po njenoj beloj svilenoj haljini kada ga je uzela u naručje. Izbezumljeno mu je opipala puls. „Hajde, pucaj!“, vikala je na Dženet. „Više me ne možeš povrediti! Ti i tvoj ljubavnik ćete zbog ovoga otići u pakao!“

„I hoće!“ Riv je polako govorio dok su se na svetlosti oko vrata okupljali naoružani stražari u uniformama.

Dženet je gledala kako Armand prilazi deci, okružen gardistima. Predala je pištolj, s drškom napred. „Nemojte dramiti“, rekla je dok je Riv krenuo napred da ga uzme. „Ja sam praktična žena.“

Riv je dao znak da je zgrabe i odvedu.

„O, tata!“ Bri se okrenula prema ocu. Armand je bio na kolenima pored Beneta.

„Pokušao je da otme pištolj.“ Bri je naslonila obraz na kosu svog brata. „Doktor...“

„Ovde je.“

„Hajde, hajde, Gabrijela.“ Ljubazni i strpljivi glas dok- tora Franka dopirao je iza nje.

„Pustite dečka i napravite mi mesta.“

„Neću ga ostaviti. Neću...“

„Ne viči na njega“, rekao je Benet slabašno. „Imam naj- goru moguću glavobolju.“

Suze su joj navirale, ali očeve ruke su je obgrlile dok je blago drhtala. „U redu, onda“,

rekla je dok je posmatrala kako Benetove otvorene oči podrhtavaju. „Pustiću ga da te

čepka i bocka. Sam bog zna koliko je meni to dojadilo.“ „Bri...“ Benet joj je na tren držao ruku. „Ima li zgodnih medicinskih sestara u bolnici?“

„Na desetine“, uspela je da odgovori.

Uzdahnuo je i zatvorio oči. „Hvala bogu.“

Pruživši ruku prema Aleksandru, Bri se stropoštala u Rivovo naručje. Najzad je bila kod kuće.

Epilog

Obećao joj je da će provesti još jedan dan na vodi. To je bilo sve, rekao je sebi Riv dok je *Sloboda* klizila na jutarnjem vetru. Imaće još jedan dan pre nego što čarolija prestane. Njegova čarolija.

Umalo da dođe do tragedije, pomislio je, samo zato što se opustio. Iako su Lubea uhapsili odmah nakon što je Iv uletela u balsku dvoranu, Bri je ostala sama s Debokovom ljubavnicom.

„Ne mogu da verujem da je zaista gotovo“, rekla je tiho Bri. Dok ju je gledao, ni on nije mogao. Ali nisu mislili na istu stvar. „Gotovo je.“

„Lube... skoro da mi ga je žao. Zbog bolesti.“ Bri je pomislila na njegovu lepu mladu ženu i izraz šoka na njenom licu. „I Dženet i njene opsesije.“

„Koristili su te“, podsetio ju je. „Umalo su te i ubili. I Be- net i onaj stražar imali su sreće.“

„Znam.“ Tokom protekla tri dana, zahvaljivala se Bogu bezbroj puta. „Ubila sam čoveka.“

„Bri...“

„Ne, sad sam se suočila s time. Prihvatila sam to. Znam da sam se krila od toga, od onih groznih dana i noći koje sam sama provela u toj tamnoj sobi.“

„Nisi se skrivala“, ispravio ju je. „Bilo ti je potrebno vremena.“ „Sada zvučiš kao i moji lekari.“ Podesila je kormilo kako bi mogli da usmere jedro prema maloj uvali. „Mislim da su delovi sećanja ili mojih osećanja još uvek potpuni. Nikad ti nisam rekla za kafu - o tome kako mi je Dženet ispričala da mi je dadilja uvek spremala termos. Mislim da ti nikad nisam rekla zbog toga što joj nikad nisam ni poverovala. Nisam mogla. Isuviše smo povezane.“

„Ali Dženet to ne bi razumela.“

„Objasnila mi je kako mi je dadilja donela kafu u kancelariju onog dana kad sam kidnapovana i malo me izgrdila. Onda mi je rekla da sam odmah otišla, da me je otpratila do kola kako bih znala da nije bilo šanse da je bilo ko drugi mogao nešto da stavi u to. Ono što mi nije rekla, čega se nisam setila do noći kad se održao bal, jeste da je ona uzela termos od mene i dala mi da potpišem hrpu papira. To joj je dalo dovoljno vremena da uradi ono što je morala.“

„Ali nije računala da je starica toliko bistrog uma da će otići tvome ocu sa sumnjama nakon što su te Lube i Debo-kov rođak Anri pokupili na maloj farmi.“

„Bog je blagoslovio. Kad pomislim da me je ona, u stvari, čuvala sve ove nedelje, a ja sam mislila da me samo zamajava jer nema šta drugo da radi.“

„Tvoj otac se pobrinuo da na tebe dobro motre. Nije hteo da rizikuje da Lube napravi još jedan potez.“

„Lubeov plan bi uspeo da Anri nema slabost prema vi- nima i da nije počeo da prosipa moju supu po zemlji. Da sam uzela punu dozu droge, nikad ne bih uspela da mu uteknem niti da polomim daske na prozoru.“ Gledala je u svoje ruke. Nokti su joj ponovo bili savršeni. Skroz ih je uništila dok se borila da prokrči put kroz prozor. „Sad je gotovo. Ponovo živim svoj život.“

„I srećna si ovako. To je bitno.“

Polako mu se nasmešila. „Da, srećna sam ovako. Znaš da Kristina i Iv ostaju još nekoliko dana.“

„Znam da bi tvoj otac voleo da podigne bistu u Ivinu čast.“

„Imamo mnogo razloga da joj budemo zahvalni“, reče Bri. „Moram reći da uživam dok je posmatram kako uživa u slavi.“

„Devojka je bila bleđa kao krpa kad je ušla u balsku dvoranu, ali nije odugovlačila. Odmah je ispričala sve i odvela nas do tebe.“

„Nikad joj se nisam prikladno zahvalila.“ Uplovili su u malu uvalu i ona baci sidro.

„Meni ne moraš da se zahvaljuješ.“

„Ali želim. Mnogo si me zadužio, i mene i moju poro- dicu. Nećemo to zaboraviti.“

„Rekao sam da ne moraš da mi zahvaljuješ.“ Ovog puta mu je glas bio hladan dok je hodao do ograde.

„Rive...“ Bri je ustala da mu se pridruži. Poželela je da je sigurna u sebe onoliko koliko bi htela i da zvuči. „Shvatam da nisi građanin Kordine i da ne potpadaš pod naše zakone ili običaje. Ipak, ja imam jedan zahtev.“ Jezikom je dodirnula vrh gornje usne. „Pošto mi je rođendan za samo dve nedelje, možemo to nazvati kraljevskim zahtevom ako želiš. Običaj je da se članovima kraljevske porodice usliši zahtev na godišnjicu njihovog rođenja.“

„Zahtev.“ Uzeo je cigaretu i upalio je. „A to je?“ Ovakvog ga je volela, pomalo iznerviranog, pomalo re- zervisanog. To će joj olakšati posao. „Naša veridba je veoma popularna, zar se ne slažeš?“

Kratko se nasmejao. „Da.“

„Što se mene tiče, moram priznati da mi se mnogo svi- deo dijamant koji si mi dao.“

„Zadrži ga“, rekao je nemarno. „Smatraj ga poklonom.“ Prvo je pogledala njega, pa prsten na desnoj ruci. Po- mislila je da više neće biti suprotstavljenih odanosti. Ose- ćanja su joj bila čista. „I nameravam.“ Nasmejala se dok ju je streljao hladnim pogledom. „Znaš da imamo jake veze.

Mogao bi imati problema s pasošem, vizom, čak i s letom do Amerike.“

Bacivši cigaretu u more, okrenuo se prema njoj. „Šta si naumila?“

„Mislim da bi sve bilo mnogo jednostavnije kad bi se oženio sa mnom. U stvari, zahtevam!“

Naslonio se na ogradu i posmatrao je. Nije shvatao šta je naumila - možda su ga sprečavala osećanja. Obračala mu se kao princeza Gabrijela: hladna, smirena i samouverena. „Zaista?“

„Da. Ako budeš saradivao, sigurna sam da će biti na obostranu korist.“

„Nisam zainteresovan za korist.“

„Gluposti.“ Prešla je preko toga, ali su joj dlanovi postali vlažni. „Bilo bi moguće da šest meseci provedemo u Kordini i šest meseci u Americi, nastavila je. „Verujem da u našem braku mora doći do nekog vida kompromisa. Slažeš li se?“

Pregovori? Često se i time bavio kao policajac. „Možda.“ Tiho je progutala knedlu, a onda nastavila da govori mirnim, uvežbanim glasom. „Naravno, imam dosta obaveza, ali kada se Aleksandar oženi, njegova žena će preuzeti neke od njih. U međuvremenu, to jedva da će biti nešto više nego kad imaš normalan posao.“

Pomislio je da je sad bilo dosta detalja i planova. Nema više pregovora. Želeo je da sve bude jednostavno. „Pojednostavi to.“ Zakoračio je prema njoj, a ona se za korak odmakla.

„Ne znam na šta misliš.“

„Reci mi šta želiš i zašto.“

„Tebe“, rekla je podignute brade. „Zato što te volim još od kada sam imala šesnaest godina i kad si me poljubio na terasi, kraj ruža i pod mesečinom.“

Želeo je da joj dodirne obraz, ali se uzdržao; još nije vreme. „Više nemaš šesnaest godina i ovo nije bajka.“ „Nije?“

Pitao se da li se smeši. Zar nije znala koliko je očajnički želeo da ona tako misli? „U Americi te neće čekati palata.“

„Tamo je kuća s velikim tremom.“ Još jednom se odmakla. „Ne teraj me da te molim. Ako me ne želiš, reci to.“ Ovog puta je pričala kao žena; ne više samouvereno, ne više hladno. Dobio je ono što je želeo.

„Kad si imala šesnaest godina i kad sam plesao s tobom, to je bilo kao u snu.“ Držao ju je za ruke. „Nikad to nisam zaboravio. Kad sam se vratio i poljubio te ponovo, bilo je stvarno. Nikad nisam ništa više pozeleo.“

Ruke su čvrsto držale njegove. „I ja nikad nisam želela ništa više.“

„Udaj se za mene, Bri, i sedi na tremu kraj mene. Ako nam to uspe, mogu živeti i s njenim visočanstvom Gabrijelom.“ Prislonila je njegove ruke uz lice i poljubila ih, jednu pa drugu. „Ovo nije bajka, ali ponekad se i u životu desi srećan kraj.“